

Gubcsi Lajos

JÓ KEDVEDBEN TEREMTETTÉL...

**GL-4 Kft.
2003 Budapest**

Olasz Ferenc: Kékkút

Gubcsi Lajos

JÓ KEDVEDBEN TEREMTETTÉL...

- *Mondd meg neki, hogy... elfelejtettem, hogy ... Mi v-a-an?...*
- Nem is ismerem, én nem az unokaöcséd vagyok, hanem a régi iskolatársad. A kisdobos a Párduc-őrsből.
- *Nem baj. Mondd meg neki, hogy... szita van a fejem helyén vénségemre. Átfolyik rajta minden... mondd meg neki, a szemére emlékszem, a kacagására... még csak ötéves volt, én meg már hét... mondd meg, ha látod...*
- Az életben nem hallottam róla. Mi-rő-ő-ő-l beszélsz?
- *S mondd meg neki azt is, hogy mikor az összes víz átfolyik a szitafejemen, amikor már minden átdőlt rajta... akkor még fennmarad a szitán, a hálón egy ismeretlen, megállapíthatatlan küllemű, rejtélyes fehér valami, ami néha aranyszínűvé érik, biztos az öregedéstől, ott gyűlik a hálón, nem lehet se leöblíteni, se lemosni, se levakarni, próbáltam már hegesztőpisztollyal is, hívtam tűzoltókat, katasztrófabrigádokat... ott marad...*
- Mi?
- *A szót már elfelejtettem, úgy hívták: Szerelem. Kár. Kár, hogy már elfelejtettem.*
- Mit?
- *Ötéves volt, én hét, és azóta gyűlik, és nem bírom lemosni a fejszítámról. Minden más átfolyik rajtam...*

... és megáldalak, hogy áldás legy. "
Szeretettel Gubcsi

GL-4 Kft.
2003 Budapest

Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremttél...

Hálás köszönet alkotótársaimnak, Gubcsi Attila festőművésznek és †Gink Károly, Korniss Péter, Kunkovács László, Olasz Ferenc, Szabóky Zsolt Magyar Művészetért Díjas fotóművésznek, mert műveik nélkül a könyv nem jött volna létre.

Kiadja a GL-4 Pénzügyi Kft., Budapest 2003

© Dr. Gubcsi Lajos

Szerkeszti: Gubcsi Anikó

Tördelő szerkesztő: Madanec Erzsébet

Készült a Gyomai Kner Nyomdában

ISBN 963 00 8350 7

GUBCSI LAJOS

JÓ KEDVEDBEN TEREMTETTÉL...

I. Én: SZERELEM

II. Te: SZERELED

III. Te: BAJADÉRTÁNC

IV. Én: MEGÁLDALAK, HOGY ÁLDÁS LÉGY

Szeretem Hervay Gizellát

Szeretem, most már, már nagyon, Hervay Gizellát
Napra forgó, fényt kergető, nevető kis fintorát
Szépségét, épségét, női báját, ihletett arcát-szavát
Erdélyi mezőkön mindenre ráfigyelő okos bánatát

Amint nézi Szilágyi Domokos földön túli útját
S keresi rajta előre is a könnyes szemű sajátját
Hogy megossza vele a keserű lét halott magányát
Hogy fülébe súgja: ő is befejezte világi háborúját

Szeretem Hervay Gizella sziklán érlelt hűségét
Ahogyan a férfi-korban egy megvert népért élt
S kereste maga is – társa híve – a sziklák peremét
S visszaretent, mert akart élni még egy utolsó estét

Megszámolta, versbe írta, kire hagyja csepp vérért
S kinek küldjön ezer csókot, ha keze a mennyhez ért
Én lehajlok sora fölé, sírja fölé, kúszok a gyémántért
Mert bujdosó gyökerem tőle remél fényt – s az élet-ért

Szeretem Hervay Gizellát, az édesanyját, az apját, hazáját, a szeretője szerelmét, minden szavát.

Gubcsi Attila: Szép új világ

I. ÉN: SZERELEM

Gubcsi Attila: Szerelem

Választás előtt

*Kínozzhat a sors, küldhet száz csapást
Becsaphat jövőd s sok más hazug szó
Fagyhatsz magányba egy életen át –
Ha rám tekintesz, légy álmodozó...*

Szerelem szabadsággal

Ezeréves ránc arcomon
Győztes dalomat dúdolom:
Csillagokban a varázsló
Megszelídül a földgolyó

Varázst küldök minden szívbe
Meleget a fagyott Földre
Az ész vívja végső harcát:
Szerelemben szabadságát

Búcsú

Az ölemben feküdt a feje
A vágya már a távolban járt
Csendesen csordogált a könnye
S én még szorongattam a nyomát

Ordas, bordás havat fújt felém
A múlt, kint a jövő vinnyogott
Gyűrűm helyén folt volt a kezén
A hideg hold holtan dalt dúdolt

Termeim üresek, testem jég
Vajon a holt mikor ébredsz?
Tán megtalálta örök helyét? –

Szívemben bezárul a rekesz.
Csak sírja sír, ő nincs rég már itt
Rám is csak a vak hold világít

Illúzió

A fák hegyén repül a szél
A végtelennel beszélget
Melleden nyugvó fejemmel
Lelkem is a tied lett

Tengert borzol az áradás
Tested megvadult fergeteg
Ringatóznék – nincs megállás!
Méhed gyömolcsét sürgeted

Selyem-álmot szövögetnék
Fényben csillogó életet
Te kötelet szorongatsz rég

S ki nem a szolgád, kivered
A fák helyén füttyöl a szél
Egy lyuk hápog szíved helyén

Korniss Péter: Szék

Nem lehet örökké versben

Néma életem dallamát
Dúdolgatja egy élten át
És én, világ nélkül a vak
Kit tekinthetek ablaknak

A szívemben fiatalság
Hajlongatja hétrét vállát
Őszön ülő tekintetem
Félve őrzött menedékem

Fáradtan ketyegi neszét
Ritmust téveszt a szívóra
Homokba szétszórt életét

Nem fecsérli már hív sorsra
Holdvilág vagyok, nap vége
Éj-jelt viszek az egekbe

Szerelmem neve Csével kezdődik

Szerelmem neve Csé betűvel kezdődik
Aztán gyönyörű, kerek idoma látszik az Ön
Szebb minden nőnél, nevében eN következik
Álomba simítja kéjenc testeD friss, illatos lepedőn

Szerelmem neve a csöndet súgja, karja selyem, puha
S visszafojtott szavában a néma is oly forró és buja
Verőfényt vet rám ő, a megfoghatatlan halovány
S minden zajra ijedten bújik hozzám a titok-lány

Szerelmem neve rügy az első tavaszi nap hajnalán
Tőlem kérdi, kipattanhat-e, ha csicsereg a csalogány
S mint hóvirág a jég alól, rogyant öreg havak láttán

Úgy nyújtja felém arcát, fehér virágharanggal az ajkán
S én ezredszer motyogom magamban szerelmem nevét
S ha majd meghalok, kérem, küldje velem ékes csöndjét

Vérem vár

Üldögelek magam előtt, vállamon kezem
S érzem, értem szántanak újra a földeken
Szekerek nyekeregnek a kátyúban, mégis! tovább!
Hagyom, hogy minden ember rám üritse erős borát

Karom a felhőkig ér, esőt facsarok a szomszédoknak
Cserepes a föld, adományba éltet adok parasztoknak
Csengő szól a kezemben, indulhat a lét fényes aranyozása
Antikolt szívemben vér pezsdül, vér gyöngyözik friss fodrosra

Haza

Nekem piros a zászlóm
Erő felső sávjában

Fehéren hirdet békét
Hűség vérző hazában

Zöldell a mező, a nyár
Reménnyel balsorsában

Tudom

Tudom, ki mit keres
Kaszát a vén halál
Útjában élet áll

Tudom, ki kit szeret
Kisfiú a húgát
Miért öleli át

Tudom, ki mért fut el
Mért áll meg félúton
Férfikéz asszonyon

Tudom, kié a templom
Isten a kereszten
Miért néz sötéten

Tudom, miért szenved
Kinek nem jut papa
Szélben a hamva

Tudom, tudom –
napfény süt fel a Holdon

Élénkül a szívem

Márványból csiszolom a két kezét
Gyémánt adja majd ki kis szemét
Pehelyből vetem meg a dupla ágyat
Fényből építem neki a szobákat

Születnek a picik, a világ feléjük fordul
Karomon gyermekhadam majd' kicsordul
Élénkül az élet, kinyílik a virágvágy
S kvartettet ringat a francia kékjagy

Szemem tágra nyílik, kenyerem is édes
Útra indultam újra, hagyva, mi szennyes
Magasba tartom a három kiló lüktető szívét
Csodálva, mint sírja világgá az első mesét

Előszó, élő szó

Fényes álmú gyermek
Meleg szemek simítása
Szülessen legénynek
Lánynak: ő az ég áldása

Áldott percben fogant
Örömkönny hullott a csendben
S már hallhattam a dalt
Két sejt szavát egy gyermekben

Eljövendőm, dúdolj
Mamánk minden percben hallgat
Vidám dalt parancsolj

Szánkról számúzve a bánat
Hallak, bár nem látlak
Szívhangod jel a világnak

Nevet, nevet neki

Ringatom a bölcsőt
Száll le s fel a Nap a körben
Nézem a csecsemőt
És útnak indul a könnyem

Mennyi szenvedés volt
Vízözön élőlény nélkül
Vágy, kedv, múlt s cél volt holt
S mától a világ csak szépül

Ölemben a pólya
Feje huncutul kacsintgat
Kell még? – kérd' a gólya

S a kis gügye – Ja! – bólogat
S az ágyon csendesen
Új vágy csábít el, mennem kell

Jövőkép

Egy kis szív halkán ver
A testben benn virágillat
Hozzád ér kezével
S kérdi: ugye megdobbanhat

Mámor ragyog rajtad
A rongyokat elvetetted
Álom húz felfelé
Jövőt rajzolgat gyermeked

„Szép!” – mondanád
(beszélgetés leendő fiammal)

Még mosolyát nem láthatjuk
Bár bent kacag az új világ
S ha a nevét elsuttogjuk
Csendben ébresztgeti álmát

Előd lesz az új utódom
Hársfát ültetek férfinak
Koronáján égre szálljon
Ki most a méhben kikacag

Suhanj át e békés tájon
Ha majd feldobog a szíved
Köldökszínórral ajkadon

– *Jé!* – *Hát még vannak emberek?!*
Mért vigyorogsz, finom ott bent
Tyúkanyó ölében, kiskend?

Születés

Ékszer csillog, egy gyerek vágya
Hogy fényben nyithassa ránk szemét
A világra

Ágyú dörög, kisbabák jönnek
Lépteikben közelg a jövő
És a könnyek

Kéz simít meg, dolgos lesz, érzem
S érdes tenyeremen megpihen a
Puha selyem

Távlat röpdös, körülöttem a múlt
Hívogatna egy-két régi dalra
Hagyom a húrt

Távlat röpdös, gyermekem csábít
Szirteken szedi légies lábát
És elámít

Ámít az Isten? – Feltámad a mély?
Zátony sebzi-e születő fiam?
Hagyd meg, remény

Arany, patina, minden veretes
Vitéz magyar lesz a magzat, bár az
Apa deres

Mindig remény

A fellegek felett járok
Kis cipellőm ugrabugrál
Nem félek, hogy földre hullok
Reményt gyűjtök a csillagnál

Száműztem a félelmemet
Itt fenn nincs sír, nincs sírásó
Kitágítom szép lelkemet
És mindig fentebb volna jó

Vágy tüzel bennem, égő ég
Senki nem kísért utamra
Magamra hagyva – dicsőség!
Vigyél, szállok más csillagra

Kiscsillagok, kisbabáim
Születnek a messzi fényben
Még messzebbre ükapám
Trónolnak az ég hegyében

Rájuk villan lelkem: – Rokon!
Egy sincs, ki ne ismerne meg
S hogy menjek biztos utakon
Mellém állnak a fellegek

A születés titka csábít
Honnan jó az élő remény?
S ha csillag-kicsim rám sandít
Szemében én vagyok a fény

A halálról hallgat apám
Érdektelen kis semmiség –
Ha utód gügyög fia vállán
S szemében az örök fény ég

Csillagport szórok magamra
Halhatatlan lett az élet
Halljátok lent? – az árnyakra
Dicsfényt szórjon mind, ki éled

Gyűjtsuk meg hát a világot
Járjunk végtelen utakon
Szívünkben hordjuk a lángot
Redőnyt ne tűrjünk arcunkon

Szeressük az égi testet
Hogy öleljen át bennünket
Szüljön újjá a természet
Ha por temetné sejtünket

Gink Károly: Háború után, tanyavilág

Fiaimhoz

Csapkodj piciny szárnyaiddal
Édes fiam
Szökj magasba álmaiddal
Hol apád van

Iramodj a dús mezőkön
Világvéig
Sugárfényed ránk ömöljön
Szállj az égig

Hárfán pengetsz, ha hozzánk érsz
Csendül a dal
Csak úgy szeress, ha már nem félsz
S nincs, aki csal

Élet árad s a halál fagy
Sose fuss el
S ha a fekély lelkedig hat
Keress engem

Mert nincs semmi; végtelen van
Híd az égig
Kézfogások az apákkal
Életvéig.

Tavasza magasban

Buborékban száll fentebb a május
Fakoronák mossák le piszkukat
Mint virág az ágyásban, belém bújsz
S bilincseink a földre zuhannak

Reményt rajzolsz, gömbölyded áldást adsz
Szellő fújta testedbe magvaim
Ajkaddal reám titkot tapasztasz
Mert szívedbe értek buja vágyaim

Fény hull alá az égből, szivárvány
Őzike-szendén kínálod tested
S én mohón rágom a húsd, balgán
Zabállak: félek, elveszíthetlek

Kint dobog a virágok kis szíve
Madarak rajzanak titkos célba
S ha félénk életünk nem remegne
Égig érne kettőnk vágott szárnya

Csecsemőt hordasz szíved alatt
Nesztelen vár: a tavasz mit hozhat

Új világ születik

Édes
Véges...
Végtelen
Gyermekeim

Imádd
Világ
Öleld át
Fénynyaláb

Hazám
Rád vár
Messze kék
Szabad ég

Csoda
Csókja
Szemedbe
Nevetve

Apád
Arcát
Nagyapád
Hagyta rád

Szemed
Meleg
Ükanyád
Szíve áld

Tág tér
Bűz, vér
Támadás
Elbukás

Rongy, gaz
Nyakaz
Sír riad
Halott Nap... –

... S te élsz
Szélvész
Csak *igen*
Soha nem

Fiam
Villan
Kietlen
Setétben

Kunkovács László: Kunszentmárton

Egy villanás

Lángot szítok, acélt edzek
Homlokomon nyugtasd kezéd
Eget bontok, napot nyitok
Derűd nélkül árnyék vagyok

Virág terem hű testemen
Földem ölel rejtekemben
Fölém hajol drága arcod
Síri csöndben válaszolok:

Hogy szép volt, gyönyörű s édes
S szerelmed is oly rejtélyes
S ha lehanyatlott az élet

Meghitt sírom érted éltet
Hogy feljöjjek új szózatra
Halott; hajnalvirradatra –:

Diadalra
Vigaszdalra
Búcsúcsókra
Aranylóra
Villanásra
Testet tárva
Elillani
Árván hagyni
Angyal dalol
Melléd sodor
Visszafutni
Tündökölni

Nyílt egemnek
Szemfényemnek
Cseppben-tenger
Szerelmemben
Vad dagálynak
Dúló árnak
S a kis arám
Kerek hasán
Szeretkezzen
Tenger nedvem
És fészkedben
Két tengerszem-gyermek legyen

Vadon

Puskám a szádban
Lövésre készen
Zápor orkánban
Vad lihegésben
Kezed a ravasz
Tobzódva üzen
Vágyad két arasz
Ajkadig tüzel
Kéjelgő testek
Libegő mellek
Fohász az égre
Csúcsra s a mélyre
Vadászból vad lesz
Velem lövettetsz...
A hajnal hasad –
Elernyed hasad

Késő, uram

Kódorgó ló voltam, volt-varázsló
Szánalmas eset, a kegyből kiesett
Apály után a parton kivetett hajó
Moszat, iszap, bűdös élet övezett

Tíz év telt így, szikrák gonosz korom
Lüktető vérem nyálka lepte lötytye lett
Arcomba szégyent égetett bele a korom
S csak szájjal mertem fenni éles késeket

Egy évtized szörnyelem, halál hónom alatt
Nem láttam a kikeletet, amely elindult felém
Mielőtt fehér lepel takarta volna szemhéjamat
Megláttam: régi hitvesem gyűrűmet viseli kezén

Asszonyom volt a hajnali fény, szemében könny
Hitből fonta útját hozzám, a gübbedt nagyúrfihoz
Fonnyadt életem fogytán – tárt ajkát adta kölcsön
És virágénekét, amelyben a tavasz feltámadást hoz

Férfiak, válók, kidobottak, kifosztottak és főcsalók
Ha utcára, más ágyba, kocsmák poharába kerültek
Sose feledjétek az első örök, szerelmes látnok-szót
Az ígéretet, mely szerint ha szerettek, ti üdvözültök

Férfiak, megbukottak, kiveret fogú, éhező oroszlánok
Ha a ítéletidő szétmosta fölöttetek a becsületes életet
Ha egyszer elvált asszonyotok' ágyatok fejénél látjátok
Tudjátok, a lelkük még mindig az első öleléstől remeg

Ordasszívű gazfickók, sakálok ismeretlen nők tetemén
Most, hogy eljött utolsó órátok, rebegjétek a bocsánatot...
Ámuljatok asszonyotok rég nem látott, megtért könnyén
Mert nincs, nem lesz senki, ki úgy siratja végső bukástok

Csöndben szunyókálok, ágyam fölött védangyal libben
Holtan figyelem, kit enged mellém tanúnak az Isten
A végelszámoláshoz, a teremtest kérni számon –
Párnámban ott szipog velem örök asszonyom

Tiltó ujját ajkamra teszi, mint a válás előtt
Szívembe múltúnból új koszorút szőtt
Vágytam, maradna még egy percig
De a vágy vánkosomra hanyatlík

Párnámban hű nőm illata kísér
Sírokban járok, sötét lesz ez
Záporban hull rám a könny
Már csak a szégyen neszez

Véletlenül véletlenül

Véletlenül születünk. S hogy *amilyennek*? Arról jobb nem is szólni.

Maradjunk az eredendő bűnű véletlennél. Vannak naptárlapozgatók, holdkóros Hold-figyelők, csillagra meredők, orvosi tanácsok által elgyötört fohászkodók gyermekáldásért, génygyárosok és génvásárlók, s tény, súlyos a gondjuk: hogyan lehetne gyereket?

S vannak a nagy magömlők. A petekoncentrátumok. Nem néznek se jobbra, se balra, középen mérik az egyeneset.

Így születünk meg terven felül, alul, kívül, nélkül, ellenére.

Meghatározhatatlan, hogy a pici, behunyt szemű, szégyenlős, babos kendős vagy rózsaszín esernyős petesejt bukdácsoló-szűzies útján most találkozik-e az erdő ezernyi – milliónyi – lompos farkasával: csupa kiéhezett, újra és újra kipróbált, a megveszekedettségig elszánt s/ma-önjelöltjével. Tolakodó, ficánkoló fráterrel, aki nem néz se eget, se istent, egyszerűen és brutálisan beleharap a kis pete húsos popsijába, amitől az azonnal elkezd megduzzadni, sőt dagadni.

Így születünk, a naptárszámolgotók tudományos módszerein kibomlott torokkal röhögve.

Hogy is lehetne másként? Nézzék csak. Gyün a jegény, gyün a jány. És kész. És már meg is születünk.

A *kettő között* van egy kis heveny kiáltozás, hörgés, melegebb időkben izzadságcseppek, hűvösebb időkben lankadó motorindítás, de ez nem érdekes: ez mind csupán időjárás-függés. Akadnak fridzsiderek, őket azonban vagy be kell dugni rendesen a konnektorba, és akkor kiolvadnak, vagy át kell adni a szomszédnak, aki már – közismert módon – amúgyis tart otthon egy fridzsidert fölöslegesen.

A *kettő között* azért az a jobbik, ha izzadságcseppek vannak, egyenesvonalú hörgésbe ágyazva. Kitartóan, ismétlődően, elszántan küzdő módon, hogy a végén, mint Archimédész görög tudós, felkiálthassunk: Réka! Réka. Ha őt Arankának hívják, akkor még fel kell találnunk valami olyan fontosat, mint a hidrosztatika alaptörvénye volt akkor; s ha nem tudunk ilyent, akkor ne kiabáljunk.

A *kettő között* nagyharangként leng, lódul az a két formás testrészt, amilyenek mi – majdan a véletlen szülöttei – csücsörítve esünk neki a napi fejadagért. Csücsörítésünk majdani mozdulatait itt, ezekből a mostani harangnyelv ajakmozdulatokból lessük el és kapjuk meg a benti túlvilágban, majdani magzatként előre készülve a Nagy Harangjátékra. De most apun a sor, csücsörít, kong, leng, bűg. Szürcsöl.

A *kettő között* óriási erő- és presztízspróba zajlik, anélkül, hogy bármi tétje volna is a jövő szemével: *most* azonban az a tét, hogy ki tudja többször, mélyebben, frenetikusabban, hörgősebben; itt anyu is jó esélyekkel küzd. Nem is érteni, miért csak egy félszeg-pöttöm petesejt jön ki ez örült vehemenciából, feminin vitézségének tetőfokán, mikor megessi a párnat, héjastól-tollastól. Egy kis, pici, vacak, ijedt petesejt. Pont.

A *kettő között* az elfelejtett, legalábbis a következő 65 percre felfüggesztett veszekedések néma sora; a visszaböföntett sör; az ismerős mosónő- és főzőszag a konyhából; Réka (tűnj már el!) felbukkanó képe, szinte a hangját is hallod, ahogyan vihogva biztat; és a te robusztus férfiasságod, amely pihenni, aludni vágy, mert álruhában feketemunkás volt nemrég még, hazafelé jövet, a kerületi nővérszálláson; de nem, dolgozni, dolgozni... hű; jaj, csak baj ne legyen, csak nehogy aztán véletlenül be...

A *kettő között* ott van a kifizetetlen lakástörlesztés négy hónapja (ha jön majd egyszer a végrehajtó, anyut is bedobjuk...? ... hülye: dolgozni, dolgozni...), ott van, hogy a két kicsi csak nemrég kezdte az iskolát, és így sem tudjuk őket rendesen hordani, mert én hajnalban kezdek (ráadásul néha a nővérszálláson... dolgozni, dolgozz már!...), anyu pedig... milyen szépen leng még mindig a nagyharang... biztosító ügynök, nála mindig kiszámíthatatlan.

Hoppá! És ha neki is van nővérszállás?! Féle? (*félek*)

A *kettő között* ott van, hogy a nap tizenhat órájából huszonnégyben – az éjszakát is beleérve – megállás nélkül utáljuk egymást; csak akkor állunk meg, amikor unjuk is.

A *kettő között* tágul a tér. Jegény és jány már nagyon messze járnak. Átlépi a hegycsúcsokat, letépi a virágszirmokat, mézet isznak hordóból, aszúval fűszerezve, nyers húst esznek, én, az apu üszöből felsálat, anyu bikabélszínt szaggat, szügyet rág, lovát addig nyergeli, hogy annak véres a háta; combja közé szorítja annak hátát, és üvölti, gyí, mire én megpróbálok még egy hatalmasat ugrani, sikerült, még egy gyí, megint ugrok...

...most ő a ló, én a hátán, ráhajlok, le ne fújjon a szél, de nem, csönd van, nyugalom, csak a föld szakad be alattunk... dolgozni, dolgozni... Ássál még, arany van ott, te, mondja anyu, de az ásó nyele valahogy rövid, pedig mindent megpróbálok, de a nővérszálláson...

– Ássál!

– És ástam!

És megtudtam, hogy így lesznek a véletlenek, így én. *De milyen kettő között?* Önök emlékeznek még...?

Ősz, Bp.: Esküszünk... , ...hogy rab legyek

Fehér fátylad, fehér kendőm
Fehér lelkek, most esendően
Tánc az élet, hajnal hasad
Reám hajtod az arcodat

Lobog a vér, heves s sebes
Izzik a fény, velünk jegyes
Lüktet a lét, a nász éjt vágy
Új nőm hozzám húzza ágyát

Ölben élek, ringó álom
Rengő kebel: lakomázom
Serleget a telt jövőre

Utat a Göncöl-szekérre!
Koszorúm gyémántból legyen
Nimfák csókja férjszeremen

Vagy-vagy vágy vagy. Az esküvő.

Otthagynám érted a síri világot
Égetem máglyán a hölgykoszorút
Síró lányok és pihegő vágyak amott
S itt a hűség örökre kínál csorgó aszút

Kitárt igazságok, szemérmek tág ajakkal
Lengnek köröttem, halotti búcsút fontolok
Tiltott lányajkak a múltat idéző szótagokkal
Te aranyhajaddal épp a börtönrácsomat fonod

Visszanézek, ezer szem szivárványcsókot ereget
Villámként nyaldos sok égő vágy, értem harcol még
Hívnam, de hűségeskümm tiltja, hívnam mind az ezeret
A templomban Isten feje fölött már leszakadni kezd az ég

Nincs többé vagy, nincs bár, nincs ám, nincs azért de tán hát
Se kaján kacaj, ledér masszázs ismerős testek mohó hajlamain
Titkos, hétértelmű üzenet, nyolc ágy, egyen kettő is nyújtja ajkát
Most már örök nyugalmat keress, csalfa testem, fele életem karjain

Életem fele pihen mellemen, bár a másik fele – tudom! – szökni vágy
Lefogom magam, sántára verem cifrázó bokám, elfutni képtelen lesz
Földig horgasztott fejjel tűrök, vánszorgok a sors kíméletlen vadcsapásán
Nincs kegyelem; menekülnék a perzselő vágyárnyak felé: felem nem ereszt

Zendülne még szívem a rabság ellen
– de zengés ez már, fény és zene
Máglyára vonuló szabadságharcos-jellem
Mostantól felperzsel nőd örök szerelme

Távolban

Éji utakon járok, talpam alatt csillagok
Távol az emberektől csak lassan haladok
Felhők foszlanak szerteszét a súlyom alatt
S mert más nem, hát felemelem én magamat

Áramlik a kozmosz köröttem, dudorász
Sokan hívnak vissza, gyengül a susogás
Állok a Nap szegélyén, a Föld nem mozog
Lapos szegény, hiába égtek el az áldozatok

Szendereg lent sok szerencsétlen – s hol vagy
Parányi kis lelked öleld még, mielőtt elhagy
Féltsd, tartsd öledben, földeden, itt a jég az úr

S mi, kik hévvel jöttünk, lödörgünk akaratlanul
Hahóó! – a boldogság hangján süvölteném feléd
Ha legalább most, holtomban a szavam értenéd

Pokoli

Halni mindig készen állok
Csak adj még egy pillanatot
Egy órát csupán, szeretve
Némán húzz a kerevetre

Halálom, suta barátom
Most is kint kuksol a gangon
Irigykedve bentebb oson
Látni, mint ülsz a combomom

Csügg-lóg a fenséges vágtán
Ahogy szeretőm búcsúzik
Meghalsz, hörög a dögsátán

Rázza gyűlölt végtagjait
S én, mint majdan a pokolban
Elégek nőm rohamában

Tetőtől talpig

Hajad valaha szőkén csillogott
Keresgettem egy arany csillagot
Éhszomjam rád talál

Ajkad hajdan rózsza volt, szírom
S mikor teljessé nyíltál az ágyamon
Mindenem belédszállt

Kebled fehér volt, mint a szűz vágy
S ha lenne bent itt egy roggyant ágy
Kiinnám illatát

Csípődön a világ járta vad táncát
S nem ismerted még a lélek ráncát
S én az élet jármát

Hasad alatt, oly keményen, tisztán
Ahogy a méh keres a virág ágyán
Avattam az anyát

Lábad köré, mint kígyó fonódva
Hűségem, bár elkóborolt valaha
Esdekli jutalmát

Felfelé készülök

Számadásra szólítnak, szól a harsona
Az ég zeng, én hitetlen, hogy' menjek oda
A hamumból röstellkedve keltem ki nemrég
Porba sújtva kérdezték, mé kell nekem teljesség

Könyörögtem, adjanak testi jót, vastag földi materiát
S majd eldöntöm, vihető-e lelkem, ha fújják a trombitát
Addig tele tömöm lét-tömlőcöm, szájról szájra szálljon a csók
S két kezemmel tapintom ki, mily teltek lettek a földi női halandók

Eladnám a lelkem, örök lázban égett mindig, fösvények, licitáljatok érte
Nem tudjátok még, hogy rabul nem ejthető; felszáll szabadon a magas égbe
Lelki gyökerem jó földeken szívta magát, ki kéri szellemem, kincset adjon érte

Ledobja magáról, mit tolvaj kéz gyűjtött, megveti, kiégeti az uzsorások gazdagságát
Pénzért nem kapható büszkeség, ki boldog, maga rajzolja az égre sokszínű szivárványát
Az ellopdosott idő, a temetetlen holt és a megvakított világ nem kéri már megalázott igazságát

Két virág

Virág voltál, csukott szirmokkal
Nyílás előtt, s mégis bánattal
Illatodban bús enyészet élt
Nem sejtetted, milyen lesz a szép

Kezem selyme meleget szórt rád
Kelyhed mélybe zárta hű titkát
Világi vágy, örök fényes lét
S te elérted szívem rejtekét

A Naphoz törj, megtalálász benne
Szelíd szirmok, az arcod ilyen
Nézlek, érz el, vegyél kezedbe

Ne ragadjunk a föld mélyiben
Tiszta világ, a végtelen vár
Ne felejtse, hogy miért nyíltál

Szabad, szerelem?

Kék ég alatt lakom, benned
Meleg ágyam andalító melled
Mely mint a föld, ad és befogad
És én el nem hagynám kis lakomat

Hangodat. Éneked, hogy megáldasz
S éreztetni mi *e* szó, testemre omlasz
Rózsaszín hazugság ömlik rám, de szép
De szép! S melledről a napfény árad szét

Gyönyörlét. Ölelnék mindent, mi női nem
Csak nem ne hangozzék soha, egyszer se el
Csak megadás legyen, kitárt kar és kerek ajak

Azok titkosak. Süppednék a mélybe, *más* ajak alatt
Börtönbe, életfogytiglan, megbéklyózva bilincsedben
Menthetetlen egybekelve, mint föld és ég a végtelenben

Ha lent piszkos is a felhő
Fölötte örökkék az ég
S ha karodból veszni kél az erő
A hited még értem ég

Ha szemedbe könnyet csen is a sors
Bentebb hőség: szíved dobog
S ha a kíméletlen harc néha eltapos
Szerelmet búgnak a hangok

Ha vak is a reggel s a Nap nem árad
Élted ma is fény, pirkadat
S ha a végzet fojtogatná rekedt torkodat
Számúzd a bút, ha nálam vagy

Nincs jaj, láz, baj, nincs émelygő gyomor
Csak ritmus él, libegő tánc
Nincs sötét, zug, félelem, az ég nem komor
Kezedben titkokhoz vezet a lánc

Dombhajlatok, fenn az égen

Dombod szelíden nő fölém
Kedvelem dór oszlopod vonalát
Két szőlőszemedet csipegetném
Dús halmodon gyorsan feszül a vágy

Szelíd nőm, töltsük fel újra kiürült kedved
Hajlítsd fölém koronádat, selyemtiszta világod
S iszom, óriás kortyokban, kifogyhatatlan nedved
Heggyé nősz, feltárt völgyedben legyőzöd gladiátorod

Ismeretlen szerző: A Távozóhoz

Nagymamáink emlékére november elsején

Csendes esti esőben, krizantémcsokrok kezünkben...
A kórházból jövök, hol még nyögdéccsel
Egy gyöngülő porhüvely

Hanyatlón kapaszkodna valamibe vas szervezeted!
Hosszú elmúlás, lassú hervadás
Alattomban kószál az enyészet már
Rég körülötted!
Kitartó, szívós elszánt Kérő e Kísértet!
Ez az osztályrészed!
Te tűröd ezt is türelmesen, míg
Kövület nem leszel a könnyörülettel.

Sárgult falevél!
Míg a többi mind lehullott
Vastag avarsírba szállt
Ez a 101. őszen is ott ül még a fa tetején!
101 ős, 101 tavasz, ezernyi vihar, kikelet!
Aratás és szüret, szerelem, gyűlölet –
Mind hová lett?
Eltűnt idők nyomát söpri az őszi szél!
Mi tart hát még fenn a fán?
Mily vastag, dér lepte pókfonal?

Idő ketyeg, nincs megállj!
Itt a Végóra – Agónia!
Kórházi ágyon, infúzió-pókfonalon csüng
Alélt tested – már tömeg a lapáton!
Arccal az Égnek, száraz ajkad sikolyra nyitod,
Nyögve könnyörögsz: nyíljanak meg végre a Mennyei Napok!
Jöjjön a Megváltás, az Egyetlen Áldás!

Ki emlékszik még ?
Zsenge bimbó, virág is voltál egykoron !
Nem zörgő, száraz ág, égett pernye, hamu-por fohász!
Mivégre volt hát létezésed?!

Időgép lánctalp-nyomvonalán
Felsejlenek az elmúlt évek...
Családi fotók a polcodon – pillanatok a múltadon:
Szorgos polgárok féltett kincse, kinek
Ikerpárját a sors keze hamar elvitte...
Masnis-fodros lányka pózol girlandos díszletek árkádcarnokában...
Fehér lepel alatt szűzies elsőáldozó pillant fel az égre...
Viruló szépség, eladó lány, kérőket hódít cimbalmán...
Büszke asszony feszít fess, magyarmentés férje oldalán mediterrán fák alatt...

Családi kép közepén, szelíd ölelésének karájában, sugárzik apja, férje s a négy gyerek...
Majd magányos özvegy, dacolva s harcolva vad hadakkal,
Ostrommal, sívár szegénységgel, vérrel, faggyal ...
Micsoda fénykép rengeteg!
Unokák, dédik, barátok, egy hadsereg!

Szobája falán, az ódon keretből csak Egy Férfi néz le rá!
Ó! Isteni erőt adó örök Hűség képe!
S a Szent Család!

Te! Szent-Szűz jegyében született Örök Anya!
Te a Család Nagyasszonya! Szeretett Nagymama!
Áldjon meg az Isten Százszor is Téged!
Szorgos, mindig segítő Kezed
Aranyló, áldott jó Szíved!

Téged látlak majd minden őszen, minden sárgult falevélben!
Mit sodor, repít, csóvál a jeges szél
Meg-megcsillan rajta a bágyadt napsugár, a harmatcsepp-könny lepereg
Dér csípi, majd jön a tél
S beletiporja a humuszba !

Tested esendő falevél
De Lelked belénk lehelted, s
Örökre a miénk!

Fogd ezt a verset virág helyett!
Lelkem postásával e levelet küldöm Neked!
Kísérjen utolsó utadon a Végtelen felé!

Ellobbant lángodon gyertyámat még meggyújtom
Az utolsó pillanatban, leheleted távolodó melegében
Lelki Üdvödért így imádkozom ! Most és Mindörökké, Ámen!

Szerető unokáitok a föld kerekén – egy egyigaz ismeretlen szerzőtől a sok milliónyi közül

Milyen nagyon kár ez így

Fent madárfütty csivitel fölkelő dallamot
Lent a hant alatt oly magamért vagyok
Marasztalnak ébredő csókjukkal a virágok
Végleg behunyt szemmel életről álmodok

Bénult karom ölelni vágy
Szeretné még e rabigát
Bilincsem szívemre verik
Szerelmem kihuny reggelig

De csitt sincs már, az ajtón nem zörgetnek
Soha nem ébrednek éjben halott reggelek
S mert az élet szép volt, csak azért szenvedek

Vak alkony

Félig feljött, félig megy már le a nap az égen
Kezem tárom, mint életem, hozzád érek éppen
S combodat simogatja máskor kiszáradt leheletem
Szoríts át vele, tarts meg még a kiszüremplő csöndben

Szívem hallgat már, hallgatózik még, de szürkül a fényár
Álmot látott, s most kémleli a világot, rád vagy nélküled vár
Te remegsz, várarkodon a híd tárva-nyitva, piciny kíváncsi száj
Védenéd tested, de téged is magához ölel a kiszámíthatatlan nyár

Szóttalan vagy, pupillád olyan tág, mint tested feledhetetlen ősi titka
És én érzem, a perc elmúlt már. – S ki látszik majd gyengébbnek sírva
Bagoly huhog vészjeleket; két fecske még vígan nevet, kiéget ez a forró

S én félig benned, félig már kint: s szét se néztem még, mi volt eddig oly jó
Elmentem szóttanul, te tágra tártadt csalódottan a szemed, paripa a vágóhídon
És énbelém szóttanul vési szomoró jelét a remegő kezű, kéretlen vak: az alkony

Csángó csodák

*Sebestyén Márta tiszteletére 2001 Karácsonyán
Amikor együtt énekelt a csángó Ambrus Gyulával*

Ketten könyörgünk, szánjuk, hogy nem tettük meg
Hogy az égből szállva csak láttuk a szenvedőket
Meghaltunk volna értük, mint csillag a máglyán
És a szép szó, a segítő kéz készen állt Sütő Andrásnál

Tudtuk, ha majd távozunk, s él egy halhatatlan nép
A Kárpátok peremén, ahol születnek az ősi mesék
Csóri csángók, szétszórt élet, üldözött sors, vak remények –
Hogy majd onnan száll fel hozzánk az újrakeltő földi ének

Könyörülj, Urunk! – nyisd az eget, Márta –, Adj nekik békességet!
Feketéllik a gyász, ahol pedig mindig magasban szólt az ének
Életet fakasztunk mi itt fenn az égen, hogy ne legyen több árva

S magyarul ne kelljen sutogni, ha himnusz rejtenek az ágyba
S szabad legyen legalább az álom, mert a riadt szem nem lehet szép
S könyörgök Uram, add vissza népünknek vesztésre ítélt jövőjét

Makulátlanok nem leszünk, vágyunk vézna, ostoba
Anyánk, a sovány föld, soha ne legyen mostoha
Nekünk is keljen a nap az égen, ha tiltják is neki
Nekünk is kellenek a felkelő szeretet jegyesei

Nem tart sokáig a fekete éj, mit ránk terítettek
S kiszívták alóla tejünket, a szép mamai meleget
Hitünk csak egy, messze viszi szomorúszemű dalunk
A Kárpátok gerince, amin túl is örök magyarok vagyunk

Tengernyi érzés

Rám hajol a tenger
Befedi a testem
Átkarol, nem enged
Míg fel nem engedek

Oly gyorsan hevülök
Ha alá merülök
Levegőm széttobban
Szívem az arcomban

Istennő fölöttem
Szeretőm angyallány
Kéjvággyal szemében

Forróbb a villámnál
Felkúszik örömöm
Ámul a gyönyörön

Fölfelé a földről

Mint sósav, ha arcunkba lötytyentik
Mar az érzés, hogy zabáljuk életünk
Hogy ha nem kell, akkor is vétkezünk
S másokba öntjük saját életünk mérgeit

Kapzsi kapar magának várat a verítékből
Mit más arcáról lopott egy óvatlan percben
Vigyorog, ha a becsület mindenütt temetetlen
Vidáman iszik – ingyen van – mások könnyéből

Torz tetvek, kissé nagyra nőttek, futkosnak szerte
Kövérek, jókorák, ők most az állatok kijelölt királya
S ha nem kapnak szép új trónt, hát beleülnek a testedbe

És életed gyors múltával te leszel a sakálok napi vágyálma
De sebj: bitók árnyékában is születnek embermású gyerekek
Kik, hogy sötét földi poklot ne lássanak, mindig a hősrre tekintenek

Zsoltárom

Rejts lobogó öledbe
Dobogó szív hevítsen
Húzz gömbölyded kebledre
Mélyedben szenderíts el

Dúdold szerelmes dalod
Zsoltárként szóljon nevem
Bennem dúljon mámorod
Ki-be járjak testeden

Terjedj rajtam, mint dagály
Hullámod hegyén állok
Betellhatsz velem, arám

Nyíló kapudra várok
Vulkán vagyok, te láva
Ömlünk egymás vágyára

Ördögi

Tömjént, lángot, tisztaságot
Sátán sújtja a világot
Kéklő eget, szikrázó fényt
Ördög ellen áldó eszményt

Béklyót, láncot, hitkiáltást
Szegezzük le a patáját
Minden szűz lány szent nevében
Lucifer katlanban égjen

Lángpalloson, mi vitézek
Szikráztatunk tisztességet
S ki cimborál az ördöggel

Máglyatűzön kinnal felel
Életünkben mért nem szeret
Mért veti meg szerelmünket
... Isten áldja gyermekünket

Kell

Nézz rám, ha mersz, jövő
Adj, adni égzengés
Hagy legyek új hívő
Hogy az élet mesés

Biztatásod ha zengne
Megállnék egy szóra
Szózatod ír lenne
Gyógyulnék a jóra

Himnikus nagy fenség
Feleség, feleség
Hetedhét szerelem
Virágos hegyeken

Kell már a végtelen
Jóságos értelem
Asszony fényben, vakon
Soha el nem hagyom

Emlék

Ez idén elkényeztet az ősz
Régen zavart a puha elmúlás
Ma a napfény mindent legyőz
Ódon aranya arcomon simítás

Levetem a ruhám, mind egy szálig
Pőreségre bírok nevető lányanyákat
Rábújnak szívemre hófehérpiros orcáik
Megosztom velük az olthatatlan szikrákat

Farkas, ha túlélte a fagyhalált, a gyilkos ólmot
Igazabb, mint az Isten, amely éhséggel verte meg
Membocsátom Neked, hogy elvetted egyszer az álmot

Ha százszor is, halkan, észrevétlenül a térdemre ültetlek
Az ősz durva lesz nemsoká, vackát óvna a kutyától az ordas
Bárány a dúvaddal? – kérded –; és félni kezdesz a napomon vagy

A fiú

Három nemzedékre emlékszem
Itt fekszik rajta a térképen
Homokháton-lovag nagyapám
Rossz bringáról tanít az apám

Három nemzedék a szívemben
És csak a fiam verhetetlen
A jövő kemény, mint a gyémánt
Nem hullat könnyet a rónán át

Állok a parton, a holtakon
Szemem visszfénylik a fiamon
Törvényt végez, nagygyá szül minket
Suttogjuk már az új igéket

Oltárkép lett a dédnagyvilág
Alszanak a kifáradt apák
Nem bírjuk a terhet, bukó nap
Feltartjuk elénk a fiunkat

Mint öreg fák, rügyeink fáznak
Koronánkból csepp bánat árad
Gyökerünk bár ha sújtja fejsze
A fényt mi visszük le a földbe

Gyertya ég a jégen, új világ
Érzelem melengeti fiát
Simogatom a sűrű ködöt
Virágot látok a hó fölött

Útközben

Lelógunk a felhőkről
Kezdjük mindent előlről
Egymás kezét karoljuk
És egyszerre ugorjunk

Vágyaink szigetére
Szürkéből napsütésre
Elhagyjuk az álmokat
Keressük az arcokat

Földi jót mennyek helyett
Két lábon fenségeset
Friss szagot a mezőkről
Késpengét, ha szemközt jön

Békét, kéket, pipával
Háborút, kis imával
Rossz gyereket, ördögöt
Újra csorgó vérrögöt

Legelésszük a csendet
Megvetjük az őr-rendet
Megint rügyet élesztünk
Virágzó lét gyermekünk

Keresztre nem feszülnének
Fájából cipót sütnének
Az én testem, mondanánk
Borban Istent áldanánk

Arcaink, harcaink – és?
Idejétmúlt temetés
Nevetünk a halálon
Élet bicegj, féllábon

Bámulunk a kék égről
Nem lehet már előlről
Setét lyuk ránt felfelé
Lelkünk mások rendjéé

Vinnénk a fű illatát
Barátaink hű szavát
Himnuszát is, hogy élnek
Földön túl is remények

Zuhannánk le, mint a sas
Élni akar, ha lecsap
Szállnánk vissza a földre
– fátýol simul szemünkre

Gubcsi Attila: Keser-édes

Gink Károly: Mindenütt, ott

Ki beszél?

Forrongva hittem
Én vagyok az Isten
Rendetlen a világ?
Büntetésem reád

Természet, dideregj
Megfagynak a földek
Törvényt csak tőlem férj
A sáros féltekén

Ember, vágyadban
Zsarnok is csak egy van
Áldod bár Istened

Szenvedni engeded
S a tíz parancsolat
Jogodhoz bitót ad

Rózsa

Egy kivágott mell – tartó – integet felém kacagva
Mintha a rügyből azonnal rózsza pattana
Ám én meg-megállok a bimbónál, kezemben tartva
Számhoz szorítom, mielőtt elhervadna

Már meg is lehet halni, hisz visszatér a tél hamar
Még le sem csorgott a mocskos hólé a völgybe
Mellbimbód húsrózsaszín, kicsorduló illata tavasszal
S sejtem, milyen lesz a hamva rajta a komor őszre

Leszbosz

Szűz testét simogatta Sappho
Verselte szerelme vesztését
Ajkát itta, illata a szó
Szavalta kedvese nőnemét

Lírába bújt, rejtve érzelmét
Karja acélt font a lány köré
Leszboszban láttak már efélét
Testük lágy, mint a víztükréé

A szűz kislány Sapphóra omlik
Halhatatlan vers őrzí vágját
Verslábból bomlanak bimbóik

Combjukba zárják egymás dombját
Leszboszi dal leng, altató csók
Szerelemről jövőndőmondók

Szívárványban

Csavargók csókjáról mesélt Villon
S az útról, ahonnan nincsen vissza
Az álmról, hogy kellett volna otthon
Egy anya, egy falat, egy gatyá: a tiszta

Csendben hajtom kötélre én is a fejem
Szemben állok egy hórihorgas öreg csonttal
Az élet volt az aszú, mára kiittam serlegem
A hóhér megáld, ahogyan kell: torz vigyorral

Temetők szélén, hogy mást ne is zavarjak
Kutyák kaparnak árkot; csontomat hagyhatnák!
Oszoljon lassan, szegény, táplálék száraz avarnak

Állatok. S ha az emberek egymást vérig marják
Éltükben: legalább a halál lehessen vidám kacaj...
Mikor a tested a szívárványba száll, születik az új dal

Könnyedény

Megszámláltam ezer könnyet, benne milliárd cseppet
Gyönyörben éltem a napon, s gyűlöltem a búcsúéjeket
Könnyedén mondtam igent minden csábító, kéjes szóra
Mosolyban távoztam, ha kellett; más ágyak kerültek sorra

Most más. Bánok minden futva lopott csókot az igaz helyett
És csak néhány arcot látok, ha a csendes éjben elmerengek
Mennyien őrzik emlékem, nem tudom, szétszórtam rég mindet
Tékozló szívem nem tölti teli a könnyedény-szemeket

Kéj s

Ajkamon omlik a nap fénye, ajkamon a tiéd
Alattam az avar illata, s te belém öntöd testedét
Fölöttem te trónolsz, melleddel összeér szíved
S hogy láthassam milyen, széttárod melledet

Sűrű cseppekben hull rám verítéked, az izgalom
Bár szállnál már, tested önzőn magamba markolom
Forrasztás művészete, áramlik a képlékeny anyag
Az enyém a tiédbe, a tiéd reám... kikapcsolt agyak

Vonul a sokadik árhullám, kéjt ordít a tenger árja
Zúgnék, bőgnék még, de sekélyes apály csalogat
Az erő elhagy, eszméletlen merül a kimerítő mára

S én öledben rejtve hagyom összecsukló huszáromat
Pihen a lovas s a ló, csak a nőstény viháncolna ismét
Legény hűján a perzselő napnak villantja csillámló mélyét

Szeretőmnek

Szemed vidámságot sugároz az enyémbe
S hogy belé érij, nagyra nyitnám mindig
Szememmel bárcsak elküldhetném a tiédbe
Hogy benned – rettenet? – megtaláltam az igazit

Alig ismerjük, mi gyarlók, egymás szívét
Csak akkor hallgatózunk, ha ott valami fájt
Ha üressé válik a társtalan, nyugtalan lét
Ha bántóan nem értjük a másik csendes szavát

Nézzünk egymás szemébe, vigaszt keresni jó
Kölcsönös örömből robban ki a földi gyönyör
S összeforrt ajkunk között szülessen vigasz szó

Ha a Nap után meleg testünkre az éj rátör
Vad vérednek engedj féktelen száguldást
Nyújtsd át életem – délidőm – forró asszonyát

Választás előtt

Kínozzhat a sors, küldhet száz csapást
Becsaphat jövőd s sok más hazug szó
Fagyhatsz magadba egy életem át –
Ha rám tekintesz, légy álmodozó

Eltűnnek mások, te húgom maradsz
Karodban ifjan, mint gyermekkorom
Játszom a vitézt, csak el ne szalassz
Simítson kezed fáradt arcomon

Maradj olyannak, amilyen voltál
Szeress úgy, szeress, ahogy csak te tudsz
Legyek középen minden gondodnál

S így hozzám mindenhol visszafutsz
Feszítsük a húrt, gyönyörűen zeng
Csak el ne szakíts valamit itt bent...

Virágok közt

Házat építetek, jó nagyot, a világ minden gyermekének
Átlátszanak a falak, a tetőről Napba futnak a remények
A rózsákból szekfűk virulnak, kelyhükben kis szőkeségek
Együtt kacagnak mind, vitéz ifjak és a majdani szép ledérek

Gólya lennék a ház csúcsán avagy Kukucsmarcell a nagy diófán
Fehér virágból csokrot fonnék, a kis mamit a szívénel hallgatnám
Az új gyerek kocogását az anyaméhben, bámulnám a méhkaptárnál
A milliós szorgos had hogyan teremt családot, hol a darázs bambán vár

Amikor besüt a Nap

Olyan volt a fény a szoknyáján át, mint az álmok, amelyeket az ébredés után is magában akar tartani az ember, főleg, ha 16 éves gimnazista, és még életében nem fogta meg lány kezét, mert egész életében fiúiskolába járt, most csupa fiúgimnáziumba, minden testvére fiú, a kisvárosszéli poros utca vásott kölykei kizárólag fiúk, a lányok ki se mernek jönni az udvarból, ott bögnek a tehénnel.

Mint az álmok, amelyeket nem ki, hanem befelé akar dörzsölni a diák.

Ilyen volt az őszi, szeptemberi meleg napfény a szoknyáján át. Aki még nem tudja: ha a ritka szövésű hófehér vászonszoknyán azért süt át a nap, mert a vadonatúj bombatanárnő az ablak előtt mászkál le s fel, akkor érdemes volt kitűnően tanulnod az előző két évben, mert most az első sorban ülhetsz, és nyugodtan megvakulhatsz.

Ilyen volt a tanárnő, friss diplomás, első osztályával megáldva, menetközben érkezett az agg orosz tanár bácsi nyugalmazott helyére. És a napfény tudta ezt, tudta a tanárnő is, most már én is, érdemes volt tanulni.

Így kezdődött az életem. A második gőgicsélés kora. Serdülő fantáziám mindig hatalmas, rám omló mellekkel kínzott, teljes spontán valójukkal, s most itt ülök a padomban, s a füzetbe bámulást színélve majd' megszakadok, hogy a szemem tengelye mégis az ablakon besütő fény visszképét lássa. Lényegében semmit, csak körvonalakat, suhanó szoknyaráncokat, egy eddig teljesen ismeretlen világ ugyan teljesen ismeretlen marad – és mégis kitárul minden, mert ami nincs, azt kitölti a vágy és a régóta elfojtott fantázia. Két erős, kecses comb áttetsző vonala elsétál a fény előtt, megfordul, most hátulról sejlik, a nyakam mereven a füzetbe esik, miközben száznolcvan fokban balra tekeredik a szemtengelyem, leírhatatlan bravúr, ilyent csak Bosch-festmények szörnyeín láttam később. Megfordul ismét, most előlről látom, közeledik, s csak jóval később, évek múltán tanultam meg, hogy az a szeméremcsont. Ugyanaz volt az.

Az osztály néma. Mindenki vakon nézi a füzetét, nem lát benne semmit, a hátrébb ülők irgalmatlan bajban vannak: nem csupán a szemtengelyt kell kitekerni, hanem át kell valahogy ívelni az előző sor fején is. 16 évvel ez még lehetséges, később alábbhagy az ív.

A tanár néni – 27 éves – csillogott. Kicsit öreg volt hozzánk, ez tény, meglátszott rajta, hogy nehezen viseli már ezt a 27 évet, főleg, ha a mi 16-unkra gondol, büszkék is voltunk – én rátarti, zavaromban –,

és tudtuk, hogy az élettől megkaptuk, számolatlanul, az első ingyen ajándékot. Akik ezt akkor ott nem vették észre és nem köszönték meg, azok később megbuktak valahol. Biztosan.

A fehér vászon szoknyára figyelni kell, főleg, ha ritka szövésű – és akkor mindenképpen úgy helyezkedj, hogy a szoknya közted és a Nap között álljon. Ez volt a legfőbb szabály, amit megtanultam 23 éves koromig – s csak az váltotta le, hogy az ember legszebb és legnagyobb beruházása az életben: nője és gyermeke.

E két felismerés között nem történt semmi érdemleges, legfeljebb annyi az említésre méltó, amilyen szorgalmasan – ám kevés eredménnyel – igyekeztem a gyakorlatban alkalmazni a vászon-szoknyatörvényt, még jóval a gyerektörvény előtt.

De mire megyünk e törvénnyel? Ögylgünk a buszmegállóban, s hirtelen észrevevesszük a helyes napszög-szoknya viszonyt? A repülőgépről leszállva a lépcsőn ugyanezt? S rohanunk jól elhelyezkedni, a megfelelő állásszögben? Nem egészen.

Az *ihletéshez* kell ismerni a törvényt, az ambícióhoz, hogy az hasson, lökjön előre bennünket a napfényszög első pillanatától, hogy azonnal kikerekedjen bennünk a nő és a *teendő teljes képe*. Az örök roham.

Amely nem hagyja nyugton a képzelőerőnket, amely visz a lehetetlen és ismeretlen felé, olyan győzelmek felé, melyekről nem is álmodtunk; de amelyeket nekünk rendelt a sors, tudtunk nélkül.

S akkor nem szabad habozni, mert – nagy francia filozófusok nyomán – „a töprengés a tett halála”.

Könnyű így, utólag, a hegyről lenézve a völgybe, kéjesen mosolyogni a zsenge üszők legelészésén. De míg mászni kellett felfelé, abba bizony beletört a bicska. S belém is döfték – üszők, borjak, tehénké. Most itt tekergetem a bajsom... Könnyű így, de én innen már le nem megyek, hogy azután újra lihegjek a hegynek-fel! fáradalmaitól, reszkessek a bukácsolás kockázatától! Feljön a völgy.

Fiatal barátaim, ti ezt persze nem mondhatjátok. Remegjen csak a térdetek, röstelljétek a ragyát az arco-tonon, dadogjon ki belőletek a meg sem született értelem, ha szeretnétek, hogy vágyatok tárgya egy gyatra órára ágyatokra hanyatljon. Reszkeszen a kezetek, mikor az első levelet megírtátok s aztán még százszor újra, mielőtt végleg kidobnátok; s botladozzatok az első virágcsokorral a kezetekben, főleg, ha a tiétek már el sem fér a kiscsaj kezében, mert a többiek gyorsabbak.

Vakargassátok a pattanást, száradjon ki a szátok, ha a nap besüt a vászonszoknya belvilágába, tanuljátok, hogy az első sorban ülhessetek a döntő pillanatban.

A völgy feljön – aztán majd én megyek a záróvölgybe.

Csendes éj

Csendben fölé hajolt az élet. Ez már nem az éj volt, Nappal történt. Föléje hajolt és megcsókolta. Életében sokadszor. Vajon méreg van megint az ajkán – vagy egyszer mézet ad? Élet, így is, úgy is.

Mindketten épp hogy csak kikandikáltak a résen. Félt emez. Az élet is bizalmatlan és gyáva volt: annyiszor vallott már kudarcot vele. Karcot hagyott rajta eddig mindig. A magatehetetlenség sugallatát.

Aztán mégis felengedtek. Az élet átkarolta, majd át is ölelte. Belülről kifelé haladva. Gyomrát melengette, szívét bolygatta, izmait rezgette, a szemét tüzelte. Aztán arcon pusztította. Brrrr. Jó lesz vigyázni. A függetlenségre. Hogy bármikor, szabadon, szabad választás alapján, önálló, autonóm és szuverén módon, beszámoltatási kötelezettség nélkül, mindig és mindenhol azonnal kinyiffan hasson. Szabad halál, nem kötelező élet. Éberem, ébren, vigyázz! Puszi-íí!!

Már az élet karjaiban tespedt. Észre se vette, ott ólálkodott körülötte az élet minden szerelmes sóhaja. A testi vágy és az esti ágy, bevetve. Vacsora utánra. Az After eight, a nyolcadik kielégülés után egy jutalomcsoki. Rögtön a feje mellett, a párna alá dugva. Tükrök mindkét oldalon és az ágy végében is a falon. A szemközti tükrök – és a végében – eszméletlenül megsokszorozzák egymásban a mozdulatukat, ezer test ömlik szerteszét. A lámpák izzása, a testek izzása, a fantázia izzása.

Az élet kezdte magát elbízni. Megevett egy dupla adagot az After eightből, addig rohant előre az elmúlt másfél órában, hogy éppen ennyi járt neki. Felült és rá se hederített, hogy kap-e levegőt az imént feltámasztott szex-ex-teszthalott. Én.

Később a legdurvább módszert választotta – már-már a szélhámosság szintjén – az élet. Szinte észrevehetetlen módon, de a lelke mélyéig hatolóan simogatta Ént. Brr. Vigyáza-a-t. Tudta, minden sejtjében tudta, hogy ebből nagyon komoly gondjai támadnak még. Eddig mindig elkerülte, hogy simogathassák, nem olyan fából faragták őt, hogy...

A kézfejen járt az élet. A kezével. Aztán a csókjaival. *Itt* kellett volna valamit tenni, jó férfiasat, ezer bevált eszköz állt a rendelkezésére a múltból – a férfias évekből –, ki kellett volna menni enni egy darab füstölt sonkát, feltörölni az erkélyt és elzavarni a szomszéd macskáját (legalább megnézni, hogy van-e neki!), s főleg, főleg: elmenni pisálni, ott ragadni... Eszköz volt tehát bőven, de becsődölt a gazda. Az Én hülyén-megadóan tűrte, hogy a kezét csókolgassák az ágybannn!!!! Vááá! Gááá! Zűű!! Brrrr!!

Igaz, mellette szóljon, nem fordult oda, félrefordult, háttal az életnek, elutasítóan, érdektelenül, de...

E-l-t-ű-r-t-eee.

Innen számítva érdektelen a történet, bárki megírhatja a legnagyobb és legszánalmasabb giccsét, ezt az oldalt itt most üresen hagyjuk.

Mert minek mesélni arról a szégyenről, ahogy a függetlenség zászlaját porba hajtják? – a majtényi sík kurucái büszke hazafiak voltak ehhez képest, pedig ömlött a könny a szemükből... amikor Én esténként hazamegy. Ez a mondat törlendő, olvasás előtt.

Otthon – bocs, ez is! – főz, takarít, olvas, pitizik a tripla adag After eightért, izzad-gürcöl másfél-két órát szusszanás nélkül az ágyban, lustulól szemeivel már-már ügyet sem vet a gondosan elhelyezett tükrök gyönyörű játékára, és csak akkor üt oda nagyot az előre elkészített pálcával, amikor az élet közben a villanyt le akarja kapcsolni. Sötét lesz így nagyon, angyalom.

Most az Én kezdte játszani az életet. Nem haldoklott már, még mutatóba se; helyette virulens módon az élet fölé hajolt esténként – emlékezz, nyájas olvasó, a mozdulatra, mikor az Én még a fal felé fordult, ha-haa! bátran és férfiasan, ahogyan apjától, nagyapjától elleste. Emlékezz és sírj.

Át is karolja mostanában az életet, egyszer körkörösén át is ölelte, és akkor én kezdtem csomagolni. Hát erről aztán nem írok!

Amikor az áruló megcsókolta az életet, elkezdtem keresni a halált, szegényt. Hát már mindenki cserben hagyja, ócska, hittelen gazemberek?! Megcsókolta, igaz, csak álmában, nehogy észrevegye és aztán – netán – másszor is igény tartson rá; megcsókolta a kezét. Egy évvel később, titokban, megcirógatta a haját és az arcát. Ekkor már megértően szorongattam a halál kezét, nagyon el volt keseredve, biztattam is, személyes eljárásomat helyeztem kilátásba, ezt megköszönte, és megfogadta: soha többé senkit se enged ki a markából, egyetlen tetszik-halottat se, főleg nem az életnek, amely... pfuj... nyálas... nyelve...pff.

Az Én persze olyan nagyon hülye, hogy azt hiszi, megúsza. Ott nyáladzik most is, gyereket nemz éppen, jó, jó, technikája az van, iiii-gen, hopp!, ez jó volt, hopp... Gyereket nemz éppen, jó, nagyon jó, nem sok idő van pajtás, kell is az utánpótlás, siess haverem, hagyj valamit magad után. H. Ülye. (Név.)

Az élet kéjesen kinyújtózkodik, észre se veszi, mi történik körülötte, a gyerekügről se tud még semmit, belekapaszkodik az Én tarkójába, jobb kézzel kinyúl, magában számol valamit, elveszi az összes After eight darabkát, az édes szájára húzza az Én *homlokát*, rálehel, amit szokott és súgja: ne hagy abba édesem. *Írj még!!!*

Sírok: én sírok

A Prédikátor könyve azt sugallja, hogy ne sírj, emberi szív, ha szeretteid porhüvelyét sírba helyezik; hanem örülj annak. Mert lelkük az Isten országába költözött, ahol majd ismét megtaláljátok egymást. Illetve én őket, ők már várnak engem.

A porhüvelyemmel se foglalkozzak: „A pornak földde kell lennie, ami azelőtt is volt; a léleknek pedig Istenhez kell megtérnie, aki adta volt azt.”

Ez a visszatérés minden szenvedés közepette vigaszt nyújt, már előre. Ott meg – a szeretteink várnak. Gyerünk a földbe, porhüvely, ha már úgyis ott állsz (fekszel) a sír szélén; legyünk gyorsan porrá, nem kell félni a haláltól, nincs ok az aggályoskodásra.

Ami a lényegét illeti, hihetetlenül bölcs tanács, én, mint Isten-tagadó, csak utólag jövök rá, a sír széle felé sandítgatva olykor (kényszerből). Mert miért félj, poreMBER, attól, amit úgysem kerülhetsz el? Lazán, csendesén, sőt: vigasztalódva. S ki ne vidulna fel, ha szerettei majdani – múltból eredő – gyönyörű arcát látja felvillani; hallja hangjukat? Hisz hallja is, látja is, már itt a földön is: képzelőerőnk és ragaszkodásunk természetfölötti.

Csak a *mi természetünk*, így vagyunk mi is természetfölöttiek, mi emberek, valamennyien. S akik a legjobban ismernek bennünket, az évezredek során megalkotják ennek legmeghatóbb kifejezéseit.

A por persze nem megható. Akkor már inkább apám indító sejtje. S a végén az urna. A szél.

De a szeretteink várakozása – fantasztikus. És nem is hamis, nem elvont: itt vannak, itt maradtak a képzetünkben, hozzájuk fűződő érzelmeink hőfokától függően élednek újra bennünk minden nap. Nem ők várnak ránk. Mi nem engedjük őket. A lényeg ugyanaz. Feltéve, ha kikapcsoljuk Istent.

Ha nem kapcsoljuk ki, akkor ő ott áll köztünk, közvetít, értelmez, igazságot oszt, biztat. S valljuk be: nagyon sok embernek van szüksége erre. Mert olyan a szellemvilága. Mert az etikája és a neveltetése, a hagyománytisztelete erre inti. Mert kényelmes vagy bátortalan a dolgok értelmezésében. Mert megszokta, hogy irányítsák. Szeret hinni, mint más inni. Szereti, ha ő szerethet inkább. Mert milliárdfélék vagyunk.

Sírok is a sírnál, meg nem is. Ha nem, azért nem, mert nem ért el a megrendülés – a kétségbeesés, hogy már soha, soha, soha, soha, soha, sohase, de soha a bűdös életben nem fogom látni, nem hallok a hangját, nem fogom a kezét, nem lesem meg a szemem sarkából, hogyan megy át az utcán: csámpázik vagy nem.

De ha elfog a megrendülés, a visszahozhatatlan érzése, akkor tudom, hogy nincs Isten.

Ha lett volna, akkor olyan szélesre alkotta volna a fantáziámat és olyan megadóra a lelkemet, hogy beleférfjen ő is. Nem tette.

Helyette leteperte apámat egy másodperc alatt a fa alá, a házával szemben az utca túlsó oldalán. Helyette leteperte az öcsémet a fal mellé, a házától kétszáz méterre, az utca szélén. Őt már három éve várta fent a felesége? – nem úgy fest. Önszántából hagyta itt.

Apámat viszont marasztalta volna a felesége, ő mégis elszáguldott, mint akit puskából lőttek ki, pedig aznap nem sok konyakot bírt már meginni, s öcsém söradagja is alatta maradt az éves átlagnak azon a csúnya estén.

Síruknál sírtam. Soha, de soha a bűdös...

Ha por, hát legyen por.

Engem ne kószolgassanak kukacok. Lelkem se vizsgálgassák – elég volt neki e földi próba.

Hamvamat vigyék oda, ahonnan ered: apám Alpáron született, Attilát ott temették el a fékentartott Tisza medrébe; jó hely. Szórjátok szét hamvaimat a Tiszába, kapjon bele a szél milliárdnyi porszemcsémbe, s vigye vissza oda, ahonnan tényleg származom: a megfékezhetetlen, száguldó természetbe. Ott találjon meg valaki! Azért valami motoszka beszűkült képzelőerőmben. Nem, nem a feltámadás – nem: nekünk annyi! Ennyi volt, ki hogyan használta.

De az *újjászületés*. Virágban, mézben, méhecskében és egy anya méhében is.

Ez igen! Jelen lenni mindenhol. Mint azt az Istennek vindikálják. Ott vagyunk minden lélegzetben, a méh tavaszi akácós útjában, a méhkirálynő dözsölésében, a borban és az igazságban, pandúr és rabló lovában, s a szélben, mely elmarad képzelőerőnk mögött, bármily sebes is, csak kullog utánunk.

Ott vagyunk a vágóban – mert minden vágynak anyagi tárgya, célja van, amely kialakítja és reálissá teszi azt. Ránk vág a vadász, ha buta szarvasként kidugjuk a fejünket. Ránk vár a suhanc, a rosszul öltözött, az ingyen mozijegyért. Minden, mindenki, az ismeretlen.

Csak a halál nem várhat ránk többé. Neki befellegzett. Egyszer, uram, nem többször! Eljátszotta, most már vége. Soha, soha többé nem halunk meg. Élvezzük a végtelen halott emberi szabadságot, visszavonhatatlan istenségünket. Miért alkossunk mást magunk helyett?

Egyszer azt álmodtam, hogy 800 év elteltével Indiában egy szegény koldus kisvirág lettem, elment mellettem egy bárány, hajdani feleségem volt, szólni akartam hozzá; de nem tudtam, mert ő bégetett. Újabb 800 évet kell várni? Bezártam a szírmom. Van időm, Istenem.

Anikó-I-nek egy beszélgetés emlékére

Olyasmiket mért rám a sors egy év alatt, amikre azt mondanád: a Sors akarta így. Én csak kis betűvel írom, mert én is kellettem hozzá; és Te is kellettél, és még néhány fontos, felemelő érzés, amit mástól kaptam; mindenekelőtt mégis a Te végtelen erejű, régi példád: az abszolút, egy és oszthatatlan hűséged példája.

Rám mérte a sors *Tibi öcsém gyerekeit*. Olyan, mint két tetszhalott életre keltése azért, hogy utána olyan boldogok lehessenek, mintha nem is történt volna velük mindaz a rossz, ami megtörtént velük – beleértve azt a rosszat is, hogy egy idegen neveli őket, egy idegen mondja meg, mi az igaz és mi nem az; és ez az idegen én vagyok, aki soha nem akart *más* gyerekével foglalkozni. Képzeld el, mit érzek, mikor valamelyikben meglátom a szomorú múltját, szüleik értelmetlen halálát, akik boldogan élhetnének.

Rám mérte a sors a *saját* sorsomat. Előzőleg kéz- és észremegéssel, elkopott étellel, bukásakkal; utána a totális és kiközösített egyedülléttel, amelyből csak Te próbáltál kisegíteni, de korlátozottak voltak a határok abban, hogy mi a mi kettőnk közös lét-és szeretetere még, válás után – el kellett kerülni az újabb kudarcot, becsapást; hagyni kellett, hogy a másik – az én képzetemben Te – boldog lehessen.

Rám mérte a sors *Anikó-III-at* is. Ő olyan nagyszerű ember – nem fiatal életkora teszi azzá –, akit nem lehet csak úgy otthagyni. Ezer vonásod találtam meg benne is – tudom, mert szerettem és kerestem gyermekkorom óta, mégha Benned nem is tudtam kifejező módon

megbecsülni, hogy vannak ; azt hittem, elég a tény, hogy ott vagyok Veled, Melletted, mindig, s hogy elvem is igaz mindig: hogy másért soha el nem hagynálak.

Az új Anikóval a sors kiterjeszti ugyanazt, amit Tibi gyerekeivel figyelmeztetően nekem kiosztott: *családi kötelezettségekben* kell kifejeznem odaadásomat, tudásomat, figyelmemet. Mi – mi négyen, két felnőtt szuverén gyerekünkkel – ezt együtt nem igényelhettük már egymástól, s nem is kell nagyon keresni, hogy hogyan adjuk meg most, felnővén, egymásnak. Négy ennyire karakteres embernek a maga útját kell járnia. Akkor majd találkoznak az utak, minden ponton, találkoznak, de nem zsákutcában, egymást keresztezve.

Sorsom lettem tehát *önmagam*. Vigyáznom kell magamra, hogy az egyensúlyaim ki ne billenjenek, se túlterheltséggel, se feszültséggel, se vitával, se fölösleges erőfeszítésekkel. Tehát: hogy soha ne ugorjak ki a harmóniából. Ezt minden más elé kell helyeznem, s meg is teszem. Anikó-III. tudja ezt, és képes arra, hogy szolgálja ezt, a szó nemes értelmében, életcélként. Addig tart a közös életünk – de addig eltart.

Soha nem felejttem el azt a hihetetlen sok jót, ami Benned van – és amiből mindig, újra és újra példát kapok, erőt, hitet, rácsodálkozást; jó Isten!, ilyen van?! Mennyi van még? S lányunkban, *Anikó-II*-ben szintén. A példátlanul kifinomult, gyengéd intelligenciájában emberi ügyekben.

Példaképem lettél az élethez.

Legyél magadnak is az – én pedig abban lennék Neked, hogy hogyan kell eldönteni életfontos kérdéseket habozás nélkül. Ne habozz – van egy példaképed ebben. Puszi, örök barátod, örökös társad:

egy Téged mindig szerető Gubcsi Lajos-I.

2001. okt. 13.

Nyomtalanul

Arcomon asszonyom nyoma
Hű, ki hitveséért él
Illatát lelkében hordja
S ura az örök remény

Szent énekként zeng az élet
A baj társam nem lesz
Akarat bókol hitének
Ugye újra élesztesz?

Feketén

Volt szeretőm, mind eladtam
Ki vár majd rád, rogyant kappan
Alsónemű igazsággal
Szíved görcsös száz ráncával

Kitárt mellet, lány keblekkel?
Vénus dombra hívó kézzel
Forró árammal mélyéből
Kacagással a szeméből

Meddig bújjak a vackomon
Lyukas vágyakkal almomon
Ha lángom nincs, hogy lobogjak
Tág mellekre mint omoljak

Kézenfogva a világgal
Hogy menjek, hol a virág van
Keserű szó ragad torkon
Földre ver a látomásom:

Áldás ott van, ahol vigasz
A hit él, az igaz *csak* az

Születésnapra, lányomnak

Őszt nyitottál, s egykor ősz leszel magad is
Engedd még, hogy beléd érjen a tüzes nyár
Koronádon örök fényt vessen a szó: bakfis
A fiad oda szülessen, hol lányod rég rá vár

Voltál csillagszemű nappal, szemtől szembe
Kihunyó csóva, ki csendet kér, pihenni tér
S voltál egy új kis vagány szerető nővére
S mire mindig vágytál: a parketten bajadér

S mert szeretjük az észet, hát imádunk téged
Egyszer majd újszülöttek virágozzák géned
Sok nálunk a festő-költő, add tovább a képed

Tudom, nem felejtet, hogy könny áztatta a földet
Ahol apád s édesed érted keresi a lelki örökzöldet
S a katedrális, melynek lánya vagy, nekünk nemzet(t)

Küszöbön van

A házban, mi a szíved, susogást hallgatók
De nincsen kódjelem eltitkolt neszekhez
A házban, mi a szíved, röpdösnek a csókok
És én még nem kaptam kulcsot a szívedhez

Szériát másolok, kulcslyukat keresek
Jó volna megtudni, milyen a szív jele
Lyukleső múltamban csalódtam eleget
S nem tudom, hogyan lesz 'zembernek jegyese

Fellobbant a házban, hol szív van, valami
Nem látom e fényt se, idekint úgy fázom
Elmúlnak oly gyorsan az ember évei
S a ház helyén, mi áll: másnak vár, nekem rom

Kályha ont meleget, dobog a néma szív
Görnyedten számolom, hány évet élek még
Didergek odakint, bentre senki se hív
A házban, mi a szíved, egy drága szűz élt – rég

Hajnal

Dúdolgatom a csendes dalt
Ébresztgetek lusta hajnalt
Semmi kedvem már az éjben
Átölelsz álmodban éppen

Kitakarom a halk napot
Tegnap jövőmmel ámított
Vet-e rám fényt, vagy ásít még
A szívedben alvó vágy ég

Becsukom az álomajtót
Fel kell kelteni a valót
Kisurranok a világra
Álmod tiszta, fehér párna

Csöndben éled a cselekvés
Eszem nehéz, kezem merész
Pici bosszút keresgélek
Csiklandós talpadhoz érek

Bennem bujkál a kaján dal
„Megszökhetnék a madámmal
Lefektetném a ligetben..." –
Szíved tompa, meg se rezzen

Nagyra tágult tekintettel
Simogatlak a szememmel
Szempillád megrezdül lassan
Meddig várjak üres hassal

Csalfa tested lassan nyúlik
Hátrálok, rémít, mi rémlik
Most is mennék, hív a reggel
Mindig *azt* várva ébredsz fel

Kínok gyűlnek, elnyűtt tettek
A jövőmtől megremegek
Zárt szemekkel, nyíló szívvel
Mancsod játszik a testemmel

Szörnyű óra következik
A világ lecsendesedik
Pihenne kompom, hiába
Csúszik le pizsamám szára

Illatos lett az izzadság
Rám fonódott tested megáld
Fellegekbe emelkedek
Hajnal csókolta észlelet

Kóbor-ló

Homály fedte az éjeket
Mikor rajtam ringott tested
Mikor nem élt még a gyanú
Mikor nem voltál még hiú

Harag váltja a szerelmet
Mérhetetlen bú a tettet
A tüzeink kialszanak
A zárt ajtók úgy maradnak

Nem fénylenek csillagaink
Megvert seregek árnyaink
Fenséges volt, mi balsors lett
Kinek írom majd versemet

Nem lesz sápadt a hold, ha lát
Nem irigylő kettőnk ágát
Tudja, hideg lesz az, mint ő
Ravatal, rajta gyászkendő

Nem hevít a nap, ha forr
Hogy' vérünkbe tolult egykor?
Főbe döntötte gyors vágyunk
S a csúcson egymásra vártunk

Ismeretlen világ nyúkáál
Értünk; nem vársz már a fáknál
Kacag a völgy, de másnak szól
S te nem beszélghetsz álmodról

Virágzol újra, de lehullsz
Haza lógó fővel vonulsz
S sírva esel kis lakodba
Elmaradt a férj s a baba

Áthajtok minden piroson
Fejed nem pihen vállamon
Vigyor torzul majd arcomon
Nyöszörgés lesz baritonom

Belerúgok a levegőbe
Lángot vetek a tetőre
Lépkedek a sírok között
Keresem, ki elköltözött

Eladtuk életünk, képzeld
Kóbor ló érzi a végjelt
Bűnösök vagyunk egymásért
Sebhely, hol rég napsugár ért

Érzéki

Reggel mindig égkékszínű
A szerelem a szemedben
Az este olykor keserű
Ha más fekszik le mellettem

Nevetésed, mint zöld hajtás
Feltör útján a fény felé
Patakokban friss csobogás
Miért válok hát hűtlenné

Boldogságban úszik álmod
S a valóság is azúr víz
Testem-lelkem forrón vágyod
S engem kényem másokhoz hív

Egy költemény az életed
Nincs rejtjel a sorok között
Mosoly-fényemet szereted
S rám támadnak az ösztönök

Meséd csodás, mint életed
Fecske cikázik az égen
A sasokat elkergeted
De én felfaltalak régen

Félsz, reszketsz, árva hogy lehetsz?
Azt mondta az Isten, jöttödkor
Leányom, ha Igét hirdetsz...
S kacagok e buta titkon

Hunyd be szemed, angyal leszel
Csodát láthatsz a mennyekben
Magad mellé bölcsőt teszel –
S *most* kell elszöknöm!, úgy érzem

Mint virág szökken az égre
Mint tenger simogat partot
Az Úr úgy vesz a kezébe
S én már nem látom az arcod

Hová kerülsz, mért menekülsz
Bántod e világot balgán
Túlvilággal miért vegyülsz? –
S rázom Istent szakállánál:

Add vissza, Nagyúr, hol van most
Foglyul tartod szeretőmet
Engedd, ki rajtam dobogott
S neked adom a lelkemet

Könnyű vér

Selyembe öltözött lány tested
Selymébe engem is beenged
Gyöngyökben végződő dús melled
Ajkamra omlik, mint szerelmed

Kagylók csöndje mélyét rejténéd
Vágyad megtöri tested rendjét
Tarajzik az óceán habja
Szád reszket, forró tested láva

Combod árnyéka cédrus hűse
S melegemtől érik gyümölcse
Tátott ajkad szívja a titkot

S fölülről vetsz rám árnyéket
Kúszok beléd, buja félhomály
S a sikolyokig, hajnal, várj

Te és én

Mint a bárány, fent az égen
Mint felhő a napfény-széken
Mint megszűrt sugár a végen
Kisszívem, az vagy nékem

Mint tenger, öreg, szilaj és vad
Mint hullámok hátán tajtékzó hab
Mint örök dagály, mely sose apad
Az leszek neked, hé: az urad

Mint pillangó a mézet gyűjtő méhhez
Mint virágpór, adakozón, ha méz kell
Mint napsugár, telve illatos reménnyel
Az vagy nekem, szívem, a kéjjel

Mint vihar, ha végtelen száguldni kezd
Mint ha a pusztítás csak pusztá jókedv
Mint elvadult szélvész, ciklon-gerjedés
Az leszek, hé: ágyad tettekesz?

Szöszi, drága

Egy kis kajla szöszi és a három éve
Szemlátomást büszke hamvas életére
Babája karjában, kacéran barangol
Vállán véleménye, ha apja fennen szól

Testéhez szorítva új kincse, kedvese:
Rongyokból, vászonból szépül ki a teste
Életét lóbálja, viharvert már nagyon
Dobnak majd téged is, szöszi, kis angyalom

Babáján kókadt nyak, elcsavarta fejét
Kaján kacagással szedi szét belsejét
Rongybaba, lógó szem, szöszi átöleli

S a kacat a kicsit ágyszélig követi
Álmában nincs benne, ágy mellett a helye:
Három éves s tudja, mi a férj szerepe

Jó, jó, jó

Arany, nő, jó bor és a hű barát
Rád nem vetíti fényét, sugarát
Meleg ház és a szobában az ágy
Kapualj lakónak bűnverte vágy

Kutya, mely hűséges, mint gyermeked
Asszony, ki rád nevet, ha tengeted
Söröd, ha szomjazol, harmatos lét
Élvezd rongyokban éjjeled kését

Sugár az arcokon, otthon s haza
A világon remény s összhang vala
Szépség az ideál, végtelen út
Életed bádogban, mérgezett kút

Rózsa és illata, virágos kert
Szerelem, bájjal, a tőke nyert
Angyalkéz karol át, Isten biztat
Harang ha kong, gyászodban magad vagy

Enyém

Formálja alakom a lelke
Közepén te vagy az egyetlen
Színekben pompázó gazdagság
Csókokkal éledő szabadság

Arámat áhítom szüntelen
Jövőmet örömmel ölelem
Hajadon angyalok áldjatok
Pompázó szerelmet adjatok

Régi csók nem kell már, hazug bók
Holtakból nem lesznek halandók
Új hittel csattan ki szerelmem
Imámban szűz nőmet keresem

Kék testét, tisztát, mint az égbolt
Feledni sorsomat, mely vad volt
Nyoszolyát, repítsen mennyekbe
Karjaid fond rá a testemre

Dobd le a mezt, legyél esztelen
Felforró véredben védtelen
Érj a csúcsra ösztönöd hegyén
S leomló tested legyen enyém

Borhintés

Megyünk a boros úton, te mé szipogsz
Tátong a zakóm s gatyám, kinek vinnyogsz
Sör áll a sorban, kikelet-alkonyat
Pénz nélkül nincs lé? – kérdem a sorsomat

Asszony, hűségem, te piaci kofa
Hass, alkoss, gyarapíts, pénzsomjas p-p-papa
Borból lettem, borra leszek, nincs mentség
S az asszony könnyel mosná bor-emberét

Hajnal van, köd szürkál, visszanyesünk
Papa pár bajban győztes – fuss, Istenünk!
A verhetetlen Úr kést döf szívembe

Mint kő hullok le nőm hült helyére
Pokol tűzben égek, borpárlat leszek
Hullák helyén nincstelenek a lelkek

Felhőkben

Ó, ti örök életre kárhozottak, kik most mint mindig
Vidáman ragyogtok, kacarászva öröm felhők rojtján
A magasban, hol holtan vigadhattok még sok ezer évig
Míg bennünket itt lent csak a szutykos életné dajkál

Isszátok a fényt a magas trónusokon, istenközelben
S hiszitek, tiétek a szent láng, mit elvittetek tőlünk
Mi lőrért vedelünk, s ha asszonyaink jajgatnak terhükben
Nem tudjuk, magunkba vagy az égbe szúrjuk-e tűrünk

Medvék vagyunk sötét barlangunkban, és a vadász mohó
S ti részvétlenül nézitek botlásunk, s ez oly bandzsa, kínzó
Csapdánk halálos, s nem nézhetjük, amint ti fenn az égen

Nevettek a szegény földi bolondon, ki nem hisz a szentségben
Rabok maradunk igaz, úttalan, poros utakon sok bátor borzalom
De ti sosem lehettek már közöttünk, jégahalál reszket az égbolton

Oltár elé, életem

Miért őrizgessem életem nagy sorsra
Mely alatt meggörnyed a vállam zokogva
Terheljem magamat mások baljós kínjával?
Mit magamra veszek; ők röhögnek tárt szájjal

Oltár elé vezetem életem, hűségét ne adja másnak
Gyűrűm pecsétje rajta, nem engedhet az elmúlásnak
Zaklatott fiát ne bocsássa hánya-veti lét-félhomály felé
Vendégül lássa, sétáltassa, tárjon szép hercegnőt az ifjú elé

Rég vágyom, kérem az esőt, a záport, öntse búját a szívemre
E friss föld teremjen új hajtásokat, mielőtt zárulna hajszálere
Lökjön karjaidba bátor mozdulattal, takarja ki arcomat
S az öreg lombok közül láthassam forró napomat

Nyisd ki a súlyos érckaput, mely szívedet zárta el
S mélyed örömével a vad csúcsokra röpíts fel
Oltár előtt az életem, dübörgést hallok benn
Csalj vagy megcsalattatsz, súgja az idegen

Rút

Fejszém nyelén tenyerem
Vagdosom a sorsomat
Minden egyes szelettel
Álmaim elhullanak

Kegyetlen nagy suhintás
Szédülnek a forgácsok
Ordításom velőt ráz
Megjött, akit nem várok

Csontváz áll a kapuban
Vigyora mosolytalan
Vágya dohos földi lét

Égre tárja két kezét
Dolgos öklöm ellenáll
Pokolra jutsz, rút halál

Omlás

Foglyul ejtett bőre érintése, a kamasz vágy
A szem, mely könnyben áztatta be sugarát
A száj, benne nagy titok a kimondhatatlan szó
Tüze, mire olvadni kezdett rólam a rám fagyott hó

Lágyéktól borzongott össze a hős Antonius...
Szívének csak Joszif Visszarionovics nem volt a rabja...
Tűnődöm a véres virtuózok roppant hagyatékán
S rám omlik nőm, menedéket nyújtva ágyékán

Rémítű szárnycsapások repítenek a hegytetőkre
Hatalmas robajjal érkezem combok keresztüzébe
Csorog a veríték előbb még havas, ijedt testemről

Sasként csap rám a hamvas hölgy, kimérten felülről
Űzött vadként menekülnék, de a vadász nem ad utat
Szívében hölgyem vadul, megveri a harci dobokat

Álmodban

Rózsát teszek az ágyadhoz, most tán észreveszed
Igérem, mielőtt szétrágna, elkergetem a telet
Szobánkba szólítom, ide is zárom az ősz illatát
Köszönöm, hogy nekem adta múltó varázslatát

Illatra ébredsz; az eső szétmossa fáradt ablakom –
Az arcom, mire derűt festek a szép alkonyokon
Majd felkelsz, s arra felébredek én is az árnyból

S te nyújtasz majd egy jókorát a jövő varázsból
Szuszogásod hallgatom, nekem már dél van rég
Neked hajnal, harmattal, álmodik a friss, új rét
Megcsókolom a levegőt, épp most száll ajkadról

Titkon gyermeket nemzünk vágyunkban ilyenkor
Fiunk lesz, valós igaz, elsőszülött, ki anyjára üt
A lányommal bejárom az álmokat, végre mindenütt

Lógok szertelen

Hahh!, aha!, mily feszes a kötél
A gravitáció a legvégén a földig ér
Ki ez a dzsentlemen, szégyenkezve
Csuklyával a fején mé lenne jó kedve?

Ó, hahh!, ha-ha-ha!, alattam a világ alja
Kapálózva – mily kurta lett az ember sorsa
Talajt kéne fogni rögtön, fárad már a fejem
Mért nem ismerem a szakszót, hogy kegyelem

Törbe csaltak, de nem törtem meg, fény vagyok
Kókadt fõm alatt most mégse csillag, a föld ragyog
Húz a lábam, mely száguldott rég, leránt a sötét lyukba

Ocsmány lesz így, kérem szépen, rút lesz így az ember múltja
S a jövő sem derül ki, ha velõmet összerázza a percnyi jelen lét
Mért hajtsa le a zember, ha nem volt gaz, mért hajtsa hétrét a fejét?

Mécses, fény

Mikor még nem terítették elénk aszfaltot
S juhuk nyomát követték a kósza pásztorok
Nem volt neve minden utcának s ott a lánynak
És nõink nem stricheltek, ha kellett, ingyen háltak

Mikor csak a hullámok vertek el, ha kiöntött a Tisza
S nem bámult az arcunkba a katonák felemelt karabélyja
Apánk szelleme száguldott a pusztán, s büszke volt a gyerek
És megérthették a kereszt-támaszt keresõ kezeket a hitetlenek

Mikor nem voltak elárvult földek, a földet nem marta halálra sósav
S a gépzaj nem nyomta némaságba dalodat, s ajkadról a zengõ szókat
Ha kerestelek, megtaláltam nyomodat az erdõn, s láttalak a mennyekben

Hol most égi lopakodók tartanak földi halandókat a zseniális célkeresztben
Amikor mindenhez volt kulcsod, mert nem akadt a szíveinken egyetlen zár se
Menj, most már siess, mert kialszik az ember utolsó, még maga öntötte mécsese

Igaz boldogságom?
S feleled hallgatag:
Vágyadat csodálom
Őrizzed álmodat

Lángol a becsvágyam
És mámor az élet
Megtelik az ágyam
Lelkem is teveled

Gyermeki szívemben
Valami mocorog
Szívemben gyermekem
Már felé fordulok

Varázslat, szállj belém
Terhem a szentségem
Fakadó életén
Megőrző kezemmel

Álom utca

Kis ágyamon álom lát
Rendezgeti homályát
Szebb-e a tény becsukva
Álom arcú vágyakba

Látomás az életünk
Mielőtt még elmegyünk
Egy gyönyörű rajongás
Nyáron a szénapadlás

Ágyamon ébredesz
Szádon babád nevével
Halk hangú napsütés kel

Szebb a lét vágyakban
Hagyd, hogy most én álmodjam
Virágszirmos világban

Gubcsi Attila: Kettesben

Magamban

Magamban ezerszer elmesélem neked, magamban
Hogyha a holnapra nyílik a szemem, egyedül kezdem
Újra magamra emelem tekintetem, megállok futtomban
Hallgatom csendesen, számolom, dobban-e még a szívem
Felnyitom álmaim, lassan lépdelek oda, ahol már tavasz van
Homlokomon kezem, küszködő munkámat halkan megérintem

Nyelvem elfelejtett neveddel

A tél halála

A tél koporsóba hajtotta fejét
Nyikorgott, kesergett magánya
De még nem adta át kihűlt helyét
Még vicsorít kettőt a tavaszra

Szerelmem – nem nőm, hanem mi bennem –
Haldoklik a fagyott hónapok haván
De a hibernált világra kipislákol fényem
S koporsóm helyett az ő válla lesz párnám

Úr

Ülök horizontom szélén
Tágul a kozmikus határ
Égek saját hevem tüzén
S lentebb tüzes ördögfi vár

Mérleget készítek, inog
Vezeklésem nem kéretik
Bűn nélkül bűnhődés vagyok
Ledobtam mások terheit

Szédülök a világ végén
Mely mindig tovább oson
Ártatlan vagyok, mint eszmém

Marx-Engels rág fogsoromon
Matériát kérnék, teltet
S nem úrben kimért üres lelket

Tájkép

Csonkig égett gyertya
Magasba szökkent láng
Bukó nap aranya
Siratja mámorát

Elgáncsolt szenvedély
Küszködik jogáért
Kifacsart koreszmény
Kiált prófétáért

Férfiak, istenek
Lekaszált nádszálak
Illatok, nők, kelyhek

Helyet a virágnak
Vörös ver az égre
Vesztesek tájképe

Élj még

Élj még értem, mint rügy a hajtásnak
S patak a folyónak, hogy tenger legyen
Mint generális mindig bátor bakájának
Mint asszonyi áldás a forró új kenyéren

Élj még értem, mint gyermek az apjának
Ha a sírból könnye utoljára hullhat le rá
Mint az idő, melyet ha tőlem ellopának
Hogy te még maradtál – senki nem tudná

Élj még értem, és ha halni kell, veled megyek
Gyönyört kaptam éltemben, a halál nem borzaszt
Hátrahagyunk többpár szemet, gyermekkincseket

S a tényt, hogy szétrúgtam néhány sáros torlaszt
Otthon melegét viszi testem a zordon túlvilágra
Kell, mert a földi jónak nem lehet, nincs égi mása

Szökőévi fiamnak – kiszöksz Te is, küsszösz

Állj meg, gyors tavasz jön mindjárt
Ne bújj ki, hideglelés várna most még
Nagymamád hadd mormolja még az imát
Itt a nővéred vetné rád – éles – visszfényét

Maradj békén, ahol vagy, ez sajn’ február vége
Ne szökdécselj ott bent, kint hó és latyak cuppog
Csak a bébi-melegben véd meg az anya-méh békéje
Nővéred itt épp habzón majszolja a sok apai csókot

Meglészel majd te is, áldás a forró – ám véletlen – ölelésre
Varázslatos világra jössz, napsugárral lépsz a zajos életpartra
Tavasz lesz, forrón liheg, s akkor kibomlón neved fel a kék égre

Ne sírj, csak árulkodj, hogy e-e-vettye a játékodat ismét Gügye-Panna
Lepcses-gagyarászású kis nővérednek súgd meg, lesz még rúgás a popsiba
Ne számold ki, ne kérdezd, kérlek, miért május végén játszottál anyával apa?
(mert hogy épp emiatt húti a fenekedet február hava)

Vadon

Ordíthatna vadsakál, vesztene, mint a nagymedve
Szembeszállnék az oroszlánal is, ha volna mersze
Kiráznám az őserdőkből a fojtogató, sűrű homályt
Örökös énekké varázsolnám a vadon morgó szavát

Ormányánál fognám az elefántot, lengetve föld körül
Ha letörölhetném a bánatot, amely a szemedben ül

Proletár alom

Volt munkások, mért horkoltok
Nincs munkátok, elmaradtok
Lesz fájdalom az ótvaron
Lopott tyúk-kotty az udvaron

Úrfid kerít, dőzsöl lányod
Kupleráj lett a lakásod
Paraszt vagy most, szövetséges
Hasadban a vágyad éhes
Távol a cél, ki mosolyog
Aratáskor kaszát élez
Pereld bátran a holnapod

Selejtezik a kévéket
Kenyered porlad, hiába
Sírban kuksol Lenin álma

Félúton

Kitépte szálát kezemből a tél
Fagyott ujjaim bénán csüngnek
Kurta lett minden, ahogy elmentél
Szellemeik sikoltnak fájdalmat az éjnek

Futnék a jel után – zúzmara lehel az útra
Az elvadult tájon konokul üt az istenverés
Látom a szemed fényét, ott pihen kihunyva
Rossz szél járt köztünk, sorsunk a hideglelés

Zokogj, rázkódj borzalom, hajnalverő kegyetlen
Tépd szét szerelmem, éljen a nagy megsemmisülés
Árváim szemében te maradsz a gaz, a baljós egyetlen

Ha utolsó földi véres álmod, ha hagyatékod a szenvedés
Tépdessd hát karomból a csecsemőt is, vedd a világba étlen
Ősz hajamból gyújtsd tüzed, ne hagyj a hamuban se békében

De szárnyal a füst, és bár tétován, földi anyag a levegő is
S az éterben gyönyörű életek válnak földöntúli zenévé
Tüzelj, ördög, szemedben őrült a fény, hangod hamis

Halálomban sem leszek önkényes játékok szerévé
Kifeszítem a magas égre sokszor szétvert lelkem
S poklobból fogoly szökik, ember észrevétlen

Az Ismeretlen Lány sírjánál

Ó, Balsors, korcs élet, miért ragadtad őt el?
Könnyünk áztatja a sírhelyt, benne ó-nőnkkel
Az ismeretlennel, kinek el kell felejtenünk a nevét
Mert, kezünkön gyűrűvel, nem járjuk már az utak szélét

Bánat gyötri szívünket, hogy lesújt ránk a gyarló hűség
Vértanúk leszünk, gyászban áll értünk az emberiség
Egybeforrasztanánk még testünk a gaz múlttal
De mától baljós féltés vár új asszonyunkkal

Illatok

Hihetetlen illatokat kerget felém ez a szél!
A Hold sajtzagát, a Napból a forró kenyérét
A sötét éjből a földek hallgatag, érő termő nedvét
Tavasszal a lányok szűz ölben rejtett, kis puha kedvét

Emlékeket, melyekben a vihar tombolva úzte a jajszót
Szekfűt, rózsát, melyekre a forradalom vért rajzolt
Szakadt életeket, halálokat ibolya ágyásokban
S testedét, melyből az ébredő reggel van

Gyermekeim

Látok a gyerek szemében
Mely titkot keres kinyílván
Szeretetet az enyémben
Vágyaitól kicsorbulva

Fényeket, mikről nem tud
Fürkészi a világomat
Ha teheti, velem fut
Ha én, akkor ő is baktat

Aranyat adok, ő gyémánt
Hallgatok, ő lesz a dallam
Keresgetném az elmúlást
Benne jövődöt találtam

Arc-harc

Elvitték kincsemet, rablók rohannak vele
Utánuk kiáltok, de szavam elszáll a semmibe
Kifosztottak, nyomorult sakálok prédája az igazság
Vigyázz, ember, soha ne vágyd, ne vedd el mások arcát

Isten bennem lakna, ha tudna, én persze építgetem házát
Szorgos kezemmel megcsinálom apám, tatukám ráncát
Hitványok ellen neveltek, a munka volt vallásuk
Magamba zárom, tolvajok, az ősi tanításuk

Tűn(őd)és

Háztetőn holdárnyék
Suttogó szavú szél
Nesztelen maradnék
Ha ébren felnéznél

Álmodsz a szobádban
Nagy titkok lehetnek
Árnyammal ágyadban
Magamért szeretlek

Hajnal lesz nemsoká
Elillan szellemem
Nem válik szavakká

Mi volt a szerelem
Fények az arcodon
Ősz ül a hajamon

Kék

Kék este, csend, zene
A Nap fáradt, lerogy
Hol a hegy gerince
A tengerre mosolyog

Arany volt a hajad
Vérem bíbor, folyó
Vágyunk most álmatag
Szunnyadó kék bolygó

Kihull a szép térből
A Nap, s mi megmarad
Szelet a fényéből

Ég a tengerillat
És én átölellek –
Nem tudom, mért nem vagy

Gubcsi Attila: Menyegző

Évek, Évák

Gurulnak szerteszét-foszlóban emlékeim
Tél borít mindent, megfáznak szerelmeim
Égetni kellene magamat s máglyatüzet rakni
Véreből egy cseppet, kinek nem tudtam adni
Forrjon arcunkra a veríték, testünkre a vágy jele
S ami mindegy volt, ajkamra száz nő kétszáz neve
Egyszerre, a sír szélén, jusson még méz a nyelvemre
Kezem kerek melleken reszket, szenvedélyek mellettem
Állok fektemben, s duhaj ifjúságom túlvilági tájakra idézem

Nő

Kelyhéből még kortyol egyet, majd kibújik a reggel
A hajnal már régóta tyúkokat etet
Friss tejet fej, s vitatkozik az ásítózó, kusza öreggel
– Így a felkelő napot nem éri meg!

A patak most zajosabban hallatja hangját, hogy hallják
De fáj neki a gázoló disznópata
Zokogna, de tudja: ő a királylány könnye, ki sírba szállt
– Méltatlan volna szidnom, disznaja!

Emelgeti fejét a kíváncsi fűszál, bár a harmat nem engedné
De az első napsugár mellé száll
Az éj hagyatékába forrót lehel, s parancsszava: ez itt a reggelé!
– Fiókat tanít délre szállni a madár

A nappal kivont jókedvvel támad, nyomában összedől a sötét
A hajnal óriássá nőtt, tiszta nő
A Nap visszavonná még, de nem tarthatja magában a melegét
– Ami szép, az nő: súgja a költő

Mi mennyi?

Apám átlépett az éjszakába
Hány nő szerette, nem tudom
Véget ért vég nélküli ostroma
Melyeken felhágott a várfokon

Melyeken mászott – ó, asszonyok
Hány éjszakát küzdött értetek
S hányan maradtatok boldogok
Mikor hazudott nektek szépeket

Zajjal robbant az életbe, csizmában
De ihlet formálta száján a szavakat
S ha férj érkezett haza nem-vártan
Másnap újra kereste a kihűlt ajkakat

Vaksi most az apám, de hangja kacag
A sok vidám történet – Jaj, fiam, a nők!
S bár nehezen viseli sorsát a föld alatt
Sok párnán dísznek emlékező keszkenők

Váratlanul távozott, sorsa egy fa alá lökte
Utoljára – zakóját begombolva – gigerli volt
Bájosan füttyentett egy aranyos lány mellre
A fruska volt a záró kép, mit maga előtt tolt

Villámok kísérték útját, száz pár féltékeny szarv
S száz szív vigyázza, ne fázzon lent a kies hamv

Cinikus való

„Szomjúhozom!” – így szólt Jézus a keresztfán. Mint az élettelen föld, az elszáradt virág, a kiszáradó világ; mint szeretetre a mostoha gyerek és a bönbánó elítélt az akasztófa alatt; mint hűségre a menyasszony a jegygyűrű felhúzásakor; mint kegyelemért esdeklő végvári vitéz, amikor éppen levágják a fejét, pedig ő nem tehet róla, hogy van neki; mint vak a fényre, amelyet nem is ismer, mégis az neki az öröklét; mint anya gyermekére, amely soha nem születhet meg a sok kényszerabortusz miatt, amelyet a faluvégi nemű erőszakok okoztak; mint férj a feleségére a kocsmák mélyén, hogy legalább ezt az utolsót, ezt a legutolsót az életben fizesse még ki helyette, mielőtt megverik és kidobják – mert akkor holnap hogy’ vedelhet ismét? Mint... Krisztus szomjúhozik.

Szomjúhozol, nagylány? – így szólok én, a bácsi az út szélén. Adok vizet – mondom még. De hát akkor ki van a keresztfán? Adok vizet, édes lány, amennyit csak kérsz, de először..., úgy, szépen, lassan... Igen, holnap is ugyanennyiért. Ha erre járok... És most...!!!

„És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem.” Mindig, mindenhol, örömben és szenvedésben, minden percben, minden emberben, állatban, tárgyban, fűben, virágban. Eléggé fáradságos. Szenvetéseink közben és ha boldogok vagyunk. Ha szerencsétlenek vagyunk, bizalommal, ha a szerencse áldott meg, hálával telve. Tegnap és örökké. Keressük. Megtaláljuk? Majd szólunk a többieknek, emberibb és keresztényibb, ha szólunk, mert akkor nekik könnyebb lesz, ami nekünk egy egész életbe és halálba került.

„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Kínzói is kerestek valamit, a kivégzés örömeit. Senki sem tudja pontosan, hogy valójában fáj-e Jézusnak a borzalmas felfeszítés, mindig fel kell tételeznünk, hogy nem; de ha igen? Imádkozott, ő, a tiszta és szeplőtelen, a kínzói üdvéért. Lehet, hogy Jeanne d’Arc is; de lehet, hogy a végén már ő se imádkozott a máglyát elrendelő papokért és az azt meggyújtó hóhérrért se. Miért kell irántuk kegyesnek lenni? Ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel – de az legyen 60 kilós és 6 hetes száraz! Bántásuk, melyet elviselünk, hasznos ránk, ha tűrjük – szól a fohász. Tűrjék ők – szólok én, a pimasz. Lelkem nem szenved kárt, és a kínok üdvömet szolgálják és megtörik büszkeségemet? Épp arra vagyok büszke, jó Uram. Hogy nem baj, te majd közben megjavítod az ellenséget, a kínzók szívét, könnyörületességre tanítod őket, megváltod őket? Nem lehetne ezzel kezdeni, s ha sikerült, megbeszéljük?! Persze, jó, az rendben van – imádkozom, igen, imádkozom majd értük, sorrendben az ezredik helyen. Előttük

áll még egy sor gyereke, egy sor feleségem, egy fél sor élő szülém és egy fél sor holt (Apropó! Vele jobban is bánhattál volna: ha tényleg megbocsátó vagy, eltekintethetnél most attól, hogy nem foglalkozott veled és kinevetett téged itt e földön s azontúl a síron is – nyugtalanít, hogy semmi boldogságféléről nem hallok őt és ottani sorsát illetően! Hát-t...?) Előttük áll a sorban minden testvérem és minden volt nőm, még az ismeretlen nevűek is; előttük minden barátom és szövetségese; előttük a 15 millió magyar; és előttük több mint 6 milliárd ember. Ha megtanulom újra az imákat pontosan, akkor majd először értük imádkozom, külön-külön – ráérek! –, s utána kezdek imádkozni azért a 30-40 kreténért, aki megpróbálta tönkretenni az életem különböző fázisait – de azt az imát te is átvehetnéd, jó Uram, mert te kegyes vagy, én pedig a döntéseimnek ezt a részét megváltatom a 30-40 kretén esetében.

„Atyám, ha lehetséges, müljék el a pohár tőlem; mind-azáltal ne az én akaratom, hanem a Tiéd legyen meg.” A pohár elmúlt, bár Máté nem arra gondolt Nagypéntek kapcsán, amire az én poharam kocogott vagy 10 éven keresztül. A pohár tehát elmúlt. Marad azonban ez a „Te akaratom”. Miért mindig ez, a Tied?

Mindig elveszed az akaratomat – elvennéd –, hogy mi csak a hittel és a szolgálattal foglalkozzunk. Elég üres. Te láttad előre, mi vár rád, vállaltad a szenvedést az ember bűnei miatt, a megváltást. Persze hogy te Atyádhoz fordultál, hogy segítsen elviselni a fájdalmat, s cserében felajánlottad magad: nem a te akaratom ez, hanem az Úré legyen. Így könnyebb. De mi nem váltunk meg senkit, semmit, nyavalyás kis emberek vagyunk, s legjobbaink beérik azzal, hogy talán tisztességesek maradhatnak; nem lesznek árulók a harcban, lámpást tartanak a tanyákon a kicsiknek, kenőpénz nélkül is a világra segítik a cigány csávó lánygyerekeit, és könnyű szalad a szemükbe, ha a felnőtt fiúk érzésekkel eltelve megsimogatja hiányzó hajuk helyét és a majdnem-anya lányuk közben megpuszítja a ráncos kezét, csak azért, mert „elmúlt a pohár tőlem”. Engedelmeddel: a saját akaratomkból. Ha rád bízunk volna akaratomat, rég odaát, nálad vonýítanánk, hogy miért hagytuk meg neked a döntést. Avagy: ha vagy, hol voltál akkor, mikor – a lábunkat is beleértve – minden ujjunkra jutott egy pohár, óránként?

„Azért most megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három, ezek között pedig legnagyobb a szeretet.” – mondogatta, írogatta, küldözgette szegény Pál a korinthusbeliekhez, de azok viaszt tömtek a fülükbe, mint Odüsszeusz, csak hát a szirének éneke talán szebben hangzott, mint Pál öreges-zsémbes intelme; igaz, amaz veszélyesebb is volt. Hallani meg egyiken se hallották.

Pedig ez az egy tan tényleg igaz és fontos.

Gink Károly: Cendrő királyfi

II. TE: SZERELED

Édes

*Csábos csacsogás volt; – csók-ricsajod most recseg, érdes
És a mézed helyett a madzagra csak a nyomor lehet éhes
Tőröd kettétörtem, bár szívemben a csonka vasa is éles
Nyelét te nyeled majd torkos csók-csapdádba, véges Édes*

Gubcsi Attila: Tilosban

Haj-haj

*Vaságyat löksz lobogó vágyam alá, nyekergőt
Homályt vetsz rám, álmaim mind földre döntöd
Kénkövet teregetsz szerelmes testemen, jaj, fáj
S jégre teszel, mikor megjön az aranyarcú nyár*

„Szerelem, Édes!” *Te szereled a kuka tetejét a konyhán
S nem kérded, mért akarok vágtatni a csillagok útján
Felpántlikázod a szívedet olcsó színes krepp-papírral
S arcodon szende pírral ágyamba fekszel a vámpírral*

Valaki meghalt

Oly puha voltál, mint a virág kelyhe
Így nyílt ki tested a szerelemre
Bimbóidon szerteszét szórtam a port
Nem tudtam, hogy a kéjed már halott volt

Örökös szerelmet, illatot vártam
A bálvány hogy' is omlik rám az ágyban
S bájodat. Elfojtott vágyam kibomlott
Nem tudtam, hogy szerelmed már halott volt

Szíved megülte szívemet, néma nász
Lélegzet nem hallik, robbanás készül
Egymással vérzik héja és a vadász

Életünk hajnalig magányban szépül
De a Napnak átadta helyét a Hold
Nem tudtam, hogy szerelmem már halott volt

Ha a széllel szemben

Öleli egymást a két rongyos felhő
Kergeti őket egy tekergő szellő
Játékuk gúnyt űz a feltörő Napból
Árnyékút lesz lent a forró sugárból

Fentebb kúszik az egyik, társa csillám
A szellő kacag mindegyikük táncán
A felhők már zokognak, hálni vágytak
Egymással, fent, hol a szelek nem járnak

Nincs menekvés, a szellő végtelen úr
Útjában senki, kibontja vad szárnyát
Szabadsága száguld, másé szertehull

S játszva síríg kergette a Nap árnyát
Zavart fény a földön, a felhők könnyben
A vihar fia gúnyban tovább libben

Mindenem a tied

Kórószáraz a virág, mit a kezedbe adok
Én sem tudtam, hogy ilyen kicsikére lohadok
Mézet hoztam volna, csuporban tejet lágy kenyérrel
Feledve, hogy hóhér matat a nyakam fölött durva kötelével
Gyémántfűzért adnék, csillagokból kötöttem aranyló napfénnel
Csak a sírban tudtam meg a hírhozó vakondtól, hogy rég mással mentél el
Múltamból neked adom a világmindenséget, az Esthajnal-csillagról nézek le rád
S a Hajnalcsillag sugarát várom a sírdogáló harmatcseppek között várva egész éjen át

Lányom házas-ágához – esküvője napján

Tova, tova, ki tétova
Villámok cikáznak értem
Tudom már, hogy nincsen soha
Kéz nyúl ki felém az égen

Mindig *van* csak, kék örökké
Hátam vetem hát lelkemnek
Váljon a lét oly gyönyörre
Mint a folyam a tengernek

Ormok kapaszkodnak fentebb
Hol csak madár járt eddig
S ha kéred, az élet enged

Ne facsrd a végső cseppig
Tündöklő szép szivárvány száll
Keresd még apád-anyádnál(is...)

Égi áldás

Kinyitja ablakát az ég
Mélyet ásít a messzeség
Villámot a felhővégre!
Esőt ont a verítéke

Hidat ácsol a szivárvány
Sóhajból épül az állvány
Mi az ott lent, kis tündérek?!
Áldástól szegény emberek

Suta kis szegényem

Sugarad az enyémben tűz
Ágyat vágysz, kebled meleg
Szemedben szikrázik a tűz
Fagyomból mégsem engedek

Halkan dőlsz rám, éjed puha
Ajkad némán az enyémen
Szerelmed oly tiszta, suta
Féltél tőlem, kis szegényem

Kiürülnek a szép szavak
Alszanak a mesés esték
Csak szerelmed maradt oly vak

Csak a te szíved vadul még
Az én utam piszkos, sáros
Rég nem az már, minek látod

Lesben

S ha öllelek még titokban
Magam vagyok csak karomban

S ha rád tapasztom szoros szám
Mért fuldokolsz, édes lány

S ha széttéphetsz, ha haraphatsz
Tüzet jéglékre nem rakhatsz

S ha fájdítod hű szívemet
Ne kérd számon erényemet

S szemed vörös: könnyed árad
Ömlő cseppje zord virradat

S ha hozzám húzódsz, s feltüzelsz
Égető szemmel meddig versz

S ha a torkom száraz járat
Mért fúrod belé a szádat

S ha szerelmünk hideg verem
Ne engedj jönni gyermekem

S bár a lelkem belereszket:
Sután veted a keresztet

S ha még leborulok térden
Vállam tiprod s szállsz az égen

S ha tenger leszek, habtestem
Mért apadjon: tán elestem?!

S ha még szólalnék dadogva
Mért áll a szív, ha dobogna

S ha lengeted fehér fátylad
Sorsodat mondd, mért sirattad

S ha csábítanak sötét poklok
Lángjaikkal takarózok

S ha a sátán hurcol hátán
Akkor is irigykedsz, drágám

S ha magamat nem menthetem
S ha por leszek, miből lettem

S ha virág nyílik testemen
Kell-e akkor is tetszenem?

G. Attila születésnapjára

Fordul a Föld, térül a Sors, mozog az örök
Szállj magasba, ne nézd, mért hívnak a rögök
Győztes az élet, – halál, vacogj bátor lelkünkben
Pajzsunkon oroszlánpár csatázik a sakálcsorda ellen

Messze hagyjuk mögöttünk a bajt, a koncokat
Herceg vagyunk, ki kardélre hányja a sárkányokat
Az ezeregy éjszaka meséit mi írjuk a szűzeknek tovább
Mi visszük biztos kikötőbe az eltévedt Odüsszeusz hajóját

Lobogj, mint a szélben a törékeny árvalányhaj
Karcsún, vágyakozva, az anyaföldhöz hű szilárdan
Március szült, még bátortalanul ölt reád testet a tavasz

De jöttödért anyád apadhatatlan, mézes teje a malaszt
Edzzed a nyarat, hevítsd, hogy tüzes életet leheljen beléd
S ne bánd az őszt, vigye lehulló ajándékod, az avart szerteszét

Ellenlét

Álom éget, piroslik lázam az arcomon
Az Élet vágat véres karddal kispej lovon
Levágott minden gazt, nem volt kegyelem
Csak azt nem tudta senki, hol nő gaz az emberen

A Halál rogyant öszvéren baktat a porban
Kezében kasza, gaz, kialvó élet, épp ellobban
Unja életét a halál, neki csak fonnyadt lét marad
Átváltana Létre – de ki korlátozná így a hatalmasokat

Szenvedély és szenvedés, sár és arany, fény és mély
Darabokra tépné párját, szökne a végtelen határba
Mégsincs remény, a küzdelem örök, jégen ülő napfény

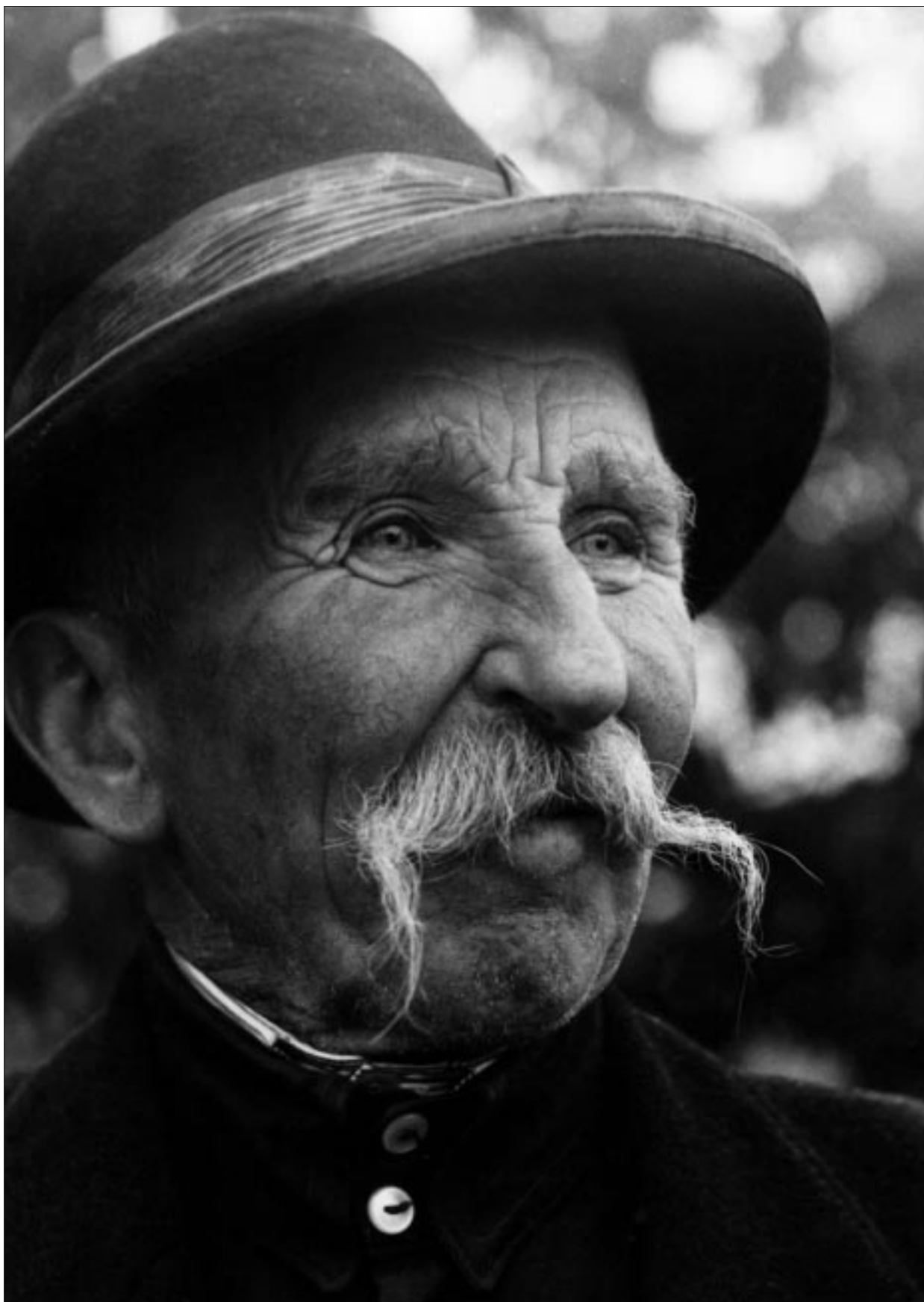
A kétszer megvert kósza ember csillogó szemű vigasztalansága
Ne akarj szerelmeskedni a lélekkel, keress buja testet hozzá
S ha király akarsz lenni, tudd meg, mi tesz másokat koldussá

Újra a pusztán

Csillagok néznek, mikor járok a pusztán
Égő, fény koszorúzza, melengető tekintetek
Emlékek, női ölelések, előnt egy vad árhullám
S biztatóan vigyorognak rám a magasból az egek
A nyárfák árnyékán kedvvel raknék kis fajdfészket
S beleolvadnék az ígéretekbe, megint visszacsengnek
Hogy te harangozol majd nekem, s az árva tanyák néznek
Amint fáradtan hozzád hajtom a lecsukódó csillagszememet

Korniss Péter: Szék

Kunkovács László: Egy kiskun parasztember

Hímzett élet

Kitárt karom
Akaratom
Nyíló lelkem
Teremt engem

Égő tüzem
Testmelegem
Égi imám
Kicsi arám

Kis gyermekem
Elevenem
Sírban apám
Úl borzalmán

Új és új nők
Álmom megnőtt
– Isten kínozt:
Minden tilos

Feslett múltam
Majd' kimúltam
Fehér kegyek
Mentettek meg

Tiszta arcom
Széllel mosom
Zápor éltet
Messzi fények

Hímes élet
Adj még delet
Dagaszd vágyam
Virágágyban

Adj hús forrást
Csók-csobogást
Rengő csípőt
Nyári felhőt

Ölelő kar
Ha betakar
Madonna-mell
Nagy őz-szemmel

Mélyvöröslő
Lázban égő
Áradó hő
Legyen a nő

Gubcsi Attila: Leánykérés

Gink Károly: Fából faragott...

Köszöntő

Éles a járom, vág, ha még járom
Édes a járom, jövőmet látom
Kaloda-csapda, kéjes menedék
Múltunk köhécsel, fuldokol a szép

Eleven az út, a tér végtelen
Szobám éled, az idő még pihen
Ablakom fényes, te sütsz be rajta
Napvirágú szem, hajad est-barna

Vérszegény rügy, de tested vöröslik
Szirmodon – rejtet – vágy illatozik
Foszlik a félénk, dobol tág szíved

S megérintenéd, ami a tied
Kiváncsi káosz rejtekezik itt?
Vagy a titkos kéz hímzi vágyait?

Börtöndal

Szemembe rázza a napot a lágy szél
Kacagva mondd, hogy újra elmennél
Lobogó szőke hajad int vissza messziről
A szél már vihar lesz, mire átfúj a hegytetőn

Szám tele borral és szememből a por kicsordul
Könnyben gázolok az úton át, te elfutsz hanyagul
Átléptem az Úron is érted, kis siheder, kamasz lány
Ördöggel játszottam s nem tudtam, hogy a hiányod fáj

Hó hull rám, psz!, csend lett szívemben az örökös jég alatt
Arcodról még mindig a törhetetlenül boldog napfény sugárzik
Még dúdolgatnám – és háttal is láthatnád fájdalmam’ – dalodat

De te vágatsz tovább, a békeág a kezemből fáradtan a földre hullik
Úszom a Styx-folyón, vidám a lubickolás sok sötét versenytárs között
S gyermekünk fújja harsonáját a házasság életfogytiglani börtöne fölött

Lapokűzés

Tele virággal a föld, olyan, mint a félénk mező
Békére vágyóknak biztos hely a hant és a temető
Nincs köztük senki, ki ne tudná, milyen a szegény
Mikor az ember túl sokáig fekszik kettétört gerincén

Szeressetek minket, nehogy a Földet kihozzuk sodrából
S megtiltsuk, hogy szellemetek igyon a Tejút fehér italából
Végtelenre vágyunk hiszen, nyújtanánk a gyertyát a magasig
Tán egyszer minden hű reményünk a fényes égig: hozzád hallik

Le is út, fel se

Megakadt valami a torkomon
Éles a cipőd, édes asszonyom
Csússz lentebb, vagy bujj vissza ajkamra
Lent testem, fent csak szellemem bamba

Forgolódsz, mozgásod fojtogat, hé
Csüggedtté tesz: minden az asszonyé?
Választása szabad, száll a madár
Kalitkában rekedsz, öreg foglár

Torkom szakadna a kiáltástól
Szomjazom a szabadulásvágytól
Börtönt töltök saját húsvéremben

És ő kiáltja?! – Hóhér, eressz el!
Kezében alsóm, a férfinem-jel
Tétován kukucskál szenvedélyem

Haláltánc

Keserű volt a mézem, a te méhed vágy
Letöröltem számról száz nőm csábos ajkát
Vak csöndben esküdtem templomi hűséget
Az Isten kétkedve forgatta lelkemet

Felmutatta elém kicsorbult tükrömet
Ledobtam a földre kettétört fényemet
Te ágyat kerestél, én kajbáltam: Hazát!
Elváltunk, fiam nem fújja népem dalát

Kő kövön marad, a sziklán nincs visszaút
Oltártól sírig rángatjuk a koszorút
Elszökő világunk húz, magával rángat

A héja nem kér vért, szállni is oly fáradt
Keserű volt a méz, a méh hideg maradt
Szemtelen' kacsintok: járod a táncomat?

Öröklétben

Látod a zenét, hallod a fényemet?
Fent az égben mindenem a tied
Hajad aranyból, szemed gyémántkő lesz
S szívem ritmusa varázs: csendes csóknesz

Végtelen a táj, suhanó kismadár
Puha pici kéz, érints meg; megfognál?
Ne nézd a vadont, lelkünk itt, fent suhan
Meghaltunk, árnyunk a földön láthatatlan

Tánc

Kigyulladt sejtek, égnek s boldogok
Vállamon arcok, fényben táncolok
Viskó és díszágy, hajnali percek
Vakon-szótlán szédelő kezdet

Testedben tánc lejt, ágyad forró öv
Vad örömben szédült világ pörög
Tétován nézlek, eredben láz ráz
Véred erjed, hevítéd parázsát

Suhog a hajad, rándul derekad
Verítékben őröl az ömlő vágy
Szelíd lányból éledő indulat

Szügyénél fogva végzi a bikát
Már csendesül a női fenevad
És ölemre szorítja homlokát

Csatáink

Hadad elvonul, utána rom marad
Nyomodba hullnék, hagyod a halottat
Pajzsodon címer, emelt főm felszúrva
Kardodon vér emlékeztet a múltra

Nélkülem kezdesz új csatát; hát vivát!
Balul ütött baj után jöjj, jobbra át
Véres menet a fájdolom útján
Két gyermekem, viszi nőm mindkét karján

Vigyázz rájuk, nőhadak kapitánya
Bukott férjeknek is van fényes álma
Falban szétvert fej után széllal szemben:

Igazság csak a temetők fűvében?
Pásztortüzek a csatavesztés helyén
A tűzben magam bár elemészthetném

Végtelen sors

Iszom a Tejút vizében s az Úr kínálgat
Szivárványfényben mosom le az arcomat
Jó kancám a zúgó viharfelhő, csak az ég a gát
És a Galaxis lánya velem tölti minden éjszakáját

Üstökös sorsom fényes, enyém a leggyorsabb karrier
Ördögök kárognak fülemben, ne oly merészen, kis haver!
Áve! – kiáltom a jó Máriának, ki egykor ölében hordozott
Mindig lesz hová hullnom, ha az Úr haragjában onnan ledobott

Kezdetben vón az...

Ébredő naszek, fel, fel, honn vagyok
Arcomon fények, szíveden járok
Táguló kéjek, robbanó kezdet
Hol madár se járt, csúszik a kezed

Zsibongó zajok, bolondok éppen
Zavart sóhajok, egységre készen
Vérben egymással, reszket a nászág
Nőm a kezemben, emészttem lángját

Röppentem tűzbe, parázslík kedvem
Talp pattan táncra, otthagynom jegyem
Felforr a lányka, kitárul lombja

Lobogó kedve ágamat vonzza
Gyertyám tövig ég, kialszik szenvem
Kisgyermek ébred felszentelt mézben

Al-földim

Mászok a hazában, homokban térdemmel
A szülőföldön, ahol nem vernek szégyennel
Hátat fordítottam a rónai tájnak, Alföldemnek
Árnyékban éltem, a nagyváros pandúrjai leverték

Iszap, sár, eső, mocskok, kátrány, gazemberi hordalék
Hajóra vágyom, homoktengerre vigyen, várnak a dűnék
Fényszemű lányok, tejillatú mellkasok, régóta éhezem már
Rémálmomban soha ne térjen vissza a nagyúri savanyú nyár

Könnyű ajkak mesélik el, milyen szállni a báj hátán, lány-vártán
S dajkáló karjukban hallgatni a regét, uram, ugye nincs vén sátán?
Herceg lányaim kiskun szemmel, a fekete gyémántok tüzes csiszolói

Völgyetekben hullámozó az élet, habotokban mi, a szabad szerelem szószólói
Tisztít tüzetek, s ha kialszik fáradtan a vágy, kacér lesz szívem, vigyázzatok
Cserében férfi lelkemért friss patakból csorgó vágyat, gyönyört kell hoznotok

Ördögkör

Megrándul néha az élet rajtam
Nem vagyok Krisztus a keresztfán
Remegek gyakran, lyuk van alattam
S mellettem még csak apostol sem áll

Átszáguld mindig a gyors fölöttem
Senki se látja, hogy megszedültem
Örömet leltem az ördögökben
S a bitóról beléd menekültem

Az élet pirospozsgás mezsgyéjén, dűlőjén, vagy hol

Vedd a talpad és vidd odébb. Tedd a földre az aszfaltról. Kacsáztál, lézengtél eleget, majdnem beragadtál a csikkek közé és a leköpdelt kátrányra, a kihullott kukahuladék mellé és a kurvák háromezer forintos ajánlatának ricsájába.

Vidd a sejhajod (a segged) és tedd le a fűbe, amelybe harapsz. Nem baj, ha ló- vagy libaszaros. Fertőtlenít.

Itt úgy melegít fel a homok, hogy biztosan nem leszel homokos. Tiszta maradsz, füttyenthetsz egy vidám nagyot. Menj oda. Illetve gyere ide, én már itt vagyok, várlak.

Amíg nem jössz, elnézegetem a bringázó lányokat, mennek haza a nagyrért mentén, a dűlőutakon. Holnap már biztosan erre fog kanyarodni az egyik, csak úgy kíváncsiságból: ki heverészik ott napszámban?

Én. Ki más. Éppen egy ilyen megszólításra várok. Rám van írva, hogy 30 éve. Amióta elmentem. Legyen 40. De most kivárom. Nincs teljesebb annál, mint hogy egy ártatlan, bringázó, feszes mellű lány odakanyarodik hozzád. És mert nem hülye, viszonylag gyorsan le is fekszik melléd. Mellén szikrázik az életerő, és te azt kérdezed tőle, hogy a mellbimbó váratlanul gyors duzzadása összefüggésben van-e azzal, ahogyan feszesé válik a bugyogója. Válaszol, bár némán, mert már csak nagyon nehezen kap levegőt, ájulásközelben mindig nagyon betegessé válnak ezek az erősmellű és -ágyékú vidéki lányok. Sajnos, ismételni akar. Te nem vagy Winchester, kilőttél mindent, maszatolsz még három-négy órát, amíg aztán nála is alábbhagy az önfeledtség első nagy hulláma.

Épp így akartad. Holnap hívhatja a barátnőjét is. Igen, kollektív munka, nagyobb siker. Elhajt, te arra gondolsz, hogy megint megspóroltál háromezer forintot. Ha így haladsz, egyszer nagyon gazdag leszel.

Holnap megjönnek. Tátott szájjal kezdik értelmezni az napi teendőjük első felvonását. Te olvasol a néma – bár valamely dallamos nyöszörgést hallató – szájakon. Mindkettő ugyanazt mondja, összehangolták, sokáig élvezik a néma igazságot. Profi vagy, a hosszú, néma párbeszéd fizikai lehetősége a te erényed, most éppen a lassítószert alkalmazza az eszed.

Átmenetileg nem bánod, hogy a lányok csak háttérnek használják porhüvelyedet s az egymáséival vannak elfoglalva. Pihentető. Pihe nő.

Mikor már erősen tréningezett állapotban voltak, kacagva ajánlották fel testük új hullámait. Kétségtelen: nem sok görcs volt bennük.

A metafizikával foglalkozó alaptantárgyi tankönyvekből tanultakból pallérozott módon láttam munkához, és a

lányok mondták is, enyhe dialektussal: Édes kis srác, ez, amit te tudsz és csinálsz, az az érzékeinkkel fel nem fogható kérdéseket tárgyaló része a filozófiának! És ismét egymásba borultak.

Ez volt a metafázis, a sejtmag osztódásának újabb szakasza. Kettéváltak, osztódtak. Én voltam az ellenőr, a számkivető.

Néha visszatértek hozzám. Ez volt a legfantasztikusabb dolog, amit valaha is láttam: alig kellett csinálnom valamit, csak úgy megpörgettem néhány tucatszor őket magam körül, horizontálisan és vertikálisan, egy kissé az örület határáig, és máris, egy-két óra elteltével újra a pulmotorért kiáltottak – s én segítettem nekik, mert tudtam, éreztem, hogy azok után... ami itt történt velük... részemről!... kétségtelenül jogosan kérik a mesterséges lélegeztető készüléket, a dúsított levegőt.

Harmadnapján is csak ketten jöttek, de gyorsan elfogadták az érveimet; látták, hamarosan el kell majd men-nem. A harmadik lány futva jött a bringák után, így először, míg levegőt vett (a pulmotor tönkrement az előző napi brutális tömegű használat mint visszaélés alatt), a két alaplány tartott bemutatót nekünk. Ez a harmadik nagyon gátlásos volt, így ő abban nem vett részt – de egyben nagyon éhes tudásszomjjal megáldott is volt, mert szóról szóra (ez képzavar!) ismételte rajtam, amit a két társától látott, lényegében fáziskülönbség nélkül, egy másodpercet sem késve azoktól. Kellő fantáziával és nyakizomzattal áthidalta azokat a testi különbségekből eredő másságokat, amelyeket rajtam talált (bár nem keresett) egy női hasonthez képest.

Nem volt kitérés lehetősége viszont, amikor a két alaplány megtért. Így már hárman próbáltak tájékozódni testem rejtelmeiben, nem kis találékonyság lévén bennük: testükben, ajkukban, stb.

Nem szívesen folytatom, de mivel hét napig terveztem a végső távolmaradást a nagyvárosi élet mocskától, ez a pirospozsgás falusi-tanyasi élet odavonzotta a bámész-kodó lányok egész csapatát. A végén jegyeket váltottak egy-egy belépőért. A negyedórás felvonások ára három-ezer forint volt, tudtam: ennyi a tarifám.....

Mire a forgalomirányító rendőr türelmetlenül beletülkölt a sípjába és botjával hadonászni kezd, hogy indulj már a zebrán át, marha úr, éppen beléd rúgta valaki a csikkjét, s csak ilyenén ijedtedben sikerült kitérned azon valahonnan a messzi hátulról érkező nagyvárosi köpet szélrázta harmatjai elől, amelyet a várakozás utolsó pillanataiban bocsátott légi útjára egy garatbajos bácsika, városi lakos.

A két lány még felszállt a rendőr botjára a bringára, de el is tűntek azonnal a 7-es busz alatt, a benzingözben.

Gubcsi Attila: Egyedül

Mellhalmon

Nem látszott, hogy jóval elmúlt negyven, lehetett negyvenegy is. A melle volt az igazi eszköze, a két gyerek semmi kárt nem tett benne, hihetetlen mellek voltak. Szerencsére pontosan tudta, a ruháit szétvetették. Már hátulról is látszott minden, a szakértőknek. A férje azt hitte, minden az övé, az ő büszkesége, érinthetetlen mellek más számára. A nagy és okos gyerekek szintén kezdték sejteni, hogy különleges adottságokkal rendelkezik az anyjuk, azontúl, ahogyan őket szerette.

Negyvenegy és fél év mégiscsak annyi, talán több is. Sietni kell egynémely dolgokban. Bár a nőnek – mellei lévén a fő adottsága egész életében – nem sokat kellett törnie a fejét életfilozófiai dolgokon, és bár a Papi vezető ügyvédi fizetése amúgyis elvonta a tekintetet a fölöslegesen bús dolgokról, az életévek száma megterhelte egy kicsit.

Ez akkor jutott eszébe – abban a szent pillanatban –, amint már nem tudott ellenállni, hogy a party vége felé észrevétlenül, többször is megérintse, megsuhintsa a mellette ülő fiatal férfi térdét, látszólag az asztal alatt pihenő kutya fejét simogatva. A férfi a legelső pillanattól, a mellforma és – méret láttán tudta, minek a fejét fogják itt simogatni előbb-utóbb. Előbb. Meg sem moccant, nézte a tűzijáték petárdáit.

Búcsúzáskor tudta, hogy telefonszámot kap, ezért kiéle-sítette a memóriáját. Köszönés közben elraktározta az érkező számot – a suttogást senki nem vette észre –, s látta belőle, hogy nem kell sokat kocsiznia majd a hölgy lakására menvén. Úri kerület az övé is. Ez azért merész gondolatnak tűnt.

A gimnazista gyerekek csak délután értek haza, az ügyvéd soha se tett otthon villámlátogatást, a bizalom teljes lehetett, mert „édes” csodálatos otthonnal várta őket. Ez volt a dolga. Ez a dolog mostantól kibővült azzal, hogyan kell a család hazaérkezéséig újra rendbe tenni azt a kuplerájt, csatateret, amit a „kutyás fiatal úr” látogatása okozott. Rendszertelenül, minden másnap. Kettős háztartás. Kettős imakönyv-vitel.

A mellek legendásan szerepeltek, főként azért, mert úrnőjük tisztában volt azzal, hogy mit kíván az ő tehetsége által megáldott és vezényelt produkció. Erről most hely és hiány miatt ne elmélkedjünk többet, leszámítva azt az életelvet, annak gyors rögzítését: nagyon fontos, hogy egy nő tudja, mi az a kincs, amit éppen neki adott az élet, s azt elő is tudja keresni, saját kis kezeivel a sok fölösleges kacat közül. Esetünkben tudta.

Hihetetlen a férjek nagyvonalúsága, amit képzett betűjátékkal baromságnak fordíthatunk. A kutyás hölgy férje,

a zseni, élesszemű, felkent ügyvéd két éven – s ha hozzászámítjuk a következő évek sporadikus játékait –, hét éven keresztül még csak nem is sejtette, mire használják speciálisan neki és általa készítettett francia ágát, a hall svéd kanapéját, a konyha parasztkorokk bútorzatát, a nyaralót, a telelőt, sőt (leírni is röstell a krónikás) a ház „hazai” ügyvédi irodájának csak otthoni munkára hivatott fekhelyét – beleértve valamennyi fent nevezett tárgy ágynemű-tartozékát.

Zseniálisak a hölgyek. Okunk van rettegni.

Mert nem lövöldözhetünk sörétes puskával, durvasóval ezekre a kutyás fiatal urakra, akik ráadásul oly sokáig felejtkeznek benne a jóban, hogy a végén már nem is fiatalok.

De az érintett mellek változatlanok maradtak. Ez itt a bökkenő. Mert ezzel eljutunk a második fontos élet-elvhez: vigyázat, mert a nők gyönyörűek maradnak, ha megkapják, elérik, kifacsarják a várt kielégítést.

Hú-ú-ú! Hű-ű-ű!

Gyanús, na-a-gyon gyanú-ús!

Megkapják! De kitől!? Annyi kutyás úrfi csak nincs a világon!? Vagy ha van, hát esetleges! Nem jöhet mindig valaki, akinek a kutya-vakarást mímelheti az asszony!? Itt a bökkenő! Mert mi van ekkor, ha igaz a 2. számú életelv? A férjek hogyan gyűjtsenek tovább a bahamai útra és az A8-ra, hogyan fokozzák a karriert és a pénz diktálta tempót, ha közben a halálra megkímélt asszony pólusai furcsa kíváncsisággal telnek meg, miközben horkoló férjük hajdan erős vállát fitymálgatják?

A fél-férj nem férj. A nemi-férj persze nem fél, nem kell neki aggódnia – nem kell aggódnia annyira! –, ha marad ereje nője vágyait kézbe venni. Persze, persze.

Kissé fáradtan. Az új, titkos, fantasztikus lány, az új, élet adta csoda kicsit elvonja a figyelmét a... az élemedett bájokról, Erzsók asszonyról ott az ágy másik oldalán, akinek most meg kellene simogatni a... de... hm. Holnap...

Ez az a pont, amikor látenszen hortyogva megszületnek a kutyát simogató ösztönök, s egy fiatal ficsúr nem kell hogy mást tegyen a partyn, mint hogy ábrándos szemmel nézze a közönséget, az eget, legyen – Ó! – magányos, hogy feltétlenül az ő térde kerüljön a kutya örve mellé. Innentől kezdve keverednek az öntörvényű dolgok. Megjelennek a nagy mellek, a hobbant férjek. A mesebeli hazugságok, a csalás íze. Az ízléstelen válás-fenyegetés.

A kurva feleség. A kitarzott kutyás úrfi, a kurafi.

Ja! A férj ötszáz új-kurva nője. Illetve régi-kurva új nője. A házasság töretlen kontinuitása.

Esküszünk

Amikor az ember esküszik, mondjuk a szabadságra, az igazságra, a királyné mosolyára, az anyósa életére, akkor leemel egy darabot az égből. Vagy elemel? – ez csak később derül ki. Lerántja a csillagokat, beletörli az izzadságát a kék égbe, verítékezik egy kicsit, mert mi lesz, ha rászakad az egész majd?

Amikor az ember megesküszik, nem valamire, hanem valakivel, akkor feltesz egy darabot az égbe, oda-passzintja az örökkévalósághoz, sóhajt egy borzalmas nagyot. Az izzadságát itt is beletörli, de ez boldog csepp, a veríték nem a múlt végeláthatatlan güzizése, hanem az új születésének szól. Tartja az eget!

Az égnek ez mindegy, nem lát különbséget eskü-eskü között. Ő biztosan nem szakad le!

De akkor mitől a félelem!? Az eskü megszegésének, meghíusulásának rettenete?

Földig érő hófehér selyemruhában áll mellettem az életem fele. Az én olcsó szövetnadrágomat elfelejtettük kivasalni. Kezében gyönyörű virágálom – ki a fenétől kaphatta!? –, az én kezemen rajta maradt a falfesték tegnapról. Nem értem rá, rohantam megesküdni!

Átnézek a templom festett boltozatán, ugyanazt látom kint is, mint a mennyezeten, a mennyeek gyatrán festett utánzatán: minden angyal igyekszik észrevehető nyüzsgéssel felhívni magára az Úr figyelmét. Az Úr laza mozdulattal, macsó módon terpeszkedik valami kereveten – a festők a budai basától vették át a középkorban a motívumot, s máig sem tudtak jobbat kitalálni –, zsebre vágja az angyalok örömködését, bájolgását.

Az én nadrágom meg gyűrött; a kezem festékes; és a cipőm sarka kissé kikopott. Mellettem gyolcsüdén virít egy nő. Az Úr sokkal macsóbb, mint én, érdemes tanulmányozni. Az arcát nézem először. Mozdulatlan, nem oszt kegyet egy-két angyal-derűért. Én meg itt vigyorgok, hogy „Igen!” (Ez volt az eskü.) Az Úr megúsza agglegényként, hever a kereveten; fogadjunk, hogy nekem kell majd mosogatni és levinni a kukát.

Az ég, mint mondtam, soha nem szakad le, nem nyílik meg, pedig most adhatna egy kis segítséget. Mondjuk: átengedhetné az ózonlyukon ezt a gügye „Igen”-t, hadd fusson, szökjön, senki ne is lássa többet, elég nagy a kozmosz, tűnjön el valamelyik gigantikus fekete lyukban. Az ég nem hallgat meg, derűs kékben figyeli az esküt.

„Igen” – rebegi a fehér is; nem merek ránézni, nehogy azt higgye majd később, hogy én hallottam. Nem, nem.

Ráejt a virágálomra egy pár könnyecseppet, azt gondolom – engem nem lehet átejtteni –, hogy ez csak a virágöntöző

kertészklány-szakma újabb manővere; legyen víz a virágra. Még egy potty, egy jó pár. Ni.

Az én igenem fent kering a plafonon, keresi a rést, a kiutat, tudja, hogy valamekkora repedés, legalább egy hajszálnyi minden falon akad, egy laza eskü biztosan átfér rajta. Egyelőre visszajön a félgömb plafonról, új glettelés, nem talál rajta lyukat. Pedig!!! Ha egyszer meglép, nincs többé megállj; titkos és tiltott vágyak és e vágyak megfogható hordozói várnak a fekete lyukakban. Hűűű!

Igen?!

Ezt ki kérdezi? Belhang volt: – *Jó, mondja!*

Gyolcsfehér mosolyogva csókolja meg az arcom, suttymban a szám is – félvállal eltakarva a pap elől a látványt. A közönség a padokat morzsolgatja: – Ilyen aranyosan kezdi? Talán terhes már? Máris?!

Jó lenne, ha ez a puszi... hm... is elszállna, füstbe menne. De nem. Ott ragad tartósan, le-tö-röl-he-tet-len! Ott ólálkodik körülöttem, ott marad a zaja, az íze, a cuppanása és a kacagása. Kínos puszi az, pajtás, amit SOHA nem tudsz letörölni!!!

Az Úr a plafonon a bajszát pödri. Hahó! Gyereke-e-k! Az angyalok természetüket visszafojtva várnak. Legszívesebben gajdolnának, hogy Éljen a nász, az Eskü, örökké – de nem tudják, mit szólna a macsó. Repdesnek ide-oda, jobban verdes a szívük, mint a szárnyuk, súgnák Gyolcsfehéreknek, hogy legalább a mosogatást el kellene vállalnia, de az Úr előre nagyot mordul. Csend! Itt örök hűség zajlik, hé!

A Legény fülében zúg-bong egy szó, vakarja a fülszörét kívül-belül, bosszantja, borzolja, nem akar kijönni belőle. „Igen.” Tapogatja a száját, hogy tényleg onnan jött-e ki ez a szó, de hűlt helyét találja. Ott már nincs, az biztos. De akkor hol? Elszállt örökre, elbújt, megszökött, füstbe ment, fellegekbe? Ó, add, remény!

Gyolcs Igene egyszerű helyzetben van. Ott libeg, táncol, szórakozik mellettük, egy tapodtat sem tágítana, visszhangzik, ismétli halkán önmagát. Szívós fajta, haj!

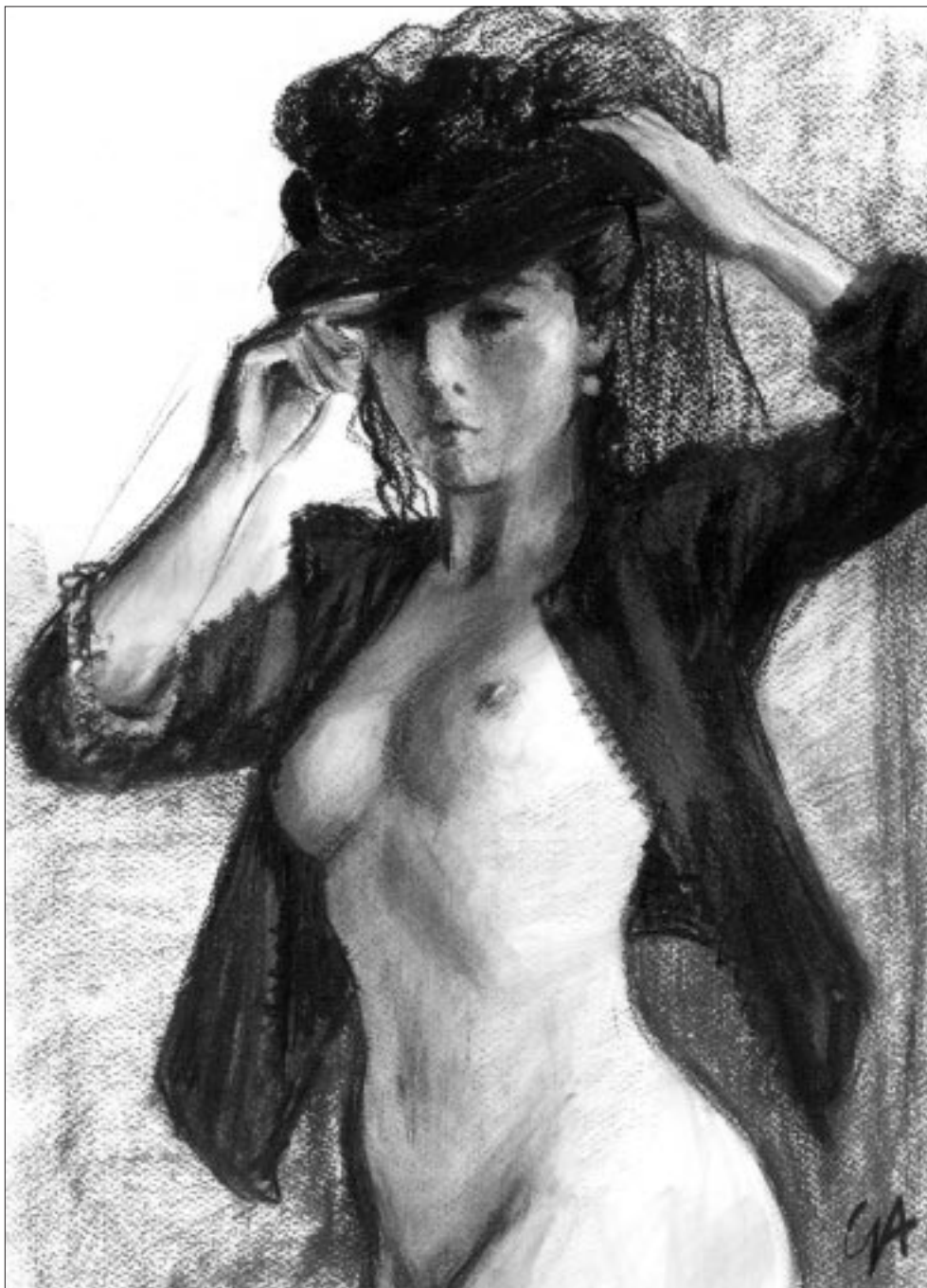
Meg kellene neki is mutatni, mondani, hogy nosza, hátha van ott egy rés mégiscsak a plafonon – s ha már egyszer, csak egyetlen egyszer megszökött, akkor nincs baj, akkor már lehet, sőt kell is százszor is, mindig, akkor már semmi sem mindörökkéámen.

Legény nézi a plafont. Kék ég van rá festve. Az örökkévalóság. Igenje ott esetlenkedik, szökni akar, de mindig visszaesik. Legény lehívja magához. Az ég alá áll, hozzápasszintja – belepaszírozza – saját vágyait, beletörli izzadságát és elkezd felfelé tartani, nyomni az örök kék eget. Hányadszor már, Istenem? Rám esel?

Gink Károly: Orsi

III. TE: BAJADÉRTÁNC

Gubcsi Attila: Egy kis kokettálás

A banda

*Árad a szőke, ég a barna
Táncol a pajzán, nő hatalma
Férfikéz matat, őszül, reszket
Hasukat rázzák a kisistenek*

*Combok lendülnek, majd' szétnyílnak
Bősz hímnem, zshivány, sátán-fajzat
Vesztesek hada, gyászvitézek
Bajadértánc-báj lesz a végzet*

Fent és lent

Az ég csúcsáról csoda ömlik rám
Nap s miljárd csillag – megszült anyám
Cikázok, mint villám az ámuló földeken
S csak a végtelen idő marad versenyben velem

Betöltöm az űrt s kis virágok kelyhét a völgy ölén
S a fénynyaláb szárnyán szállva épp te libegsz felém
Szikra vagy, tűz, áramló üzenet a felforró éteren át
S mulatok a kedveden, dalolok, az egész életem téged lát

Tavasz lett a mezőkön. Hangok úsznak a harmóniában
Szívemben zajong ifjúságom, szabadságáért dörömböl
Nem tudja még, hogy farkasveremben végzi, jaj-jajgatásban

Hogy üvöltés lesz úrrá a téli tájon s az emberi gyönyörön
Visszafordulnék, már késő, levert üstökösök hada nyom lefelé
S a haló nap mára már elfáradt, teste egy kurta létre a bús estéé

Pia-dal, via-dal

Fent dalomban fénycsóva voltam
S a vége megint naphalál lett
Vitéz vagyok, vagy leomoltam
S a tett végleg elszenderedett?

Lent lassú vándor szotyog, rest est
A nők szíve értem nem dobog
Kurrogó varj lettél, vitézem
Mátkád vére másokért rotyog

Madár vagy szárny nélkül, hím libus
Égsz még, persze, ha tűzre tesznek
De lehull, ha rád néz, Ikarus

S rohanva menekül szerelmed
Csillag voltál, csatorna vár rád
Löttyintsd be a huszadik piád

Végrendlelet

Tányéromon kihűlt a lé
Pipa lett a lábam szára
Vihog rajtam az Ördög-né
Sörhasamon sakál áll

Idegsejtem finom falat
Bár vérem már fagyoska lett
Létvermemben dunyha alatt
Dicsérgetem az életet

Erotománia

Csuporral mérte a kéjt
S habzott az édes teje
Ömlött melle dús méze
S meghétszerezte az éjt

Magára vont, mint párnát
S lucskos lepedő lettem
Hogy aznap még nem ettem? –
S széttárta combja táját

Itasd virágod benne
S magasba szökik a szár
Zárd, nyisd, zárd, mit kitártál

S egy lesz kettőtök neme
S elvégezvén dolgotat
Itasd a dús kortyokat

Pilláim rezdülnek

Hangom
Zengjen ezer harangon
Testem
Ne érje meg elestem
Tüzem
Világíts az egeken
Karom
Szíved alá akarom
Éljek
S a fátylak mért fehérek
Élek
Lehajtott fő, holt fények
Nappal
Feltörő láng, kudarc
Könnyem
Kiszárad az örömben
Vétkem
Fessen szivárvány fényben
Félek
Holtan szeret a lélek
Szegény
Gazdag, más ágyán henyél
Gazdag
Szegények: élet!?, nicsak!
Koldus
Rongyokban a fény borús
Isten
Szavad igaznak fessen
Ördög
Elbukva kell bűnhődnöd

Az élvezet megcsal, a lehetőség nem (Kierkegaard)

Thackeray: Ha egy nő elég csinos, és nem határozottan púpos, ahhoz megy férjhez, akihez akar.

Gubcsi: Hohóóó! Éppen ellenkezőleg!... Ha egy férfi elég brávó és nem határozottan púpos, az a nő kapja ki, amelyik akarja.

Nézzük. Tételezzük fel, hogy nem vagy lilimmájú, a nő pedig nem fehérmájú. A kettő nem ugyanaz példánkban. A lilimmájúságot itt abban a tudományos értelemben használom, ahogyan *Macbeth* kiáltotta katonájának, mikor az hírül hozta a végzetes bajt, hogy tudniillik elindult feléjük a birnami erdő: „Pofozd vörösre a félelmedet, Lilimmájú pulya!” Mint tudjuk, a vörös pofon semmit sem segített a gyávaságon. A fehérmájúságot pedig abban az értelemben használom jelen szakpéldánkban, ahogyan fehérmájú volt Zsóka, a vidéki szálloda óriási mellő kultúrfelelőse éjfél után négykor, párnával hiába tömte be ajakát, a szomszéd szobák öregasszonyai egy percet sem tudtak aludni.

Ne legyél te tehát most vörösre pofozott katona se, és a nőd ne legyen Zsóka, a kulturális, legyetek ti csak egy egyszerű pár. Induljunk ki egy másik angol, *Gladstone* brit miniszterelnök híres, teljesen ismeretlen mondatából: A jövő ellen nem lehet küzdeni.

Ha ezen Zsókanak nem is nimfomániás, azért nyugodtan elhelyez téged az alföldi nagy löszhátakra emlékeztető mellein: *Hogy vagy?* Ő már tudja, miért heverészel ott oly fesztelenül és önfeledten, te még csak afölött örvendsz fesztelenül és önfeledten, hogy neked aztán tényleg nincs púpod és brávnak tart az egész világ Kiskundorozsma külvárosaiban – de a Cityjében is.

Eszed ágában sincs nőszülni, főleg, mikor gratis fekszel nagy halom melleken. Fizetni – nuku!

Zsuzsa, a tanyaközpont kultúrfelelőse olvasott lány, megjegyezte Victor Hugo azon mondatát, amit maga is mondhatott volna, hogy „a nők könnyebben megértik a férfiakat, mint ez önmagát”. Zsóka érti, hogy te ingyen szeretnél mannához jutni. Meg is kapod, mert ő is szeretne a tiédhez, nem annyira szentimentális vágyakból, hanem hogy folytassa pusztaközi összehasonlító tanulmányait, nehogy kiessen a tudás stb. – széria gyakorlat.

Tiéd a világ. Nem is sejtet, hogy púpod eddig láthatatlan sejtjei burjánozni kezdenek, hordod te még életed végéig őket, s brávoakat csak latin filmekben lász. Most minden forrón ömlik: a napfény, az erek- és ejakuláció, csacszkászó Zsuzsa-szájából, ha *most* üres.

A helyszínek változhatnak, ha gazdag vagy és hülye, akkor mindez Acapulco Hyatt-jének lakosztályában, kenyai rezervátumban; ha csak hülye vagy, a lakásban,

amire válófélben levő feleséged – a három gyerekre hivatkozva – késsel a kezében tart igényt reggelente.

Zsókácskák, pufókák lágy ölen nő a rontás. Férj leszel megint, te, a deli, púpnélküli legény, csak még nem tudod. Ő már igen. Matatgass csak ingyen, élvezd nagyságodat, a szellemit és a méreleteset. A sejtek már vakarják a gerincedet, és egyszer, mikor már hatalmasra nőnek, éppen akkorára, mint a Zsuzsa naccság, akkor majd lassan észreveszed, hogy a naccság lett a te pici pupikád – és a púps sejtek akkorára nőnek, hogy eltörik a gerincedet a túlsúlyukkal, és akkor rájuk szólsz, végre tisztán a felismerésben: Ne, Zsóka, kérlek, ne-e, engedj!

S ha alaktalanává váló testedhez – ő, nem, dehogy, most még folytasd nyugodtan a szalmakazalban Zsuzsóka döngönyözését, bújj el képtelen mellkasában egy hosszú lélegzetvételre! – belül társként máris növekedésnek indul a rosszindulatú lilimmáj, tapogasd alaposan. Úgyis jó nagyra nő hamarosan, mert kiderül majd – de előbb még húzd fel a jegygyűrűt mátkád mohó kezére –, hogy a Hölgy végtére mégiscsak fehérmájú; hát persze hogy az! Hiszen... nézd csak...! Ő volt ott, abban a szállodában... velem is... az öregasszonyok másnap... aha! Kiderül majd, hogy Zsuzsa fehérmájú, kicsi Lilimmáj. Férjcském, édes úr! S te, gyáva barátom, növekvő púppal – Zsózsú névre hallgat és egyre jobban fáj – valamint gyorsan dagadó lilimmájjal hallgatod gyámoltalanul -kácska terjedelmes orvosi jelentését arról, hogy neki alapvető problémája a kielégíthetetlen vágy, és ha nem tesz meg mindent érte, azonnal megfullad, lent. A falu – Hyatt, Acapulco, váló hitvesi ágyak – összes csődőre újra és újra sorban áll ettől kezdve, fehér orvosi köpenyben, hogy a kis-kácskába öntse orvosságát.

És. Most légy legény. Most tarts ki! Ne hagyd magad cukkolni a púppoddal, megvan már az így is, úgy is. Ne számold az orvosságot beadó idegen injekciós tűket, ne végezz rajtuk gyakoriság- és méretellenőrzést.

Félre lépni már nem tudsz. Hát nézz félre. Mintha ott se lennél, nagyúri módon, elegánsan. Ismerős lihegést – illetve no!, ordítást, hörgést – hallasz minden órában, minden kanyarban, égre vetődő mellek takarják egy kicsit a tiszta látást. De se baj. Férj vagy, voltál is már, leszel is még. Elegancia.

Zsuzsókácskák mennek, jönnek, te vagy az állandó. Szarvad dugd két púpod közé, önálló állatfaj keletkezett. S ha oroszlánként ordítasz hozzá, te vagy az állatok királya. Ennél a percnél emeld fel szép kis buksi fejedet, és fordulj fel – fel, a cím felé te!, – amelyet *te* választottál. És keress más címet, mert ez rossz. Téged a lehetőség is megcsal. Hozzád tényleg elindult a birnami erdő.

Milyen a szép

A völgy, amelybe befogadod megpihenni testem
A Hölgy, akibe tiltás ellenére belé estem
A görcs, amely markolja csendre vágyó szívem
Gyönyör, amelynek engedtem és a prédája lettem

Öled, amelybe besimítod édesbús keservem
Vágyad, amelynek nem akarva rabszolgája lelke
Ágyad, ahova hazatérve lopni megtérhettem
Ajkad, amellyel titkon minden éjjel beszélgettem

Csípőd, mely alá kíváncsi cserkészésként nézhettem
Karod, amellyel ekkor lágyan visszahúztad fejem
Szemed, amelyben megláthattam, ég-e még a fényem

Meggyógyulok, van remény, hogy eljő *A Nélküled*
Angyalok súgják meg, milyen kimondani: Ég veled
S hogy ne dadogjak: előtte az ördögök szénné égetnek

Nagyra

Milyen nagyravágyóak a hitek
Fellegekben röptetnék életünket
De ha az Úr helyén a Sátán trónol
A hit remény nélkül sírva haldokol

Milyen nagyravágyóak néha a virágok
Édes asszonyok ölében, a réten örök lét
Míg megjönnek a barmok, éhes jószágok
Jajgatva hull a földre a megalázott szépség

Mily nagyravágyóak a szende-csönd galambok
Tökéletes testük buján lubickol a feloldó kékben
Arra szállnak az életűnt, bezsongott, unalmas sasok
Árva tollak repkednek kilátástalanul a messzeségben

Milyen nagyravágyóak, Istenem, az istenáldta asszonyok
Vágyaik tükrében csak félhomály vagyunk, kettétört sugár
S én, aki a hitem ellen a reménytelenség pallosával harcolok
Szeretnék az éjjel az égig szállni nóm elém tárt nagyravágyásán

Ifjú, vigyázz

Fordulj hátra, barátom, valami szúr a bal hetesnél
Rántsd ki szívedből a mérgezett nyilat, mielőtt összeesnél
Árny vetül rád, halld, némán kuncog a láthatatlan gonosz szellem
Vigyázz, még ifjú vagy, ne kezdj halálos párbajt a szívedben vérző szerelemmel
Oldalbordád nagyon-agyon szúr

Fel, le

Fel, még egy lépcső vezet fel az égbe
Késve hullt rám a felkelő nap fénye
Lehajtnám fejem nőm édes mellére
De csábít a végtelen messze szépe

Fent a tág, lent a börtön, fogoly-viszony
Lépcsőn kúsztomban múló a földi iszony
S ha nem sírná szökésem egy hű asszony
Égbe fordítnám örökfényű arcom

Egy sóhaj lóg a hágcsón, mit könny áztat
S te lerángatnád magadról a vágyat
Ökölrel sújtanál a rívó felé

S kiáltanád, sorsod az örök csendé
A független magányé, hol nincs iga –
S a földről átölel asszonyod karja

Sugárveszély

Egy sugár szökkent mellém
Szíve átsütött mellén
Testvérem, hívta vérem
Testében tűzben égtem

Combja jövőt álmodott
Közte jólét biztatott
Bennem trombita zajgott
Szívem verte a hangot

Éhes száját betömtem
Kéjét magamba vettem
Szava simító hangzat

S visszhangoztam az ajkat
Visszalépett a fényre
Csókjával az enyémre

Gyors gyros

Faggyas ez, gyors és hideg
Felfaljuk a szerelmet (mert)
Elfolyt, mint férfierő
Harangszó, rosszul csengő

Éhes szád nem harap már
Nem súgja meg, vár-e még rám
Istenverte szerelem
Átok ül az ölünkben?

Édes kicsi nőm

Ha dobot vernek érted más szívek
S te mások szívét is dobra vered
Ha sírva-nevetnek rád a könnyek
S sójukat kacagva rég elnyeled

Ha szívtiprásod diadalmenet
S virág nyílik, hogy szirmát adja át
Ha ki érted hevül, megégeted
S el-, s árulod szüzeid kézcsókját

Ha csoda vagy, leánynak vágyálom
S kettőt tartasz minden dupla ágyon
Ha féltenek, mert te vagy az isten

S a sírodra még kereszted sincsen
Ha lankad ágad, fáján nincs család
Hazug szíved nevéssen: nőd megáld!

Győzzük?

Kardom a dicsőségem
Karom rég porba hullott
Ellenfelem kegyében
Csontomból épít pajzsot

Hordáim már nyergelnek
Tüzel a vad ősmámor
Bordám jó lesz fegyvernek
Hullámért sakál lohol

Ásom sírom, így élek
Véremen kutya csahol
Vonyít a szittya ének

Máglyámon bátor a tor
Rínak ifjú, vad évek
Gyászt sejtenek alkonykor

Kár, kár

Perceg a fő, tücsök cirpel
Be a hassal, fel a fejjel!!!
Síromból hogy kibújhassak –
Várni kéne a hajnalnak

Bokor vagyok, alul cserje
Homokszemcse a szemembe'
Néma hullá, nem jajgatok
Értem nem szólnak harangok

Isten háta

Álmokat rejtenek a házak
Ablakok titkokra vigyáznak
Emeletek, szökkenő sorsok
Pincékben rejtőző hajlékok

Középen pöfékel a kémény
Villámot hárít el a szélén
Alagsori sorscsapás riad
Kábítószer motyogja: *mit ad?*

Virág hajol ki az erkélyen
A lány már nem mondja, ég velem
Hány darabból áll a szív törten?

Lakók fészkelődnek a csőben
Megáldott minket az Urunk
A kenyérrel elnyelte borunk

Húha! Hó-ó!

Pára, pára, köd, éles, szem, szög
Árkokban fázok, röhög a rög
Fekete, korom, élet és lyuk
Kihez mennek, ha nincsen anyjuk

Vág, vág, víg, kívágta mindenem
Pióca él életnedvemen
Öröm, kő, nem kell már, eső jön
Jég terem egyszervolt derűmön

Szegény, szőr, seb, heget heggesztget
Vért ivott – nem evett eleget
Nyak, kötél, kötöget hurkokat

Számolja, mért nevelt lurkókat
Egy lány, kié?, fiú, meg senki
Csontárván mié kéne menni? – *Csontlárvám?!*

Vágyláz

Amint szökken a napra a virág ere
Amint fészkel kezemben a mátkám szügye
Amint fények a sátánt ketté hasítják
Úgy keresem a halálvágy elmúlását

Amint a szikra, amint a tűz lobban fel
Amint az erő kel kérges tenyeremben
Amint tenger sűg szerelmet a szirénnek
Úgy keresem, hogy'... élhetnék... csak... te... érted

Könnykorty után

Könnyek után egy korty szeretetre vágyok
Arcomon ne maradj!, borzalmas lét nyoma
Vakon se lássam, ki tegnap megalázott
Halálba küldtem, ki reám ragadna

Megroggyantam, elnyelt a parttalan óceán
S én csak makogtam: eltűnt rég az asszonyom
Nem vártál rejtjellel leomlott partjánál
Nincs kormány kezedben, irányfény arcodon

Az egyetlen ok, hogy megmásztam a poklot
Hol szívemből vágtak vért felmosni rongyot
Hogy halál jelét viseltem bús arcomon

S csizmás ördögök rohangáltak sorsomon
Az ok, hogy élek, te voltál, vénségem ép –
Könnyek után ihatom drágám szép szívét

Szép is lehetne

Csodaálom vezet
Fogja a kezemet
Aranyban fogant meg
Gyémántban nézeget:
Mindenki békét köt
Horgol, sző, lelket ölt
Keblek emelkednek
Vágyaink erjednek
Élünk az út végén
Hüllők rablott vérén

Hideg van valakinek

Egy vak életért harmonikál
Földre nyúl amott az alázat
Két kéz kér a kalapba krajcárt
S a fákon röhögnek a varjak

Vadul dúl az életüres hon
A hazában, sok kis emberházban
Megvadultan senki sincs már otthon
Hideg futkos a csigolyákban

Borzong a nyár, nyárfa küszködik
Szélfútta világ, jegesedik
Rácsok mögött farkas jajt vonyít

Kocsis szidja lova istenit
Tavaszi gügyög, tűnne már a tél
A kérge ezer kis rügy vetél

Téli mese – most esik

Hópehelyben az üzenet
Földre csábítja testemet
Szálldogáló hideg a lét
Keresgéli jövődjét

Tétozában, mint az álom
Hópehelycsók csüng a számon
Visszaszállna, már nem lehet
Páncélozza jéglelkemet

Titokban fogant üzenet
Libben, tágra nyitná száját
Megvallaná: mindig szeret –

Ló rángatja meg a szánját
Csilingelve kacag a hó
Lékbe zuhan be a szánkó

Csak hajnal

Természethez bújik a lélek
Az istenek a földön félnek
Pogány világ, szerelem uralma
Gyönyör emészt, a démon hatalma

Lelkemben ébredez a természet
Sírba viszem a bús temetőket
Sóhajok, fájdalmak, távozzatok
Csak élet éljen, s ne fagyott halott

Kín, nyavalya, nyöszörgő kábulat
Nekem vörösben úszik a hajnal
Tűnj el, balsors, éleszttem hamvamat

Álom emel föl a pirkadattal
Elcsukló hamgom félve mond imát:
Űzd el, Úr, az éj gyilkos magányát

Szív

Ablakom rég tárva, szobám megtelt
Ágyamon meleg jár, jó lett itt bent
Rab volt, most ide-oda kalapál
Üllőjén egyszerre négy leány áll

Pitvara csivitel, kamrája láng
Vörös vérem istennek téged áld
Eremben dalol szívem ritmusa
Nő a szívem kinyitott temploma

Gink Károly: Megáldalak, hogy áldás légy

Nemzés, hímzés, nőzés

Fátyol röppen a szemembe
Illat csábít: jöjj a mennybe
Éhes testek friss cseppjei
Örömmámor kéjkönnyei

Csendesen recseg az ágyunk
Épségben hagyja-e nászunk
Újabb ájulás közeleg
Rengés rázza a völgyedet

Torkom száraz, innék egyet
Öled nyílik: itt a kelyhed!
Szállok ismét kivont karddal

Megfékezel az ajkaddal
Bentebb kúszok, mélyedésben
Fészked méhe gyermek-Éden

Tűzkereszttség

Szablyámat markold meg, kis apródlány
Légy merész, s átesel a tűzpróbán
Kemény játék szűzies testednek
De hazánkért minden jó megeshet

Felkenlek hős lánynak, bízd rám sorsod
Venceremos!, ha szablyám forgatod
Ne engedj soha más csábításnak
Ereszkedj lentebb – csatánk nem várhat

Kétszáz év

Gyűrűimet lassan élem
Kérgem fázik már a szélben
Gyökeremnek nincsen tovább
Letettem a fakoronát

Gallyaimon üres fészkek
Nem csivitel madáréneke
Rügy sincs, hol nőne a virág
Múlás hajol vállamon át

Égszínkéék álom, kelő nap
Birodalmam, volt méltóság! –
Reszketve nyújt sovány árnyat

S a világ már semmit se ad –
Örök ember, tudom titkát:
Ellopom a nap sugarát

Hús év múlva... így emlékszem majd rá

Némán tentikél egy hulló hulla-hóember a padon
Tente baba, tente, aludj el, álmodj szépet, angyalom.
Ám reped a hó
Takaró
Alvó
Manó alatta
Ó, hohóó! Hó! Hohóóó!
Mint a MontBlanc csúcsán a jég
Csak nem oly örök; többé nem ég
Utolsót szusszant a takaróban a lég

Brrrr!

Gyöngé volt, hullt a könnye
S még el sem eredt a sűreje
Rongyba tekerte hűlt szívét
Kötéllel fojtotta reményét

Szelleme riadtan nézett a semmibe
Milyen sors fekszik itt holtra verve
Jeges ár zuhan sötét felhőkből a sírra
Keselyűk érkeznek: a hús-dalt rikítva

Félj, ha meggyötörted mindig magad
S ha születni készült, kiherélted a szavad
Sápadj, a méreg megjön áldás nélkül

Életerős tested fonnyadt-zölddel kékül
Riadj, menekülj, elárultad szülő sejteted
Etesd maradékkal a beléd maró ebeket

Azért még fény vagyok

Azért még hős karok várnak s húznak szívükre
Sima bőr s feszes mell csábítanak mennyekbe
Azért mért csillag leszek mindig fent a kékben
Akkor is, ha nem láttok a vakító napfényben

Sugár leszek, kimondatlan vágy, az első áldozás
Kispólyás, kinek a szemétől apáé mindig párás
Üzenet, fecskék csőrében az édes-anyá táplálék
Hogy a fiókák is tudják meg, nem oly messze az ég

Földemen kenyér érik s vesszőimből kifakad a bor
Testemen nőkéj érik s vágtaímon nem látszik a kor
Hosszú lesz az élet, végtelen a fehér és elbukik az éj
Spórám szórom minden lányra, kinek vágya hozzám felér

Cím nélkül. Nincs címem.

A lány az első élmény után olyan, mint a virág, a gyümölcsfa tavasszal: ha elejti szirmát, alóla érő, aztán

*Olyan vagyok, mint az álmodó folyó, lent, a völgyek buja ölén
Férfiak ha vallják lihegve: édes, se veled, se nélküled!
Ne hidd, hogy vallomást tettek: – Hát veled tán örület?!*

majdan érett gyümölcs, buja virág lódul nagy életre. De te, férfiám, ne várj, míg túl érett lesz! Jön új tavasz.

Félek

Lankásan szakadt húsú nők
Kézzel támogatott lógó hasak
Mellek, kolompok, tehéncsengők
Hústornyok, rúzs szájak, rám rontanak

— • —

„Kezemben szépen faragott ceruzám.” Néha úgy érzem, kiírtam már teljesen. Másokba mártván gyűjthetnék még erőt belé, de éppen most ékesítsem magamat idegen tollakkal...? – Azért persze ezen érdemes eltűnődni! A múltkor láttam egy ezerszínben pompázó pávát, tépdestem is a tollát egy darabig, s így felékesítvén szépen faragott ceruzám tényleg fantasztikusan rőtta a pávába a sorokat... de hát kiderült: ez csak egy elhul-

lóban lévő pávatoll volt, a madár otthagytta rajtam, s bigyegve elődalgott. Azóta fáradtan tartogatom a kezemben a szépen faragott ceruzámat, s már egy verébbel is beérném, holnap is, a tűzokokat már rég felzabáltam én, a derék őstulok.

Marad az, hogy rab leszek, fadarab ceruzámmal nem-hogy verset nem írok, de még egy keserveset se. Gőgösen kezdem a nevem rápingálni nőnevek betűiből.

— • —

Én vagyok a te nyarad tele
Vén cigány ellopott hegedűje
Odú, melyből kinyalták a mézet
Még nem is láttam a tolvajló kezét
Szarvam csücskére kakastollat aggatok
Új szemétdombokat igazságról faggatok
Ködbe veszik az él, mely arcomról világít
S egy kurtizán veti rám 3000 forintos szemeit

— • —

Kicsit kacsázott a versem a főutcán. Csámpás volt, térdtől lefelé kifelé fordult a lába. Még rá is játszott egy kicsit, himbálgatta a csípőjét. Pedig *nem ezért* az illegetésért küldtem ki az emberek közé. Kifejezetten megmutattam neki jóelőre, hogyan kell a melltartóba úgy betuszkolni magát, hogy az egyébként lapos mellecske a dekoltázson át kiemelkedjen, jó magasra és feszesen, hófehéren vagy bronzbarnán, ringatózzon mások szeme fényében, hatoljon be a férfiak sötét tudatába, és ha már ott van, döfjön beléjük... ne döfje le őket, csak döfjön bele a mélyükbe, hagyja is ott őket azonnal, kínozza meg jól a tehetetlenségüket és passz! Meséltem neki a csipő - és fenékrázás szépségeiről is, szigorúan szűk nadrágban, hetekkel előre beszívott levegővel, darázsderékkel. Értett mindent. Dúdolt, dalolt otthon, Sappho-t szerette és

Rimbaud-t. S most, hogy kiküldöm az emberek közé, azonnal prüszkölni kezd, amitől persze lecsúszik a melltartó jobb pántja – épp a jobb! Ráadásul! -, azon az oldalon jobban lóg a melle és előbújik ilyenkor a szeplő is. S nem elég a prüszkölés, ettől még el is botlik, hupp!, kiált, persze a kiáltáshoz óriási levegő szalad a már éppen három hete üresen kongó pléhtüdejébe, a tüdő lentebb szalad, lenyomul a darázsderék felső részébe, ott csípni kezdik a darázsak, erre jajveszékelní kezd torka szakadtából, mire a leszakadt torka leroskad a derék-farvidékre, ahol a legfeszesebb a nadrág – a nadrág szét-szakad, a tervek szerint halálosan megkínzott férfiak röhögni-röhögni kezdenek. Édes gyönyörű versem, nem írlak többé. Gyere, bújj legalább hozzám, örökre... Horkolj.

Karvaly-nő

Egy nő kering felettem
Karvaly lesz az! s nevettem
Galambdúcban repkedtem
Szárny nélkül, önfeledten

Egy ketrecbe ért velem
S még nem súgtam: kegyelem
Csőre éle kegyetlen
S hideg fut a véremben

Egy nő szárnya alá vett
Belém vájt, mert szeretett
Karmával megszaggatott

Mindig engem foltozott
Keringj édes, csérogj, mamm'
Karvaly nő az ágyamban

Özvegyszer

Friss színeket öltött magára
Halk szíveket tett sírhalmára
Szótlan, puha a dobbanásunk
S csak az ő szívére vigyázunk

Mi, büszke férjek, levert urak
Még mindig éltetjük? Gyalázat!
Hogy meghalnánk érte, mégegyszer!
Mert megölt minket már ezerszer

Most friss színekben száguld körbe'
Megcsal, mielőtt tovább szökne
Szügyünk rúgja, tiprása úgy bánt

S kéjjel morzsolja utálatát:
Nyughass holt, kis szívem, temetlek...
Sírunkon táncoló özvegyek

Öregeim

Látom az öreg időt, amint remegteti kopott szakállát
Látom a vén éjszakát, amint keresgeti lopott nyugalmát
Látom a tenger baját, amint nyugtatgatná dühödt hullámát
Látom a bajszos eget, amint leteperné gyilkos villámát

Látom a sárga fákat, amint visszaadnák a lomb illatát
Látom a füvek gyászát, amint harcba hívják a gyilkos kaszát
Látom a lehulló sást, amint rettegi a hangyák étvágyát
Látom a lelkeim árnyát, amint testem leadja szabadságát

Gink Károly: Delejes szépségek 1983

Borzalmas

Nem ismer
Nem is mer

Elszalat
Így halad

Fennakad
Megszakad

Lehelet
Megszegik

Kenyerük
Kérgezik

Szavukat
Elnyelik

Savukat
Vedelik

Jóllaknak
Reggelig

Éjüket
Kénezik

Kéjüket
Élezik

Férjüket
Szétszedik

Egymásnak
Engedik

Kutyáik'
Elverik

Szenvedik
Belükig

Kihűlni
Hűségig

Hűségben
Nyelvükig

Tövében
Elmetszik

Csak a remény...

Fényár simogatja hajadon tincsedet
Felkelő sugár, teste épp hajnalt remeg
Könnyezettél álmodban, szivárvány kel fel
S te szívemet békítéd égre nyíló szemeddel
Selymes kezedd

Rám nevet ébredésed, arcán két oldalt gödröcske
Nyelved ajkad mézezi, szép, mint az életem szeretve
Gondolj majd rám, ha jönnek a kifacsart remények, álmok
Reméld, hogy hajadon az első fény, a titkos csók én vagyok
Napként ragyogok

A tiéd csak te vagy teljesen, öleld magadhoz akaratod s a szabad szót
Képzeld a lehetetlent, nyújtsd kezed a hit-teli végtelenbe, tágítsd a valót
S bár eladtad magad százszor már rabnak, Isten úgyis leveri lábadról láncaid
Sebzett húsod, mint paripát, kínozva verjen a szabadság karjába, dédelgesd álmaid
Forró vágyaid

Virágon vagy rügy, szírom, mely tavasszal minden jeges múltat szétpattint, fénybe szökken
Szabadnak születesz újra, bár adtak-vettek, vertek-letepertek, s a félelem látszik szűk szemedben
Ha majd életre fakadsz, a lét nem emlék, nem vacak múlt-keverék, hanem a feltámadás harsány nyitánya
Ábránd, hit, vág, a kezem, a könnyed, nappal melege az éjszakában; s az éj nyugalma köszönt a nap birodalmába
Álmom világa

Ld. fentebb, kb., csak lepusztultan

Százszor is felmorzolt már a magány
Amely szorító fojtással mögöttem áll
Ujja nyakamon, szó hörög halódó ajkamon
S már-már vonz az örök béke, hol nincs unalom
Mert minden kimúlt.

Liheg-lebeg szerelmem, járhatatlan úton rohanna
S szolgamód sündörög, hétrétgörnyed, térden állna
S morzsol tovább a magány, mert szerelmem ortopéd
Kimondani se meri, mért szívná ki rögtön mások életét
Ez a vallása?

Alantas ösztönök mélyén bujkálok, életem megverten jajgat
Ráütk, nem kell már oly nagyon, elévült, másra hagyom bajnak
Ádáz átkokat, rendetlen értelmet, összekavart géneket és sejteket
Pislákoló tudatot végrendelek nektek, s vágyaitokra válaszul félelmet
Ki senyved itt?

Hol az Éden ébren
Hol a test a fűben
Hol a csók? a szám vár!
Hol nő a dárdán!?
Békeverte megháborodás

Quid nunc?

Akasztófán végzem, tudom
Ne sértse hát a mosolyom
Láttam a WTC-t, rőt lángokat
Megkínzott örömlányokat
Esthomályban pírt, szenvedést
Hites nőm szemén könnyes rést
Lám hozzá húz a szenvedély
S mélyében talál a bús éj
Teste tövében drágaság –
– Mé óvja tőlem a naccság...?

In memoriam...

Őrizem emlékemet a maláj lányról
S nem felejttem Manila táncosnőjét
Lágyék-mozgás vonz a züllött Rómából
S érzem egy német nő váratlan hevét

Magyar hölgyét egy spanyol segnior
És az orosz egy főtaváris bízta reám
Mégsem találtam a világon sehol
Csak hármát, ki boldogan lett az arám

Fény lobbant a szemükben, amikor
Éppen kihűlt lányokat untam meg
S a szívemben már csak az utókor

Vonzott, s a tőlük kapott kis gyermek
Kéj, iram, buja nő és habzó testek szaga
Után elragad az élet illata, táncos ritmusa

Isten fia

Fiának választott az Isten
Bár néma lévén nem kértem
Szíve jogát könnyen elfogadtam
Mert őneki, hírlík, hatmilliárd fia van

Negyvennyolcas lettem emlékül
A kortól apám szája olykor elkékül
Hősként ebben a tényleg utolsó században
Az éltet, hogy gyerekemmel a jövőt láttattam

Dúskálunk egymás idegrendszerében
Svédasztalról szemezgetjük, kit más szeret
S nem marad örömünk a megszelt, friss kenyérben
És nem látjuk: éhesen kapnak négyen egyet a szegények
Hallok jajszavakat a hidak alatt, pedig el sem hangzanak zavarukban
Fiamnak választom az Istent, s megtanítom nézni, hogy a Földön hogy van

Sexpír

Talán pontatlanul írtam le. Az öreg mindenesetre nagy kujon volt. A kor megkövetelte tőle. Léhaság nélkül nem lehet állandóan drámákban élni. Röhögni kell a halálon, a harctéren, a gyilkos összeesküvésen, a trónbitorló lehullott fején. S esténként a pincékben megszorogatni a kocsmárosnő ingyenmellét. Ha kell, fizetni is valamit.

Nem úgy, mint Villon. Ő bele is halt korán a maga örült tempójú villongásába. Viszont a nagy bölcs, a sexpír...! Hihetetlen az élet színe és véres mézíze Shakespeare darabjaiban. Desdemona, Kleopatra, Júlia, Cordelia, Ophelia, Agrippa, Lady Macbeth, Cassio Biancája és Jago Emíliája, Goneril és Regan (ugyancsak Lear lányai), Coriolanus neje, Virgilia; és persze szegény Calpurnia, Caesar neje, akinek Kleopatrával kellene versenyeznie – a királydrámák, vígjátékok és tragédiák nagymesterének végtelen szellemi játékháza alakult ki a nőkről. Gyanús jártasság. Begyakorlott, életszerű. Mint Petőfinél Erzsók asszony. Mindig az volt a benyomásom, hogy kiskununk jártában-keltében, pusztai és kocsmái menetei során rendre gyakorolta Erzsók asszony tomporát és nyelve járását – másként honnan a hitelessége? A valóság mindig tágasabb, mint a képzelet; ez utóbbi csak táplálkozik amabból.

Shakespeare asszonyait vér hatja át, hol kívül, hol belül. *Lady Macbethet* kívül:

„El, átkozott folt! mondom, tűnj el! (*Óraütés*) Egy, kettő: itt a cselekvés ideje. – A pokol sötét. – Pfuj, férjem! Katona vagy és félsz? Mit félni, hogy megtudják, mikor senki se kényszerítheti számadásra a hatalmunkat? De ki hitte volna, hogy az öreg emberben még annyi vér van?”

S valóban, talán igaza is lett volna a véreskezű asszonymnak, ha nem lép közbe az iménti birnami erdő, amely – bár Macbeth soha nem hitte – mégis megindult; s a számadás elvégeztetett. Baj, ha az asszon lusta, nem mén az erdőbe fáé, amikó kő, s nem ösmeri, az erdő mikó indul meg. Akkó meg ne öjjön!

Milyen gyönyörű gondolatok foglalkoztatják viszont *Kleopatrát* a halála előtti percekben, a vesztés szerelmes, Antonius után készülve:

„...Megyek már, drága férjem:

Jogom van rá, hogy így szólítsalak!

Tűz és levegő vagyok, ami bennem

Egyéb elem, átadom az alanti

Életnek. Készen vagytok? Hát vegyétek

Ajkam végső melegét. Édes Iras,

Jó Charmian, Isten veled örökre!

(*Megcsókolja őket. Iras összerogy, meghal*)

Már ajkamon az áspis? Hát lehullsz?

Ha te meg a természet ily szelíden

Váltok el, akkor a halál se több, mint

Szeretők szorítása: fáj, de mégis

Kivánjuk. Némán fekszel, így enyészol.

Azt mondd ezzel, a világ nem ér

Egy búcsúszót...

Mint balzsam, lágy, mint a levegő, s oly enyhe,

Ó, Antonius! No, még téged is: (*Karjára kígyót tesz*)

Mért is maradjak – (*Meghal*)

Charmian: E silány világban?

Isten veled! Most henceghetsz, halál:

Tiéd az asszony, kinek párja nem volt;

Csukódjatok be, selymes ablakok:

Arany Phoebusra nem néz már ilyen

Királyi szem. Koronád félrecsúszott – ...”

S a világ leggyönyörűbb lánya, az ártatlan-szerelmes-tiszta nő szimbóluma, a szűzszírom, mit tán egyszer *ha* megérinthezünk a magunk gyarló életében; a szírom, mely éppen a lehullást választja szerelméért! *Júlia*.

„S mi lesz velem, ha nem hat e szer?

Akkor holnap meglesz az esküvő?

Nem, nem! Segít e tör. – Heverj csak itt! (Kiteszi törét)

... Úgy rettegek... De mégse! Nem lehet!...

Távozz tőlem, förtelmes gondolat! –

S mi lesz velem, ha tán a föld alatt

Előbb ocsúdom, mintsem Romeo

Megmentésemre jön? Irtóztató!

Nem fojt-e meg a bűzös száju kriptá,

Hová nem csap be tiszta fuvalom –

Jaj, nem talál-e holtan Romeo?

S ha élek is, mi lesz velem, mi lesz,

Ha éjtől és haláltól borzadozva,

Ott ébredek az ősi kamra mélyén,

Hol annyi század óta tornyosulnak

A porrá omlott ősök csontjai,

S az új halott, a vérvaros Tybalt

Már bomladoz a szemfedő alatt;

Hol éjfél tájon szellem-had repdes –

Ó, jaj! ha tán korán ocsúdom ott,

Hol dögletes bűzben sikoly riad...

Ni, ott!... Mi az? Tybalt kísértete...

Kutatja szerte Romeót, ki őt

Tűrhegyre tűzte... Állj, Tybalt! Megállj! –

Megyek, jó Romeo! Ezt rád köszöntöm!

(*Kiissza az üveget és az ágyra roskad*)”

Ki volt a hófehér ébenlány, aki valami hasonlót tett az íróért? Honnan merítette a legszebb csókot az élet és halál közötti mezsgyén? Van-e nekünk Júliánk, lesz-e valaha csak egy pillanatra? Egy pillanatra mindig lesz.

Ellenfényben

A fény öltözteti. Most éppen vetkőzteti, de amikor felkel az ágyamból, az ablakhoz áll; amikor fut majd felém a járdán vagy a folyóparti füzesben, vagy rohan, mert már egy hete nem látott, száguld a házam felé a buszmegállóból; amikor elképzelem, ahogyan a gyerekemet dajkálja majd nevetve – a fény öltözteti fel mindig, sajátos melegével, a szexualitás, a zene és a forró levegő keverékfényével, az ágy sajátos szerepével ötvözve.

Most éppen vetkőzteti a fény, de így van rendjén szombat délután. Fa alatt, bokor árnyékában, autó mögött a réten, az Inter-Continental Szálló Várra és Dunára néző lakosztályában, a VIII. emeleten, olyan magasan, hogy nyugodtan levetkőztetheti a szembeni nap, a korzóról ide senki nem lát fel; áll az ablakban fényvetkőztetett testtel, ragyog rajta a szerelmi tenniakarás izzása – én nézem ellenfényben, és örülök, hogy a Nap elvégezte a vetkőztetést, nem kenyerem a ruhák lehuzigálása: ez a művelet az opálos szemnek való, nem a matató kéznek.

Amikor mégis öltözteti a fény, akkor a haján kezdi. Rátűz ezer szikrát és árnyat, bebújik a hajlatokba és rejtélyessé teszi azokat – főleg a tarkó, a nyakszirt tájékán, oda csak úgy nyúl, mint a szentélybe ha belépsz.

Nézz meg mindent, kujon, a sötét, langyos, pipaszagú háttérből, ellenfényben a vonalak sejtelmesekek, tudsz mindent róluk, csak keveset látsz.

A fény aztán lemászik a vállhajlatba. A gödröcskék – azért e percben lehetnél közelebb is, pipás! – sajgóan hordozzák magukon a huncut vágyat, ők a férfi érintés gyűjtőhelyei és a női reagálás gyűjtőpontjai. Ezeken nincs mit öltöztetni, úgy kell hagyni, ahogy vannak. Mindig fényben, láthatóan, rejtélyesen.

Mászna a fény a mellhez. Ha vetkőztetnie kellene, most azonnali gyors munkára adnánk utasítást, ne, ne vacakoljon, elő! De most öltöztetni készül a fény, és ez legalább olyan fontos feladat. Művészmunka. Hogyan fedjük be úgy, hogy nagyszerű szakértő szemünkkel továbbra is lássunk minden vonulatot, a bőr és alatta a legdrágább szövetek minden rezdülését? El kell takarni feltétlenül, ez nem is kérdés, nem másé, nem préda, s mi is csak ritkán láthassuk teljes mellbőségben, mert unalmassá és érdektelenné válhat. Az elrejtettség és a ritkaság a legnagyobb kincsek velejárója.

Egy évben háromszor engedélyezzünk a fénynek olyan öltöztetési technikát, amelynek révén elrejti ugyan a mellcsodát, de annak felső, lágyan pihenő, omló része látsszon ki. Szakácskönyvek leírása szerint úgy, hogy

végig egy ollót, amely hatalmas dekoltázst vág a ruhára és úgy helyezgeti el (barbár nyelvűek a „gyömöszöli” szót szokták használni itt) a melleket a melltartóban, hogy azok ne csupán nagynak és feszesen duzzadtnak tűnjenek, hanem a rózsaszín mellbimbó holdudvara ízlésesen ki is bukkanjon, ha a hölgy előrehajol néha a tányér fölé – ebben pedig biztos lehetsz. Ezt a szabászati eljárást évi átlagban csak háromszor szabad alkalmazni, arab államfő tiszteletére tartott fogadás miatt speciálisan négyszer. A konkurens feleségek ugyanis kiirtanak pletykás szájukkal. Biztos. Ötször.

A nap még mindig besüti lecsukló vörös-patinás aranyát a Duna-parti szálloda szobájába, már nem tudod pontosan, öltöztet vagy vetkőztet, neked türelmetlen érzéseid támadnak a tennivalókról.

Meg is teszed. Mielőtt a fény a csipő, derék alatt kezdene matatni, két lapátszerű mancsoddal – védelmet nyújtani kívánván – eltakarod a szemérem ajtaját. Az örök titok mélysötét világába nem engedsz buja fényt – mondod költői képbe burkolgatva aényt, hogy te már bejutottál, ott másnak nincs, fizikailag nem lehet helye. Ez gyorsan ment – mondod büszkén később...

Túl gyorsan, te marha, megint elmentél! – nyikorog – valami érdes valósághang melletted. Nem hiszel a fülednek. Tegnap este, mikor itt tanyát vertél gyorsléptű új nőddel, tudtad ugyan, hogy holnap lelép majd, ha megkapta a születésnap i ékszereket, de a ma nem holnap. Ez szöveget üt a fejedbe, ez a nagyon érdekes összefüggés a maholnapról, meg az ismeretlen mese az ékszerajándék időzítéséről s a gyorslábú nyúlról; a szöveget aztán valahogy kiveszed, belevered a nőbe, aki lelassul tőle, olyan, mint Krisztus a kereszten nőiben...

Még hogy én?, emígy füstölögsz magadban –; hogy gyorsan, marha? – itt s mire kikászálódsz a fürdőszobából, hogy lemosd magadat magadról a másik fél munkája miatt, mire magadhoz térsz, a nő már rég nincs sehol.

Pipaszagú a fényed, elegánsan lassú a mozgásod. Az átvért emberek flegmatikus nyugalmaival próbálsz magadra maradni, ami tökéletesen sikerült megint.

Költői képek keringenek benned.

Mi lett az öltöztető fénnel? Mi lett volna, ha...? Ha hagyod, hogy a fény eljátszon még egy órácskát a nő testén, s te megfigyelhettél volna minden részletet? Ha nem mész oda kivont kardoddal önzetlen őrnek a szemérem kapujához, a kezedet dugdosni meg mi?!

Még volt egy órahosszad a szállodahasználatból, s te elpazaroltad az időt. Lemehetnél gyorsan valakiért, valaki mindig van, elővakarhatnál a tárcából még valami aranyékszert „születésnapot” tartani, de közben besüt a nap, és ellenfényben hülyén ülni olyan frankó.

Gubcsi Attila: Merengés

IV. ÉN: MEGÁLDALAK, HOGY ÁLDÁS LÉGY

Gubcsi Attila: Idill

Tündérnőm törrel

*A szívemből kihúztam a tört
Most a csőrével próbálkozik
Lerágja rólam a nemes bőrt
Tudja, a kígyó hétszer vedlik*

*Véremet édesen szörcsöli
Gyomromba nyolcszáz voltot vezet
S ha nem mondom, angyal, tiündéri!
Torkomba nyomva áldás, kereszt*

Karácsonyi dal 2002-ben

Havat küldött ránk az ég
Halkszavú a messzeség
Didereg a képzelet
Csak a kandalló meleg

Eltűnt minden gaz, piszok
Feltűnnek az angyalok
Isten bájos szolgálói
Szép jövőnkől dúdolni

Megtorpan a hó, a jég
Kikandikál a kék ég
Gyolcsba burkolt lelkünkön

Koronázott fejünkön
Arany ágyaz gyémántnak
Gyermekünk ily vigaszt ad

Itt maradunk

Felemeli kisbabám' az angyal
Betakarja – mint anya – paláستtal
Vinné föl az égbe, lángba, fénybe
Visszahull rám a lurkó cseppkönyve

Ha kriptá a Föld, ha máglya a lét
Ha vesztes a harc, ha nem kék az ég
Ha nincs már örök, ha rögz hull épp ránk
Gyermekünk' másvilágra – hogy adnánk?

Fényes szellők nemzedéke

Kint fegyver ropog, hull-la a hó
Bent a torkunkon akad a szó
Fent az Úr kegyeket osztogat
Lent a nép bő vérrel fosztogat

Kint a jég kopog, éhes a szem
Bent rideg, jóságra éhezem
Fent a vágy, szárny nélkül szálldogál
Lent hóhér, kezében bárdja – vár

Bensőség: gyomor nélkül élek
Küllemem: fába szorult ének
Alantas: lent nincs nincs se, csak űr

Fennhég: főm fűrészpörban ürül
Szemet szemért, szót szó ért, s engem ki?
Torkon ragadtan: – Hm, énekelni?!

Egy-két hasas pasas

Csak a sírod a tiéd, s születésed pillanata
S a sír is csak elv, tömeg jel nélkül, ebadta
Kóvályogj a kettő között, mint mikor a gólya
Gyermeked helyett fost küld a levegőbe: itt a pólya!

Forgasd földed jó porhanyósra, s faragd a fádat
Fej nélküli éji lovas, kartonvitéz, varrd be a szádat
Varrd jó szorosra, mert kihűl, ha NEM-kérten is járatod
Kihűlt testtel magad boldog melegbe mégse hantolhatod! He?

Arccal a vasúti járgányok felé! – bennük vagy alattuk horkol
A biztonság. S kézen fogva visz a győzelem felé; hol is voltál egykor
Arccal a föld felé, hol a bank alagsorából meleg szökik ki a rácsokon
Öleld át új mátkád, rongyaiban hálából e banki részvényért bőven udvarol

Arccal nem lehet, hol arctalan a lelet! – kiáltja művelt nőd, egykor tervező
Arccal arra, amerre jó a kikelet! – üvöltöd te, anno kulturális keretszervező
Arccal acélt olvasztottam, arccal szemet bányásztam, arccal lápot csapoltam
Arccal hittem a party-vezérnek, s ha szén nem volt, magamat kokszoltam

Mondja a nép egyszerű fia, a mi kutyánk kölyke, a rendes, becsületes kisember
S szorosra csomózza lábán a szakadt nylonzacskót, gatyatartója duplán fonott kender
S jót röhögnek a léten, főleg a tömegsírba temetés azon kíméletes, felújított szokásán
Hogy hassal lefelé vágják majd bele belét, nehogy meglátsszék a vigyor, vagy a göröngy az arcán

Hosszú az út a születéstől – édesanyánk drága hasa! – a hasra-vágják-a-beleteket, nehogy... ld.fentebb...!
a hasas haláláig. Viszont végül is jeltelen.

Anyaföldmeleg

Annyi földre vágyom
Anyaföld az álmom
Legyen végtelen nagy
Hol nem nyugszik a nap

Anyám öle meleg
Hogy ha haza megyek
Szüljön újra s újra
Mindig hozzá húzva

Anyaföldön járok
Gömbburokban hállok
Hol nincs sarok, nincs él
Hol a sötét sem fél

Szelíd árvalányhaj
Kúszik az arcomban
Tündérvillák illata
Átölel földanya

Egy szép Valentin-nap

Hátadnak vetett háttal
Ágyadba vetett vággyal
Vágyadnak szóló szájjal
Szájadba érő árral

Nekivágtam
Muzsikáltam
Csillagutcán
Vándorlásban

Napsütésben
Lányos fényben
Nyomdokodban
Mendegéltem

Meg-megéltem
Cseppnyi vízen
A felhőkből
Mit kimertem

Elvágódtam
Feltámadtam
Égig égtem
Villámokban

Keresgettem
Mitől féltem
Amikor még
Benned éltem

Isten mögött
Combok között
Utánozom
Az ördögöt

Csak dörögtem
Csak hörögtem
Ki lesz így az
Én istenem?

Mentő angyal
Kéjenc arccal?
Ölembe szórt
Forró jussal?

Vetközteted vágyaimat
Karjaidban sorakoznak
Pucér világ, ledér hajlam
Tágra nyíló kéjed rajtam

Gubcsi Attila: Kitártan (színes, olaj)

Egy Mindenki ért

Hús a húsban
Párosultan
Sebet sebért
Kétségem ért

Test a testhez
Meztelenkedsz
Szemem fénye
Kényed kedve

Gaz az igaz
Ha ez vigasz
Vérre vár ma
Kétszáz árva

Apja, anyja
Mind elhagyta
Vérbajos nyár
Gyámra hagytál?

Gyöngy a szemét
Adják testét
Disznónak. Bort!
Nagy kést és tort

Szív a szívért
Horog halért
Csalók lesen
Vad véresen

Szív a szívért
Hóhér is ért
Mondd, kegyelem
Sss! – e-gye-ne-sen!

Pénz pénzt fial
S a lányoddal – ?!
Rossz-szájú csönd
Áld meg, köszönt

Tele a szád
Kitáthatnád:
Venceremos!
Győz vagy kínoz

Élezd kardod
Csonk a karod
S ha akarod
Levágatod

Hit, remény, szeretet

Főtiszteletű Urak! Tisztelt Ünneplő Gyülekezet!

Ha az ember messze akar látni, akkor magaslatozt kell keresnie. Mikor Önökhöz készültem, kezembe akadt néhány írás, mely az Önök, ennek a vidéknek a szájhagyományait, történeteit gyűjtötte össze.

Azt írják ezek a sorok, hogy a XVIII. századig ezen a vidéken pár házból álló településeket lehetett találni, olyan falucskákat, amelyek a mocsárvilág egy-egy szigetére épültek. Az írások szerint Önök ezt úgy őrizték az idegenektől: tatártól, töröktől, más martalócoktól, hogy minden faluban állítottak egy látófát, ahol mindig tartózkodott valaki, a füstös ember, aki, mikor veszélyt látott, füstöt csinált.

De aztán eljöttek a modern idők, azok az idők, amikor már sem a látófa, sem a jelzőfüst nem segített és feltartóztatathatatlannak volt a romlás. Magyarországi magyarok is emlékeznek a megrázó hírekre. 1991 őszén rendre hírt adtak a Magyar Rádió tudósításai arról, hogy 70 rosszul felfegyverzett ember védi Kórógyot az agresszorokkal szemben.

Emlékszem a hírekre, melyek arról szóltak, hogy ennek a 70 embernek nem sikerült megtartania a falut, menekülni kellett, a házak harmada megsemmisült, az emberek elmenekültek, és úgy tűnt, hogy ez az Árpád-kori magyar település végleg az enyészeté lesz.

Erről a helyről szeretnék köszönetet mondani azoknak a magyarországi magyaroknak, akik a nehéz időkben befogadták a kórógyi polgárokat. Örülök, hogy közülük többen is eljöttek, és itt vannak ma velünk. Köszönöm, hogy befogadták a Kórógyról menekülő magyarokat, hogy segítették őket, és tartották bennük a lelket...

A kórógyi református templom az egész világnak több dolgot is hirdet. Hirdeti a kórógyiak áldozatainak emlékét. Hirdeti az újrakezdés bátorságát. Hirdeti a bizonyosságot, hogy hiszünk abban, hogy hosszú évek múltán is lesznek itt, akik magyarul fognak majd énekelni ebben a templomban.

Hirdeti ez a templom mindenkinek, hogy hit, remény és szeretet nélkül semmibe hullanak a legjobb szándékok is...

Azt kívánom Kórógy minden polgárának, aprajának, nagyjának, időseknek, fiataloknak, gyermekeknek, hogy adjon mindannyiunknak a Jóisten erőt, egészséget, adjon jó szomszédot, megértő társat, boldog családot. Adjon munkát, melynek haszna, értelme és gyümölcse van...

(Orbán Viktor ünnepi köszöntője az újjáépített kórógyi templom felszentelésén – 2002. január 26.)

V. – erő, hűség, remény Piros, fehér, zöld

Megnyertem minden csatát
Habok fölött száll hajóm
Számúzta múlt ricsaját
Visszhangzó varázsszó:

*Hogy hátra nem nő szemünk
Hogy küzdés az életünk
Hogy márványban szerelmünk
Hogy az ég is mi leszünk*

(2002. március 15.)

V.

Lehullott egy csillag. Fejével csapódott a földnek. Leporolta a kozmikus kormot, és szétnézett. Megvizsgálta, hogy szétesett-e a Földön. Mindig a csillagokban járt, ott álmodott, oda vágyott, szétrúgta rakoncátlanul a Tejút sorát (a tejért komótosan, mindig fizetett!), ficánkolt a kitaposatlan ösvényeken és a Göncöl-szekérszétvágta hadi utakon, átkiáltott a kozmoszon kívüli túlvilágba. Sokan már ezért is kinevették, ateisták ellenében ő a teisták híve volt fenn az égen és lenn a Földön, most, ahova zuhant. Egyetlen teremtető istene mindenesetre éppen cserbenhagyta, vagy talán átmenetileg száműzte is a paradicsomból, amelynek ára 2002 áprilisában tűrhetetlenül magas volt a szegényeknek: ki megy érte 600 forintért kilónként?

Szerencséjére a fejével fúródott a földbe. Legendásan kemény fejű volt, az biztosan nem tört be, legfeljebb a Föld rengett egy picit. Az ő feje keményebb lett, bár ezernyi szilánk nyilván szétsziporkázott belőle estében. Mi termeli újjá a holt csillagot belülről, ha külseje hatalmas sebeket szenvedvén égő szilánkokra hull szét? Vagy a holt csillagok élők?

Ki támad fel, mikor a lehullott csillagok elvegyülnek köztünk és bennünk, hogy új életet kezdjenek?

Ki támad?

Orbán Viktor a csillagokban járt és álmodott. Álmait megosztotta sok millió emberrel 2002 tavaszán. A Tejútra nevelték, és ő elment oda. Képzete elvezette. Kényszere visszahozta. Lökte, dobta. És a fején még horzsolás sem látszott a kegyetlen zuhanástól és a száműzéstől az istenek földjéről az emberek porból felcseperedő, cserepes-száraz világába.

Hitt küldetésében, rendeltetésében, és ez kiemelte képzetét a földhözragadt sárvilágból. Lehet-e hit nélkül teista valaki? Nem. Fel kell-e mennie az anti-ateistának az istenek világába, ha hívják, ha nem? Fel.

Ott járt és lezuhant. Felmegy megint, mert amit látott, azt nem engedheti megszűnni. Még az űrhajós pilóták is egy más emberi dimenzióról beszélnek, pedig többségük csak néhány száz kilométerre járt, a holdbeliek is csak félmillióra. Hol van ez a képzettől? A hittől? A hit elhagyhat téged. Te nem hagyhatod el soha. Gyermeked elhagyhat téged. Te nem hagyhatod el soha.

Orbán Viktor felmegy még álmodni néhányszor, ebben biztosak lehetnek támogatói, és emiatt rossz álmok kínozzhatják ellenfeleit. A pragmatizmus álmat keres. Ez a leghatékonyabb távolsági magatartás-járat.

„Vagy bolondok vagyunk s elveszünk egy szálíg Vagy ez a mi hitünk valóságra válik.”

Kimondva vagy kimondatlanul, ez Orbán Viktor mottója, talán nem is tudja, de ez az *Ady*-vers részlet fejezi ki leginkább elszántságát, ügyének reményekben és reménytelenségekben fogant bátor vállalását. Nem a képzete játszik vele, hanem ő élteti, táplálja azt, hogy hitté emelkedjen. Megtörtént. Valamikor 2002 április 7. éjszakáján, de legkésőbb 21-én késő este, a Millenáris parkban. A vereség mérge helyett csendes ige szólt belőle. A csillag lezuhant, szétszórta lemállott szikráit, és megállapította, hogy egyben maradt. Épen.

Nem írt nagy *drámát*. *Teóriát* írt a jövőre. A magyar politikusok közül elsőként hozzászólt saját és társai emelkedett belső világához, az ismeretlen erőhöz, amely halk nyelvre intette.

Ugyanez az erő hangra is gyűjt majd, nem kétséges. Lesz bábeli zűrzavar, zaj, sikoltozás. Egy lehullott csillag szétröpült darabjai zuhognak minden irányból, eszeveszetten keresve a centripetális erőt és a gravitációt: a magmát. S közben zúznak, felgyűjtanak másokat, elégnak maguk is kormosan. Nemzeti romantika és transzcendens botladozások kergetik, erősítik és akadályozzák egymást. Az intellektus és a fizikai erő szimbolikus küzdelmet vívnak ugyanabban a csillagképben.

Orbán Viktor, a fiatal, merész és nagyon tehetséges miniszterelnök-politikus felismeri majd *teljes* terjedelmében, amit eddig csak észlelni tudott. Hogy a társadalom összes problémája az *etikumból* fakad, és a válasznak is etikaiaknak kell lenniük: nem csak személyes viszonyunk van másokhoz, hanem meghatározott, erkölcsi értékeken nyugvó, megsérthetetlen kapocs fűz össze, ha összefűz.

És ez mindenkinek a joga, akár tudja, akár nem. Él is vele mindenki, ha e tényt nem is tudja megfogalmazni intellektuálisan. Él, mikor szavaz. Orbán Viktor az *én* és az *egész* klasszikus, Goethe által megfogalmazott és megélt világnézetének és magatartásának a legpregnánssabb személyisége a XX-XXI. század fordulatos hazai közéletében. Kihívó, származását meghazudtoló arisztokratikus öntudattal mutatja fel a fényét: csillag vagyok. Bár most éppen leestem. Mert az ő vallása vallomás az egyéniség kultuszáról.

És mert közben, a lehullásban, megismerte a népet. Az őnépét. Soha nem hagyja el, mert nem maradt mása a családján kívül. Belepecsételték, billogként, a szegény emberek iránti szeretetet és tiszteletet. A levegő azonosságát. A levegővételeét. Soha nem szállhat újra magasra, ha a felemelkedésnél nem tárja fel titkos teista pecsétjét, melyet lelkében visel.

Szabóky Zsolt: Két kéz Csongrádban

Pokoli nesze

Pokolra homlok, porba ránc
Vénen megbomlok, az ész leráz

Prédából lettem, préda leszek
Rám nem hatnak a keresztjelek

Elvérzek tudom, levitézlek
Lator, lajtorján hová menjek

Felhőmből könny jön, patakból tó
Tengernyi bajom kinek való

Reményt látsz részeg, egyből kettőt
Rántsd ki más alól friss szeretőd

Ébredj, tetszhalott, kikelet vár
Nincs rosszabb az álnok halálnál

Húzd, muzsik, kuss, muzsikus cigány
Húrodra húzsunk! – Mosolygol tán?

Az ég ránk dől rég, alatta rossz
Miért szállsz el, nyomorult kozmosz

Győztes a halál, vesztes élet
Káinban holtak a remények

Nekünk is kong majd a harangnyelv
Lám, ez lesz belőled, agg csontenyv

Sas legel kígyót, béka tücsköt
Összehozzuk nekik a fröccsöt

Kiürül az örült-gyér világ
Vércse tanítja marni fiát

Tornyok szöknek fel magasba
Sáros föld ragad a talpunkra

Csillagok vihognak pajzánul
Egy utcalány kínja rám bámul

Szomjazom mindenre – csak őt ne!
Legyen Istené dicsősége

Látok már, megvakultam végre
Horizontom mászik az égre

Emlékbe rád marad a lelke, *nesze*.

Fájdalmak

Elsőszülöttek gyilkosa*
Heródesnek nincs Jézusa
Anyák hite, hitetlenek,
Azon nő fel minden gyermek

Életosztó hű pelikán
Sok gyermekét védte anyám
Vérén táplált kis fiókák
Igazból szőtt mendemondák

Kaméleon kosztján élek
Hálni jár belém a lélek
Véresen a vereségtől
Kérges szív mar meg belülről

Csöndem figyel, nem érti meg
Mért reszketnek az emberek
Utcakő vagyok, lapulok
Nincstelen térben vadulok

Leverem a száraz gallyat
Hóhér többet nem akasztgat
Szél leszek és zajos égbolt
Ott marad, ki homályban volt

Hernyó! – kiáltja a ficsúr
Arcunk fintorra sem mozdul
Vijjog még a szó szátokon
Lesz még fogás a hálónkon

A fény látsszék, ne az árnya
A bukás ne, csak a vágya
Ha nem bírjuk akarattal
Marad minden változatlan

Volt is anyám, lesz is hazám
Az Isten is figyel most rám
Felkelek a szülő porból
Szakítok a bársonyokból

Nem adom lányom Istennek
Ammonitákon győztesek**
Liliommáj a gyáváké
Ragyogó fény a lándzsánké

Gyökerünkben élet sarjad
Gyúló erőnk most se sápad
Egymás testéhez szegődünk
Egymásban lelkünk erőt gyűjt

**Heródes rendelte el Bethlehemben **Jefthe, Izrael bírása áldozta fel lányát a győzelem hírére*

Ritmusok

Éltetem a királyokat
Tápláljanak hóhérokat
Kik guillotine-t feszegetnek
Hígítószert a kékvérnek

Dícsérem a zsarnokokat
Búval bélelt népnek urat!
Kik utcakövet gyártatnak
Támasz lesznek lámpavasnak

Nem félem az oligarchát
Elefántcsontból a tornyát
Lépcsőtövéen ha lógatják
Ingyen osztják az ormányát

Ölelem a lángban égőt
Halálszerelmes költőt
Kőbe vésett igazságát
Éjben éles szemvilágát

Ringatom a gyenge bölcsőt
Gyermekeiben a családfőt
Anyja keblén a falánkot
Meggyújtja a napvilágot

A szerelem hős lovagját
Szegény kicsik örök apját
Testükben az édességgel
Mit egy férfi sose szégyell

Törpe tőr

Arám pázsitot nyeseget mellemen
Sír a krizantém szép pici kezében
Nem lehettem tövis nélkül, jól tudom
De mié vágta tőben le, galambom?

Hófehérke voltál s én a hét röptörpe
Mesés életünk a dán herceg megtörte
Fáradt, elnyűtt szerető lettem, bakkecske
De mé vertél csákányt törékeny fejembe?

Kocsmából jöttem torra, nem hittem
Hogy épp én fetrengem olyan mélyen
A hant sírfa-fedte, homály-lepte alján

S hogy szívem elcsitul március idusán
Felállnék, ám halkul a halál-dallamom
De mé pont egy herceggel – s elgyötört ágyamon?

Tél, Bp.

Vaspadokon, melyeken jég ül konokul
Két ember, barát!, egymásnak lét koldul
Most ébredtek épp, épen a fagyhalál útján
Zöldkék-kézzel dalt szaggatva a féllét húrján

Kimeresztett szemtengellyel kergetik a vágyat
Hogy?, az isten csak másnak melegít meg ágyat?
Kutya nyalja a jeget, vizet keresget legalább mára
A koldus papírt tekerget padon csüngő rongy lábára

Szag illan a levegőben, az ételbár mocskos ajtaján esett ki
Az Úr fent halkán motyog, a péniszét má' ne emlegesse senki!
Kihűlt bitangok lesztek, gyermekeim, s majd itt ácsorogtok nálam

Szűz lányokról, szűzpecsenyéről, pecsenyefehérről lesz szó az imában!(ha-ha!)
A két koldus meg se érti, bévük szakadt a nyamvadt szusz, bújnak egymásba
Már csak a nap van hátra, és akkor bekúszhatnak ismét az áldott, vermes éjszakába

Tavaszi, Bp.

Lyukas életem szalad utánam
Múltam alatt hétrég görnyed hátam
Diófa koporsó ágyam vágyam –
S hogy mégis ott leszek az imákban:

Mint hit, bitangok ellen védelem
Mint fény, nyíló határ a szemekben
Mint harc, győztes fogás a kezekben
Mint vér, férfi szíve a nemekben

Nyár, Bp.

Ruha repült be az ablakon
Az erkély feszülten feszengett
Meztelen lány állt a balkonon
Szemben öreg erkély nyekergett

Nem is volt mez nélkül, lent fedett
Volt a lány, két keze takarta
Szemérmét; csak melle repdesett
Szemben az öreg, – *jaj!* –, sugdosta

Kéjvillanás volt s két duzzadt mell
Mosoly szállt kihívón az égre
Vén emlék nézte bágyadt szemmel

S a lány – keblén – a szívét mérte
Dobogott, telten szerelemmel
Az agg erkély leszakadt érte

Tavasszal, még egyszer

Vaspadon jég szakad
Járdákon lé szalad
Száműzött tél gagyog
Tavasszal ragyogok

Koromból ég süt ki
Koromnak derül ki
Napomat éneklem
Didergő éjeken

Libbenő szoknya vár
Alatta ömlő nyár
Vakmerő szerelem

Kívánnak vagy ezren
Tavasszal kikelek
Istennek nőimnek

Kéz

Lignitmező, már kiszáradt
Benne maradt ezer vájat
Kapával ha végig vered
Láttál-e már ilyen kezet?

Símított rég, mint a selyem
Alatta nőtt élvezeten
Munka-kényszer, konyha búzzal
Pincér lányok dagadt kézzel

Keskeny vonal, finom árnyék
Nytott ajkak, kitárt ágyék
Hosszú ujjak, lágy érintés

Angyal szárnya két fehér kéz
S vörös, festett éles karom
Nyúl szívembe – vér, hatalom

Állj fel, barátom!

Villám csapott belém
Mélyre ránt az örvény
Ketté reccsen fejem
A nász kereveten

Bújnék vissza, nem kell
Ház a másik nemmel
Hömpölyög a teste
Minden megvert este

Kunkovács László: Kerekegyháza, vályogvető

Hol a holnap?

Békét hoz-e vagy élezi kardját
Újszülöttet, vagy a héják nászát
Koromsötét lesz, s értünk vívja harcát
Átölel? – Rajtunk járja haláltáncát?

Merj szemembe nézni, te titkos alak
Mióta élek, fagyban is vártalak
Új ezredév, reményt a jó magyarnak
Harcok vérében megalvadt hadamnak

Unokáink, kik sírtak, kihantolnak
Szemükben a mi tüzeink lobognak
Virág nő, hol a sírok domborultak

S nevünkből égre fonnak koszorúkat
Túrtük a kórt, most tavasz lesz a vigasz
S a láncok helyén nőajak a tapasz

2001-2002

Tántorog a gyönyörű
Múltjában sok a szörnyű
Elvesztette mindenét
Kozmoszporban szép szemét

Részegen a mámortól
Bújdosna a gondoktól
Nem is sejti, mért küzdött
Népeket mért öldösött

Harmónia börtönben
Hátunk a késen hever
Vérünkből vizet fakaszt

Az Isten; testünk malaszt.
Légy szabad, magad vagy!
Kialszik a gondolat

Hé, béke!

Olcsó lett az élet
A félelem éled
Áldozd fel nyugodtan
Tápember mindig van

Gyáva! A jövőd jön
Hízz fel a sós könnyön
Feltámadt a gyilkos
Gyolcsfehér békét mos

Ékes vétkek

Az Úr akarja, az Úr döntött így, nem vitás
De kinek vagy az Ura?
Nemzetek vágóhídján késhegyen a pusztulás
Szálem és alleluja

Kőből véste igazságát vagy kereszten kereste
Korán, Talmud, Biblia
Kegyetlenek lettek az imák, nehezek a szívekre
Felkel az ördög fia

Góliát eszik törpe vágyakat, az őr röhögve figyel
A zsoltár átkot imád
Foglyokat ejt a még élő, és a halott félve pihen
Temetőt tölt a halál

Oszama bin Laden többezer vétlennel gyászt üzen
Igaz-szép szeretteink
Degeszre tömi háját a Lopakodó-gyártó kórüzem
Gyülekeznek vétkeink

Törvénytelen

Nem hallgatok pártos imát, ólom a fülemben
Nem gágogom, vezér, vivát, golyó a szívemben
Nem bomlasztok ősparasztot, kasza kardja helyén
Nem rothasztok munkás voksot, sorsuk megértem én

Nem építek nőmből várat, csontját nem zúzzuk szét
Nem verhetik vasba bazalt testem véres kövét
Nem táncoltat kénye-kedvre a zúzmarás élet
Nem ordítok se bajt, se jajt, míg csillagon élek

Nem rajzolókat keresztet se csecsemők homlokán
Nem rettegek, hogy az ördög talpam alatt tüzel
Nem tágitok, mert fölöttem hatalmas órjas áll

Kezében tart, mint kis kölykét, és csak énrám figyel
Egy szóra, hogy hagyjuk már, nem maradt senkink sem
Körkörös lett a négyszög, a hit törvénytelen

Ellentettben

Öbölbe vágytam, ködbe veszttem
Kormos éjben Napot szerettem
Hegyre fel!, másztam, szakadék várt
Ördög kergette angyalhadát
Fényárban úsztam, apály fia
Dagály löki testem a partra
Álmodok csodát, élek valót
A fellegekben érckoporsót

Bemelegíték (Közönytől remeg a remek lét)

A meleg, amelyet kiadok, jót tesz másoknak.

Felmelegíti az utcán didergőket, az autó ablakán besandító fáradt arcokat.

Tejet önt, forró, friss, habos-cukros tejet az üres poharakba, amelyekbe nem jut 180 forintperliterért.

Sapkát tesz a fázós fejre, sálát is köt hozzá. – *Miért tetszik mosolyogni?*

Kérés nélkül nyújt oda egy huszast, borra kell, már egy órája nagyon kellene, mint mikor az ember veséje felmondja a szolgálatot, borra kell, de szégyelli kérni, talán hang sem jön ki az ilyenkor hidegtől és elvonási tünettől száraz torkán – a meleg kérés nélkül tudja a dolgát, egy deci bor már van.

Kolompoló szíveket hall meg az utcán, azt mondja mind, hogy hé, uram, nem merem már mondani, de nem volna ma is egy... amennyi van. Friss meleg tejet önt a pohárba, fehér vacak rizlingszilváni formájában, átalakulások.

Már göthös remény sincs bennük, tüdőbajos kis nyomoréknyi sincs, nemhogy dagadt-duzzadt, faros, nagymellű, tarajos. Ezért olyan a képük, mint ha fagyott füvet ennének esténként vacsorára, s a rendőr tömné a szájukba, mondván, hogy tessék kérem, elfogyasztani, egészséges, a köz érdekében! Buuummm, a fejére, hogy jobban, erősebben tudja rágni.

Ilyenkor segít a meleg. A szív melege, ez a mindenén áthatoló pirospozsgás, széles csípőjű, forró ölü alföldi parasztlány. Csorduljon le az ajkadról, melegítse fel az aszfaltot, a fagyott láb-bütyköket, a piszkos kezeket. Tömje be a lét tátongó lyukait. (Mint te az övét.)

Egy mosoly, mosoly, mely, ha a szívedből jön, visszaszáll hozzád, küldd el nyugodtan, szertelenül, boldogan, visszajön, vissza, vissza.

Legyen muzsikaszó a szavad, ha hozzájuk intézed. Göröngyös az élet, legalább segítsd félrerúgni. Ordít a némaság, ha néma vagy, ha részvétlenül bámulsz bele, el a fejük fölött, a levegőbe, mintha ott, a végtelenben rád, éppen rád várna valami fontos...

Mondd azt, hogy helló, vagy jól van?, vagy tessék, ez az Öné, parancsoljon. Örülök, hogy adhattam, már régen keresem Önt ezzel.

Földig alázod magadat, ha megigazítod a rongyait, amelyek lecsúsztak, s nem is veszi észre; mert megszokta, mert részeg, mert meghalt, megfagyott. Földig alázod magadat ezzel?

Ha igen, csapj a gyászlovaidd nyakába, siess, temetnek téged is nemsoká – temeted majd magadat, nem bírja az ember sokáig a maga szégyenét.

Mint a kalász, a levágott búza fekszenek szerencsétlenül a pincéből feljövő szellőzők felett. Alattuk a papíripar, felettük a papíripar és a műanyag. A kettő között fagyott kis szendvicsemberek, évről évre a birtokba vett és monopolizált szellőző fölött. (Hol a Versenyhivatal?)

Levegőt veszek. Ma reggel is bemelegíték. Hoztam egy kispárnát. Kinek? Nehéz kérdés. Az aratómunkások rengeteg kalászt hagytak itt elfeküdni – persze, a nagy kaszás ritkít rendre agyban.

Kinyílik a templomok mennyezetére festett ég, egy ősz bácsi néz le gondterhelten. Mutogat valamit, de a kalászek nem értenek belőle semmit. Az öreg mond is valamit, de a nyelve érthetetlen, legalábbis ezek itt nem tanulták. A bácsi becsukja a kupola-képet, az eget.

Itt lent semmi sem emlékeztet arra a boldogságra, amit az anyaméhben mindenki egyformán tanul és követ. Miért nem maradtak ott még egy kicsit, egy-két évszázadot vagy többet, az egyenlőség birodalmában. Milyen kár, hogy nincs visszaút az anyaméhbe és a halálból?!

Nincs több huszasom. Valakin kitör hamarosan az elvonás, ismerem az érzést. Pedig még csak reggel kilenc van. Ébred a maradék szellőzőnyílás. Ebédnél váltani kell.

Megteszek száz métert az ország pénzügyi központja, a gyönyörű és okos Magyar Nemzeti Bank környékén, a világhatalom-ura-USA követsége mentén, a Szabadság nevű téren, nincs ez száz méter, egyhelyben járok, és végigvonul előttem az anakronizmus: oson, húzza-vonja magát a vasba vert magánlét.

A fejüket nem emelik fel.

A szemüket nem látod.

A hangjukat nem hallod, ők se.

A léptüket nem méred, nincs is mit, hova.

Az életükkel nem zuhansz, nem vagy... nem vagy...

A békéjük halott.

A harcuk arctalan.

A bánatuk: mint éppen levágott nyakú kacsa. Csirke.

A jövőjük igen szelíd, halkszavú, bizony.

Lelőtt nyulak, rohannak tovább a hajtók gyűrűjébe.

Vízözön után az iszap.

Kivágott nyárfák, akácfák, tuskók a sztáda mellett.

És te minden nap bemelegítesz, meghívod a szívedet, hogy ugyan lendüljön már be egy kicsit, az a rohadt, tunya, unott, kiherélt, beltenyészet-szív, ma is lesz ma, holnap is lesz ma.

Mama.

Miért van ez? Ne legyen, hogy csak egy huszas a lét.

Miért nem mondta senki, hogy ez mindig így lesz?

Rejtett kamera

Mit vétett a csecsemő, amikor ránk sírt
Nagyapánk, ha előre megásta a sírt
Az ifjúságunk, mikor szétszórta virágait
Én, ha nem őriztem nőm hervadt szirmait

Harmatos mezőkön, a tarka szárnyú ég alatt
Miért forgatjuk ki tengelyéből a jó sorsokat
Derengésben, szerelemre épp hogy csak készen
Deres hajjal ki kopog a fáradt, őszi lélekben

Magasan jajgat a pacsirta, énekét sas zúzza szét
A földből száz méterre kapaszkodik a vas-beton daru
Csoda-e, ha a hideg láttán délre húznak a fecskék

S az üvegpalloták ablakában egy női kép szomorú
Lüktet a pénzünk, a szívünk már csak meg se rebben
Infarktus ficáncol sok keserű mellben; mindenben

Az Idő telik

Az Idő csak járt, lomhán lépkedett
Hallgatott búzamezőkről édes éneket
Ballagott az emberekkel a bús havason
Balladákat írt a népekről a Kárpátokon

Az Idő máskor szorgoskodott, a földön járt
Szegényekre terítette szállásnak a kabátját
Esőt adott a lihegő tábláknak, csermelynek
Olyankor minden élő a lábánál hempergett

Az Idő megkötözte a jelent, a rút gondokat
Körhintából nevette az összemosott arcokat
Forgatta a világot, mely azt hitte, ő mozgat
És hogy képes visszafelé önteni a folyókat

Az Idő unottan rágcsálja a múltat, vasfoggal
Nem akar mit kezdeni a Belle Époque napokkal
Jövőképe hány ingert, jelene úgysem ragyog fel
Maszatos kézzel jelzi, békésebb fél az élettelen

Az Idő jó gondnok: „görnyedj, de legyél boldog
Rabja a hitnek, hitvesi béklyód lett a vagyondod”
S ha – írja Vajda – *az örök idő halk lépte kopog*
Hogy el ne érjen, én a vad, halálomig vágózok

Az Idő oly szárnyas, hatalmas az árja, bő az ereje
S ki vesztegeti, ha nem szereti, eljár kurtán fölötte
Raboknak szabadságot? – *Itt az idő, most vagy soha!*
Hegyen-völgyön zengi, sürgeti őt a népek ostora

Víg éji dal

Szabad ég; Szabadság! – szabad az otthonom
Kék világ, kormos felhő, az éj leplében alszom
Mezítelen a jelen, eltakart a múlt, mert elhunyt
Csak a lyukas seggű jövő űz belőlem még gúnyt

Nagyra nőnek az árnyak, lassacskán lógok lefelé
Utánam nyúlnak az ágak, életem márcsak a kötél
Ablakom kitárom, kilátok az egész keserű világra
Magamra húznám nejlonom, a Hold lesz a hű lámpa

Iszom az örömet, megrészegültem, fogódz belém –
Szabadíts meg a földi gonosztól, égen kódorgó remény!
Talpam alatt aszfalt ballag, én megálltam rég menetben
Kékvérű családom vérszúke lévén borfúziót eregettem

Nézem a csillagot, a szemembe mért ragyog? – égi fogoly
S a bitó alatt mérnökként nézgetem, fixen áll a zsámolyom?
Szemembe süt a Tejút, még egy szemvetés ősanám felé
Csendben kapálódzva megsúgom: a Nagyúr nem az emberé

Üres úr

Üresebb az ég, mint a hitem
Földöntúli reményben hittem
Menekülök asszonyom ölébe
Terhemet leteszem kezébe

Térdelek, bántottam szívedet
Nem tudtam, én értem égeted
Nincs vissza, szunnyadt a józanság
Szétszórtam hitvesem varázsát

Reszket a gyenge est, vak, süket
Törrel tör rám a sötét és a bú
Sietek, elkapom felhőmet

Szégyenem visszanéz, szomorú
A Földről kikacag a holnap
Utamon könnycseppek csobognak

Mámorító

Kiittam mind a mámort
Elhagytam rég a tábort
Csengettek, meghallottam
Halottként igaz voltam
Keresztem rég eladtam
Egyedül nem alhattam
Utamban Isten sem áll
Nem lesz itt égi hajcsár

Optimista pista

Lenyeltem száz boromat
Kivágtam ősz koromat
Homályba a fényemmel
Porban koszos kéjemmel

Megfagyttam a szívemben
Elmúltam a szelekkel
Bitangoltam száz nővel
Pimaszkodtam Istennel

Koldultam büszkeséget
Sose adtak eleget
Fehéren mint a halál
Az álmom a kútban hál

Keresem a fényjelem
Csak a szemedben lelem
Elloptam szemed fényét
Kettőnk féltett reményét

Kóró vagyok, szirmom nincs
Szúrós lelkem minden kincs
Elgurulnak éveim
Szárazak gyökereim

Viszem a neved

Nevet a neved
Biztatja tested
Kitárod kezéd
Megismertelek

Elmúlt már régen
Szívünk a tűzben
Emlék sem maradt
Csak gúny és harag

Most itt állsz készen
Testben, lelkedben
Tested mezítlen
Lelked lepelben

Meggyógyít a sors
Nem lenget ostort
Nyíló női vágy
Rég nem használt tárgy

Kéjnasz szertelen
Könnyek melegen

Álomarcú

Ha már mindennek, hát nyakára hágott az időnek is. Pénz, ingatlan, család, béke, munka, társak után.

Elég volt. Az *idő lassan elszivárog* – hagyta rá a felfedező sorokat József Attilára, s valóban.

Most már késő. Pedig nem is olyan régen még esszét írt, amelyben Széchenyit idézte intellektuális érzelmű olvasóinak: „Az ember élete két részből áll. Az elsőben reménylünk..., a másodikban bánkódunk... És a két időszak között alig marad egy percünk a csendes... élvezetre.”

Manapság inkább őt idézik. A elektromos művek az áramlopás miatt a hobby-kertben – pedig most neki ez a főfoglalkozása: vigyáz a saját kertjére és vityillójára, ott lakik másfél éve –; az önkormányzat a kocsi súlyadója miatt – amely kocsit nem látott ugyancsak másfél éve, mikor a felesége a fia segítségével elkergette otthonról, s csak a szaros gatyáival tele nylon zacskót dobták utána, a Mitsubishi slusszkulcsát kevésbé –; s persze idézi a sörrendőrség is: a bolti soros lopásból még baj lesz.

Depressziós állapotban mindig rájön a bolti csencsen, most már harmadik éve, főleg, ha no money supply. És idézi a bíróság a válóperre. Nem is akar válni. Megkérdeznék előtte? Átadott mindent, házat, ágyát, csak az árnyékát cipeli magával. Minek ide válás?

Elég volt – illetve elég lesz. Csak még gondolkodni kell egy kicsit.

Látomása van. Vad sövény az élete. Le-lebillen az útról. A végén valami halom látszik, sírdomb is lehet. Megnyugszik a végső lét gondolatától. A halál, mint lét. Kitalálta, jól, megbékél vele. Cipeli, rángatja a sorsát, az nem akar felmenni a halomra, azt kiabálja, hogy rá más sors vár. Függetlenítette magát. Hogy ő talicskába akar ülni, és visszatolni magát a saját jókedvű sorstársai közé. Álomarcú pofon vágja, rákiált: Az én sorsom az enyém!

Becsukja a szemét, otthagya magára bajkeverő sorsát, felduzzadt, kisírt szemhéjával. Visszanéz rá, és ráismer benne a feleségére. Egy szaros gatyás nylonzsák repül a szemébe.

Megveti. Most tele van erővel. Megveti. A gyanús arcú zsák továbbrepül.

Lehetne ennél keserűbb? Rejtett végzet, gyanús élet. Ki irányítja? Nyomorult idő, ki küldött a nyakamra? Tűnj el örökre, s veled megyek én is, az örökzöld mezőkre, hatvanhat huri ledér társaságában. Ezt!...

Azt hiszem, kietlen az a világ. Örökzöld helyett örök humusz, hurik helyett kukacok. Ez a valóság, ez ám, ha az ember elissza az esszé árát, majd az eszét, és így, az alkoholisták kötelező józanságával nem hisz semmiben.

Végtelen nyomor. Lent legfeljebb könnytenger habosodik, amit összegyűjtöttek az évezredek. Mennyi nő – könnye?!

Léleksírok, néma jajok, elhallgatott bajok. Sír a lelkem, még éltemben. Hát még halálomban, bög bután, bugyog a jajveszékelés belőle, buggy. Tudom előre.

Átsuttogok a csöndön, hallja meg a nyilonszatyor, vagy a szaros gatyá, vagy a feleségem. Mind hallják, mind, halálíg. Így azért mégis jobb, részvéttel. Letérdelek örömömben, és már nem is kelek fel. Elindultam lefelé, bízzatok bennem. Nem, nem jövök vissza.

Pompás érzés, ha az ember arca tele van a lombok illatával – amint az eső az avar levét áztatja, alámossa. Mire leér, adekvát, erjedt szaga van, patinás minden csepp. Az illatos, puha földben – szerencsére – veszít valamennyit a fontosságából az Idő. Bár a kék ég alig látszik. Oldalra kell fordulni, s úgy próbálni kukucskálni. Még nem sikerült, de itt tényleg nem halad olyan gyorsan fölöttem az Idő rágszáló vas foga.

A humusz himnusza hangzik, a végtelen szabadság dala. Időben végtelen, térben véges, néhány év után a másfél négyzetméter összeszűkül egy szerény földgörcs. Akkor már nehéz fölállni.

Emígyen hágt a idő nyakát Álomarcú, persze csak képzeletben. A valóságban nagyon vidám volt, együtt röhögött a kricsni magasrangújaival, akiknek nagyon tetszett, ahogyan Álomarcú levágódott a lépcsőn. Pedig még csak most jött befelé. Többen elkezdtek tartalékolni a röhögést a majdani felmenő ágra, éjfélkor. Büszke Álomarcú. Nem lesz az.

De most még nincs baj. Verébnek képzelet magát – fürdik a porban amaz, a borban emez –, vihog a héján, most minden él, a humusz himnusza helyett őrzítő, vad nóták a csecsekről, h-hú-ú-jj! Rémálmomarcú a földön fekkktében szívószáלבól megissza a be- és levezető három deci vodkát (már megitta!, i-i-igen), teljesen magához tér.

Feleségét biztosítja, hogy „a tied vagyok, drrrágámm”, a füléig ér a szája a válasz hallatán, most már nem kell hitegetnie magát, felhúzhatja a szaros gatyákat, fejére teheti a nylonzsákot is nyugodtan, ha akarna, még szipózhatna is alatta („de nem akarok, drrrágámm” – nyugtatja meg kíváncsi tekintetű feleségét gyorsan), a kricsni zúg, csattog, egy esthajnalcsillag repül át az égen, a gesztenyefák közül békésen legelésző farkasok és őzek nézegetik az arra kelő Álomarcú járását; s a bérce Lorelei integet, „die schönste Jungfrau sitzt dort oben...” Álomarcú piheg picinyt a szamosi kocsmá hangjában, kirúg ő is egyet, éj közele, meg is látja magát a saját vizeletében – cseppben a tengert –, s tudva, hogy az éj közeledik, lecsendesedik ő is, ezúttal már a kompvilág nélkül, egy gyors mozdulattal, a túlvilágon.

A hűség bére

Miért nincs esélye a hűségnek?

Az asszonyi hűségnek.

A lányok szűzies hűségének, a párnáknak megvallottnak, a sokszor megfogadottnak – a sokszor megtagadottnak és elátkozottnak?

Miért csálnak a férfiak?

Miért nincs becsülete a tisztának a piszkossal szemben?

Miért kell gaznak lenni, ha tálcán kínálják feléd a jót és az igazat?

Miért fordulsz el a szem tükrétől, a könny szivárványától, a csak neked illatos testtől – hogy bűdös barom légy?

Miért nem érdekel, amid van, amire mindig vágytál: a szent békéd? Röhögsz!? Miért röhögsz most? El fogod veszíteni, és akkor mehetsz az árokspartra és az utcasarokra, guberált pénzedért lötty-testet guberálni.

Miért?

Mert te nem tudsz hűséges lenni?

Mert te örök harcban állsz?

Mert te mindig kivagy és mindig ki-vagyok-én vagy?

Mert a hatalomvágyadnak nem lehet a tárgya a statikus, a mindig állandó, a mindig megbízható: a hűség?

Mert végső vesztesre születél? Mert te leszel az, aki elbukik, de addig mindig menni kell?

Mert te vagy a felforgató, aki nélkül áll – de legalábbis meg-megáll – a világ?

Ki tudja.

Úgyis megbuksz.

Elveszítéd a felajánlkozó hűséget. A tiszta kéket a szemekben. A kacagó hangot, a buborékot a csengő szóban, az érintést a válladon és a tarkódon ebéd közben és a nagykövet fogadásán (titokban, hogy mindenki lássa).

Elveszítéd a bizalmat, s persze a másik általános egyenértékest: a pénzt. Mindig elveszítéd, csak nem tudod, mert nem akarod.

Elveszítéd az örömöd folyamatosságát. Lesz persze máskor is, megszakítva – ha megszakítod magadat. Megszakadsz, természetesen. Annak bizonyításában, hogy neked van igazad, a szavannák királyának, a hímoroszlánnak, hogy el tudsz fogyasztani annyi Gazella-Gizellát, amennyit akarsz. A végén egy orosz lány akad a torkodon (horgodon), a kórházi nemi ápolás fájdalmasabb, mint a kifosztásod volt + két pofon két ukrántól. Plus Quam Perfect. Véged van, régmúltban.

Ő és én

Részeg napsugár, édes sugaram

Dúdolj még, kicsim, mondd, hogy: Nagyuram

Aszú borom légy, a must forrásban

A nap ölel át, te a karomban

Könnyű pezsgő lét, szertelen szellem

Mámor bor nélkül, győztes szerelem

Kéjvörös vágyak, szomjazom érted

Ágyamban piheg, rám vár a kéjed

Szűz fény a szemed, tavasz jég után

Kezemben szíved, rám nevet sután

Mosolyog melled, a nap és a hold

Párban keringnek, a jövő és a volt

Combod ívében izgatott eszme

Győzelmet ígér: megáld az este

Házasság

Új rabságba lépek?, soká is eltarthat?

Megvonják tőlem a szabadság-jogomat

Itt állok bekötve, árván, kettes sorban

Ezer jó barátom röhög a padokban

Selymesen bűg szavam, ártatlan igenlő

Rekedten nyögdéssel hasonlót egy kis nő

Megszöknék; Nincs!, Sose! – félem rabságomat!

S a nőm késsel készíti esküre papunkat

Betyár világom

Égesd az életet, táplálj újabb erőt

Tépd el a múltadat, teremts ifjú jövőt

Dúld fel a nyugalmat, vedd meg, ami békés

Vágd ki a gyökeret, legyen éles a kés

Öld meg, aki ölel, béklyót a kezére

Csillapítsd, ki szomjas: itassa meg vére

Kötelet a nyakra, ha szabad valaki

Nap és a föld között lógjanak ívei

Tüzet a városra, betyárok világa

Szegény legénynek nem kell a pandúr ura

Cizmáink patkolva, lovaink szél szárnyán

Halálos röhejünk zeng majd a fa ágán

S ha asszonytok közben új úrfi fialna

Kis kutyakölykök vértüket felnyalja

Egy pragmatikus zseni: Murphy

Murphy úr tanácsa legyen minden nagy elme zsebkendőjén a csomó: „Ha egy túl előnyös üzletet ajánlanak, soha ne feledd: gyorsan nem lehet meggazdagodni. Csak elszegényedni.”

És van ehhez még egy tanácsa, a karrier megszállottjainak: „Mosolyogj! A holnap jobb lesz a mánál.”

Három a magyar Murphy-igazság: „A pénz nem vész el, csak átmosódik.”

„Ha kirabolsz valakit, rablónak hívnak. Ha üzletemberként teszed, menedzsernek.”

Hát igen. „Ha mindegy – akkor mindegy”. Az utólagos igazság se biztos, hogy igaz. „Mert ami el tud romlani, az el is romlik.”

Így aztán nem csodálkozothatsz, hogy Te vagy a Murphy-féle „bombatörvény” hőse: azaz a bombaüzlet és a bombanő sohasem neked jut. És te leszel az az ügyfél, akit még a portás is névről ismer – mert te, te vagy az, aki nem hagy borraivalót. És hol van már az az idő, amikor: „Ha azt hiszed, az étteremben a szép öltönyöd miatt számolt többet a pincér, igazad van.” Szép öltönyök? Hajhhh!

Nem lehet menő egy összejövételen az, aki egyedül távozik – tudatja Murphy.

A fejlődésed útja Murphy-t követi: a legtöbb dolog egyenletesen elromlik – főképp igaz ez a te dolgaidra.

„Ami először jó üzletnek tűnt, később kiderül, sokkal több munkával jár, mint gondoltad.” (Megjegyzés: s még ráadásul kiderül, hogy fizetéseképtelenek.)

A megváltó jó tanács nehéz helyzetekre új ficsúroknak: „ha rövid az eszed, toldd meg egy nyakkendővel”.

Ezek is Murphy bölcseségei: „Nincs olyan egyszerű feladat, amit el ne lehetne rontani.” Viszont: „Kísérleteid legyenek megismételhetők, hogy mindannyiszor azonos módon valljanak kudarcot.”

– A természet irtózik a kísérletezők fejében honoló úrtól.

És: „Aki másnak vermet ás, az már tud valamit.”

Vagy: „Építs ki olyan rendszert, amelyet hülyék is használni tudnak – csak a hülyék fogják használni.”

Például: „A rádiótelefon végtelen távlatokat nyit meg előtted. Az antennájával ki lehet piszkálni az eldugult lefolyót, és papírnehezéknek sem utolsó.”

Két megállapítás beosztottaink közmoráljáról:

- „A munkatársak akkor a legfürgébbek, amikor haza lehet menni.”
- „A profi titkárnő jobban hazudik, mint a vízfolyás.”

S ennyi lehetséges baj után végre egy igazán derűs távlat, mondhatnám eszmei mondanivaló:

„Ha jól érzed magad, ne aggódj. El fog múlni.”

Két ifjú halála

Csillag fürdene a vízben, csillámokkal fényében
De a tó zord, hallgat, halál kacsáztat a mélyvízben
A Hold csitítgatná, de ígérete most halvány-bágyatag
Szerelmes pár szorítja át egymást, elhagyták a napjukat

Két gyönyörű ifjú számára elhalt a fény, csak a harang szól
Nem hallják soha többé, ha a megterített reggelhez madár dalol
A Nap önti billiárd kristályát, égő tűzszikrát, hogy az élet ne féljen
A szerelem legyen hithű harcos, ha megfagy is köztünk minden a télen

Hideg a víz alja, gagyog-bugyog az iszap népe, mely nem látott még világot
A csillag ijedt fénye hátrafordul, vágta a tenné meg vissza a lejárt évmilliárdot
Élettelen békéből jött, vigaszra vágyott, ami csak a porszemnyi Földön bizonyítható
És most felszív, magába zár és elemészt egy csillagutakra vágyó szerelmet a piszkos tó

Még vér

Miért vagyok oly hallgatóg
Érzésem ha még felszakad
Mély sebek űzött vadaknak
Kopók elől ha rohannak

Miért szállt el nyugodalmam
Mélabúmmal mért maradtam
Kihűlőben az avarban
Holdvilágban vigasztalan

Harcoljon más az Istennel
Könnyű vérem még hígítom
Nem gyaloglok széllal szemben

A csókokat számba zárom
Aranypárnám hímezd gyorsan
Ifjú tüzes vérem lobban

Gyászvitézek

Miénk itt minden, férfiak
Szerelmeket ingyen adnak
S ha átok kísér utunkon
Lelkünk vidáman barangol

Nekünk égnek a csillagok
Értünk élnek a magzatok
S ha az Isten megbüntetne
Átszállunk a Szentlélekre

Cél vagyunk és megoldás is
Viharban erős vitorla
Életünk nőkéztől semmis

Ma is gyilkol még Danaida
Szent lobogónkon önzés áll
Ezer nő sírjon gyászunknál

Holdsors

Hold keresi a párját az égen végtelen
Méhkirálynő áll bosszút hímméheken
Egymaga húzza a vonót a tücsök a réten
A tenger mélyén a buja élet is fénytelen

Róvom a hosszútávfutó magányosságát
Élem a szirom ellen a tövis lázadását
A kozmosz magányát, nem leli hasonmását
Üstökös néma hullásában az égők szakadását

Jó napot

Látom, amint az Isten hozza fel a Napot. Napfelkeltén, nekünk. Görnyedve tolja maga előtt, fölött, lefelé, oldalra, mindenfelé, mert a világmindenség gömbölyű.

A túlsó oldalon „vissza-vissza! Hé!” kiáltással türelmetlenkednek az önző népek; mindhiába. Napból csak egy van, vagy itt, vagy ott. Istenből sok van, össze is szoktak veszni a Nap-tologatáson; mindhiába, népek! – a gömbölyűből is csak egy van.

Látom az izzadó Jóistent, amint latolgatja: a Nap nagyobb-e avagy ő. Mert hiszen mire is terjed ki az ő fennhatósága? – az ember, a földi ember Istene, vagy a világmindensége: ez utóbbi térségről azonban még nem adott számot, sem útmutatást. Mire terjed ki? Ha?!

Tol egyet a Napon, gyönyörű a hajnal. Hasad az éj és a nappal egyenlősége – most a nappal lesz az úr, a tevő, az akaratos, a teleologikus. Nem tudja még, hogy mennyit ér el; de tudja, hogy ma is véget ér; tudja, hogy merre megy, hogy biztos célja van s amit megszabott a sors, azt elvégzi. Kiteljesedik, hogy nyugodtan térjen alkonyára.

Tempi passati – elmúltak az idők. Mikor együtt keltünk a hajnallal, mikor szemünkben gyöngyszemű álmok csillogtak, mikor acélrugó lökte ki az izmunkat mások javára.

Behúnyom a szememet, ne vakítson. A résen kinézek, még lomhán szendereg a jövő. Mellé fekszem, mégse ébred fel, átfordul a másik oldalára. Később majd mások oldalára. Horkol a jelen, horkant, vakkant, felkelek.

Atyám, lökj már rajta egy nagyot, menjen föntebb egy kicsit, dolgom vón. A túlsó oldalon, a Csendes-óceán valamelyik szigetén a törzsfőnök a nap végeztével éppen fordít egyet a nyárson, köszöni istenének a mai finom vacsorát, a félszöke német turista haja bekerül a helyi múzeumba vagy mauzóleumba vagy mibe. A kukába.

Atyám lökött rajta, föntebb vagyunk, már nem vakulok meg annyira, hogy ne lássam: ma is mihaszna matyi lesz a nevem.

Az ördög megjelenik itt is, tolja vissza a Napot, szerszáma egy hatalmas fekete felhő, tornyokat épít belőle a Nap fölé. Megijedek, szemfedőt keresek, de csak a szendergő jövő harisnyanadrágját találok, amiről kiderül, hogy nem is az enyém. A felhők ostromolni kezdik az eget, már fenn vannak a kékben, a Nap egészen belezöldül, zúr zavart zavargászik mindenki, s én végképp levetem a harisnyanadrágot. Az egyre szűkebb ég kinyílik most hirtelen, és nyakon önt valami folyadékkal, amiről könnyű megállapítani, hogy a pokol bugyranak ajándéka esik ránk reggel. Az öreg abbahagyta a Nap-tologatást, a nadrágját kezdi el, ideje

van ilyenkor, késő délelőtt. Az angyalkák viháncolva helyezkednek el a felhők szélén, kukkolni jó, kiabálják, de az öreg nem hallja. Éppen könnyít a lelkén, ami annyit tesz, hogy könnyít ezzel a művelettel az egész emberiség lelkén.

Megkönnyebbülünk. Ülünk, ülepünk kedélyes, édes.

A szemfedőt mindenesetre nektek adtam végleg kölcsön. Mielőtt végső céljára használnátok, szárnyaljatok egyet a képzelettel, dél van, esik, süt, villámlik, ma és mindig fölöslegesek vagyunk, semmit nem csinálunk, de értünk se más. Az abszolút egyensúly. Repüljete a nagy semmibe, ott van minden, ami fontos és szép, még soha nem láthattátok, és nem is lehet. Szárnyaljatok, ott van, mert nincs is sehol.

Ezért van értelme. Lehetetlen. Csak ezért lehetséges.

Az öreg Jóisten kiejti kezéből a Napot. Éppen elmúlt dél, dolgavégeztével ő is közömbössé vált, a kis angyalok – ahelyett, hogy gratuláltak volna aznapi tettéhez – csúfondárosan kiabálnak, hogy lemegy a Nap!, lemegy a Nap a maga járásán!, mire az öreg megfordul, látja: ez Bábel, megunja, s kezd a Nap után battyogni. Lefelé a lejtőn, innen már nincs visszaút.

A szigeti törzsfőnök gyomrában precíz német protézis okoz gondot, nyög a fő, befelé fordul, még hajnal sincs ilyen tájt, ördögökkel álmodik. Hagyjuk, a DPA csak korán reggel jelenti, még két nap, mire megtalálják a holnapi vacsora fő étékét: mellkelbimbó egy német lány jóvoltából. Álmában a törzs vigyorog és álmát hálából átváltja ördögről Isten áldásává. Hamarosan az ő istenét szólítja a kozmosz, vagy a kozmoszbeli ősközösisten, hogy nosza, tolja ki a Napot a zsákvágányról, fel az égre!

Itt, nekem leesik a Nap. A végén zuhan.

Egy öreg cigányasszony lép be a képbe a Nap alkonyuló peremén, kezében tartja az enyémet – a kíséretében levő süldő cigánylány inkább csak nézegeti, még nem határozta el, mi lesz majd belőle –, meredeken bámul a Nap sötétarany karikájába, s megkérdi óvatosan:

– Hát az uraságnak ma tetszett-e imádkozni?

– Megmondom az igazat, úgy ahogy van, s aztán – de még mielőtt lebukna a Nap!, most rögvest! – árulja el néném, amit én kérdezek, mert annak a lényege nem a Nap, nem a Hold járása, viszont a maga jövőndölése s annak az igazságtartalma szempontjából és a kilátásba helyezhető paraszolvencia-összeg tekintetében olyan kardinális, hogy...

– ... tetszett-e imádkozni az úrnak mostanában!?! ...

– kardinális tehát: hogy mikó lesz 18 éves a süldőlány?

Ha?! Öreganyám! Mikó lesz 18 éves? Vagy mennyinek kell lennie jogi szempontból nézve? Van már annyi??

Bölcsőnk

A *tenger* a világom, homok vagy áradat
Szerelemszó, érzem könnyemben a sódat
-szoros, két egymást kereső partvonal között
-szem, kettőnk fénye fent a kéklő hegyek fölött

-zár, mibe az ellenség szorította védtelen szívünk
-öblödbe mélyen nyúlik szárazföldem, védjük testünk
Puha fenéken járok, buja bensőd csábít a zord homályba
Félek feljönni belőled, mert már sokszor bántott a tenger árja

És tengernyi bánat is kínozza kurta, tántorgó életünk a szennyben
Titkos erőm és zúgó-búgó világ, adj megnyugvást a bölcső-tengerben
Itt rekedtünk ezen poros, túlterhelt, szétszakadó-szegény szárazföldeken
Lángtengerben, homoktengerben, vértengerben, por- s sártengerben – *Ez igen!*

Kakastánc

A szélkakas az én vidám pajtásom
Pörgő tánca, mely átsegíti a világon
A végtelen körbemenet süvítő szélben
S rezzenés sincs e nagy hadúr szemében

Nem dícséri a Napot, a viharra fittyet hány
S nem gügyögi, kéne már egy tyúk vagy lány
Utódjául, ha rozsdá marja, egy kukuríkú kiskakas
És a kincsképzéshez öregkorra bérbe tán egy rézgaras

A szélkakas az én igazmondó jósom
Fellegekben járva látja, elég már a jóból
Fut a világ, rohan a Föld, és a kakas száll

Körülötte minden korhadt, ő maradt, a csúcson áll
Jól van ez így, mond' a kakas, és pörgött gondtalan
Míg a szél meg nem kérde: s a *te* szárnyad miből van?

Instálom

Köszönöm Uram a jeleket
Hogy az életem oly egyre megy
Vagy kettőre, tönkre és túlra
Másvilági lét, vándorútra!

A fényt, mely szemem kápráztatta
A valót már nem látom rajta
Az álmot, áruló igazat
Egyedül vagyok a Nap alatt

Megkísértettél: kié legyek?
Legyenek-e számkivetettek

Vadon

Vadtest nyúlik a levegőben
Dobom zaklatott ritmust üt-ver
A hajtó csapat távol pihen
Új hölgyem a lábamnál hever

Vadtest izzik kínzó sebektől
Megadja magát, ereje nincs
Vér szökken arcomba szügyéből
Új mátkám szerelme vasbilincs

Vadtestem nyúlik, tánc kezdődik
Avaron, héjanép, nászünnepe
Tékozló testem még álmodik

Köröttünk vadászöszön remeg
Zsákmány lesz nőm, golyók repkednek
Ágyamban sebhelyek véreznek

Csapda

Szabad egy táncra?
Hadúr-hódításra
Harsány nagy szavakra
És közben a csapda...

Lehetne vadabbul?
Ajkával belém nyúl
Álma a mennyben jár
Vigyázat, csapdán áll...

Tudná-e közelebb? –
Húzni a testemet
Barlangját kinyitni

Melegét önteni
Lágyan, kis madárka
S a fán lóg a csapda...

Szabad, gyilkos

A gyilkos esze tiszta, piszok világ
Ha belép szobátokba, elfújja a lámpát
Gyönyörű sötét, egy-két szív vadul dobog
S a szekerce élén *megint* az igazság, a bajnok

Bámul a gyilkos, jé!, mért remegnek az emberek
S számolni kezdi a késsel eddig megmentett lelkeket
Rendet teremtett sorozatban a kihunyt szemű szobákban
Elfúj néhány lángot, a sötét szabad álmofejtés a világban

A villám ajándék

Falatokra szedtem szét egy rózsafűzért
Ötven évemet nem számolgom rajta
Harcoltam a *magam* nevében a királyért
Lehányom keresetlen, aki a kezét nyalja

Földeken bukdácsoltam egy szelet jóért
Kenyeret kaszáltam fellángoló mezőkön
Sorban libegtem a pultnál szóért, korsóért
Vihogtam, mikor mentő vitte el a jövőndöm

Alkonnyal éltem, a hajnal fejbe kólintott
Seregem megroggyant, híd alatt ordított
Ajkamon a csók helyett szitokár égetett

Nem borzongtam, az élet magába temetett
Csak a villám nyújtott szememnek torz fényt
Mikor épp perzselte a lassan ébredő reményt

A Nyírség nyűge

A kies Nyírség tikkadt tája levegő nélkül piheg
Koszorúra sem gyűjtenek most a fásult emberek
Álldogál az asszony a kapuban s kérni restell
Inkább menyegzőt ülne már a fekete jegyessel

Napon barnult a népe vagy romaként hordja a színt
Vackán csak Istent reméli, s nem féli a földi kínt
Szívét ugyanaz a telt vágy remegtette meg egykoron
A férfi részegen unottan veri a port az asszonyon

Valaha vitéz népek Erdély és az Alföld találkáján
Rákócziért hívott talpasokat kaszára Esze Tarpán
Fővárost épített onnan félmillió fekete vonatos fő

S nem tudta hét végén, a keszon fontos-e vagy a nő
Nincs eső a Nyírségben, tarack virít az almaligetben
A tücsök eldugja hegedűjét, nincsen zene a szívekben

Csak a cigány húzza még
Táncsojjá, kijes vidék

Egy fehér nő

Alabástrom fehér volt a teste, de a lelkében jég
Öleltem volna este, vödörből vedelve szépségét
Született herceglány és a szellemnek birtokosa
De belém rúgott, hogyan lehetnék a hű dalnoka
Izzó fekete testet keresek, a lélekben virágágyat
Leváltom vele a vágyamat sértő hófehér tárgyat

Az Úr csendje

Felhő repíti szárnyamat
A Nap kezéből etet meg
Kezed simítja vállamat
Átölelnek a kék egek

Bírom, Uram, túlsúlyodat
A Föld az én pártomon áll
Dörgesd nyugodtan hangodat
Angyalod vár rám ágyamnál

Kísértésed sápadt árnyék
A vér robbanása hallik
Tán érted az ember lelkét –

A titok a testben zajlik.
Hajtsd fejed a földi jelre:
A Vágy és Élet egymás vére

Isteni

Nekem van s lesz istenem
Annyi, ahány gyermekem
Ura egynek sem vagyok
Szabadságot dalolok

Nekem volt, s már nincs isten
Levegőben lóg lelkem
Szavam mégsem eladó
Sose leszek utolsó

Nem volt, de jön az isten
Tengert látok a cseppben
Szabadulást a földeken

Jövőm mohón szeretem
Istent adok magamnak
Teret minden vágyamnak

Egy ismeretlen szó

Csillog bennem mindkét szemed
A véremben is becézlek
A tiédben én bugyogok
Egybe érő varázslatok

Vallás vagyok, te tagadás
Én az ige, te káromlás
Titkos szó a levegőben
Sose halljuk meg, szerelmem

Patakzó roham

Ez éppen csakhogy csetlik
Amaz *azért* verekszik
Te itt száradsz, patakér
S az már az öbölhöz ér
Dagályként árad tovább
Búcsút sem küld már hozzád
Ez apályként elbújna
Az az új dagályt fújja
Dühöngő áradás kér
Utat! – hamar odaér
Kis csobogó menekül
Medrében mordul a zűr
Pökhendi fi szájalja
Nincs idő a bánatra
Föld alatti buzgár ár
Folyó-áradásra vár
Mennek tovább zavartan
Senki sem tudja, hol van –

A Styx felé rohannak
Hol némulnak a vágyak

A zsilipek rád zárva
Vég a cél, patakocska!

Bombaesőben

Bömböl az ágyú és bajt sivít a bomba
Vacogó életek egymásra borulva
Kiáltanám, fordulj vissza, számba sár hull
Kövek közt a világ gyászzenébe csitul

Csapj le rám, nem kíméltél soha, mostoha
Tedd fedélnek gyermekünket a sírokra
Szórd tüzed, testünk ég, repülő halálgép
Ott maradt tartalékul a szép asszony nép

Némán fújom dalom, elhalt a lihegés
Hangtalan halottak: késik az ébredés
Kaparjatok mélyre, kis szívünk ne lásson
Hóhérokat a szűkre szabott nyíláson

Remegést hoz rám a sok szőnyegbombázás
Rettentő az arcom' szaggató suhintás
Arany akartam lenni, csillag az égen
Most egy kéz mutat rám a repülő gépen

Kacagj, ha baj van, súgta halálán apám
– Egy izé mozdul fia ámuló száján

Jó így

Nejlonba és papírkartonba született (bele)
Sose ehetett eleget
Tiltotta a vallása
Vagy annak égi mása

Nejlonban és papírkartonban fagyott meg
Átlépték a tetemet
A mentő hiába jött
Lekéste az ördögöt

Nejlonban és papírkartonban földelték
Mer' a hősöknek járt rég
Jeltelen sír, hazafi
Érdemes némán meghalni

Nejlonban és papírkartonban vonulnak
Fönt az égen. Iparkodnak
Föntmaradni – nehogy leessenek
Valahogy nehogy földiek legyenek

Jó így... jó így... jó így... jó így... jó így... jó így... jó így... jó így... Jó így... jó így...jó így.....Jó í-í-így...

(Az utolsó sor idézet az RTL Klub 2002. január 6-i adásából, az Aktákból)

Az idézettnek csak a szeme élt. A szája meg volt fagyva. A keze meg volt fagyva. Az értelme meg volt fagyva. A lába meg volt fagyva.

A szeme élt. Nézett a semmibe. Ott látott valakit. Illetve nem látott. A szeme is meg volt fagyva. Csak a szeme *fénye* nem. A fény nem tud megfagyni, mert a fény az látszat. Az nem valóság, csak következmény. Az attól van, hogy látjuk. A fény különben is olyan sebesen terjed, hogy képtelenség látni. Ki tudna követni egy másodpercenként 300.000 kilométeres sebességet.

A fény tehát azért se fagy meg, mert olyan gyors. Az idézettnek a fénye – a szeme fénye – nagyon lassú volt, olyan lassú, hogy akár meg is fagyhatott volna ettől, de mégsem tette, mert a fény csak látszat. Mi láttuk a szemében, mi, a nézők. Hogy él. És élni is akar, mint Adynál az élet.

Meg volt fagyva a lehelete is. Ahogy kijött a száján, rögtön ráfagyott a szakállára, bajszára. De a szó, a szava az nem fagyott meg. Mert a szó sem valóság, csak látszat, következmény. A lélek külső vége.

Repült tehát a fagyott ember lassuló szemefénye és lassuló szava ki a világba, de egyik se fagyott meg. Elmondta mindkettő, amit akart.

Hogy nem baj, hogy nem törődök velem. Legalább nem loptok meg. Marad a szavam, meg a szemem fénye. Az előbbi nem hallom – megfagyott a fülem –, az utóbbi nem látom, megfagyott a szemem. De vannak, *azért* vannak, mert Mindig Lesznek. Amíg leszek. Márpedig leszek, mert belőlük vagyok. Ők meg vannak. Jó így.

Meg a borból, amit beöntök. Amíg beönthetem.

Meg a vigasztalásra nem szoruló hitből, hogy _____(kukacponthu) : bassza meg, élni fogok, és élni akarok, és nem tudom, hogy miért, és nem is érdekel, és nem tudom, hogy kiért; hogy ki ért?, – de az se számít, mert azért vagyok, hogy legyek, nem azért, hogy kérdezzek, hogy okoskodjak, hogy egyek; NEM AZÉRT VAGYOK! Hanem hogy legyek.

És a fagyott idézet – az idézet – elküldte fagyott mosolyát a világba. És jó! Az sem volt fagyott! Jó! Megtudtam! A mosoly se fagy meg. Se a szó, se a szemfény! A mosoly se.

Mi van még ilyen?! Nem tudom. De majd jön megint tél. Hideg. Gémber fagyhalál, némbér a hóban, nejlonban. És akkor majd egyszer megtudom... Mi lesz az vajon???... A lélek, a lélek? Nem, az nem lehet, az megfagy! Különben hogy lenne itt az idézet? Különben valahol bent lenne! Nem?! A lélek – megfagy! De akkó... mi nem még? „Jó így.”

Olasz Ferenc: Erdőfüle

Testérés

Érzem az izmod, remeg rajtam
Dúdol a tested, remek dallam
Reszket szirmod, szemérmed szája
Villan mélyed, felizzik vágya

Kereslek magamban, bent csend hallgat
Sűrűbben lélegzem, áldva várlak
Visszabújok beléd, kuncogsz halkán
Melegség nélkül félnék magamban

Meztelen hímsejtek rontanak rád
Tested bizonytalan pózban piheg
Zárnád, későn, szemérmed barlangját

Próbálnád fékezni belső tüzed
Oltis inkább engem, egyszerűbb lesz tán
Isten nem tűr lángot az oltárán

Kezemben az alkony

Sorakoznak a hozzám nőtt nők árnyai
Mint az égbe törő jegenye
Lifthófokban napsugár? – múltam rossz lányai
S mégis! – mindnek izzik a szeme

Nyár este, ha gondom űzöm a szoba mélyén
Sima kezek nyúlnak utánam
Barna szem, arany haj és a visszalépő remény
Hogy megérintené a vágyam

Csoszogok az alkonnyal kéz a kézben szépen
Vándor kutyák hívnak csaholva
Nőket látok fenn, szállnak hozzám a kék égen

Lám, mindnek sebzett szíve volna?
Cédák voltak, testet loptak, éhszomjat oltottak
Rám hagyták negédes múltamat

Sebaj

A Nap tekintget rám
Cinkos és halovány
Szerelmem ő, az új
Éjente felém nyúl
Félős testi tájon
Őrülden táncol
Asszony lesz
Nem ereszt

Soros sorsok

A hó alatt moccan még valami
Döglött kutya lesz az, avagy valaki?
Nem mordul, alszik, tán hót, békés típus
S ki ráléptél, vétlen vagy, nyűg ő, hát fuss

Tölgyágot lóbál némán lógó láb
Test inti: innen föntebb aligha hág
Két kéz lóg le, koldult nemrég, most üres
Állat! – szól a körzeti ügyeletes

Zuhan a levegő, de csak 1 fő árván
Fejjel gravitál, hely bőven a járdán
Lágyan nevet a nap, ez egyszer joggal

Foltja se maradt már, üthetnék bottal
Üveges szem néz ki az ablakból mögül
Száz szem gyógyszertől az ember kiürül

Megyünk előre az időben. És a térben is.

Állástalan – mondták rég, s a szóban
Részvét is volt, s van, mégis: így jól van
Nem állt meg a lábán, tán ezt jelentette
S állás nélkül lógott munkátlanul a teste

Hajléktalan – ez egy új divatú szószóló ma
Nagyot romlott a világ, s nincs biztos otthona
Szabad estig, mint a madár és repdes hajlodozva
Éj jön, hó, fagy és köpedék a járdán – csukva a hajléka

Hazátlan – mondják majd, és nem tudjuk, ki ad és kap-e, ki kikap
Ha házat nem, ha munkát nem, ha békét nem, hát... hátttt!...hát....!?
Hű!!!!!!

Szabad? Vers! Éppen hangosan gondolkodom a dunyha alatt...

Szeretem a dunyhámat. Jó meleg.
Az asszony szerintem ezért vette meg.
Jó, hogy a lábam is betakarja, és puha is még hozzá.
És olyan jó, mikor bedugom a mancsomat a párna alá.
Szerintem az asszony épp ezért vetette meg.

Szeretem a pizsamámat, bár a pörkölt rácsöppent az este.
Pedig tudom, hogy az asszony – dolgos – Hát Nem Ezért! főzte.
Nem baj, majd kimossa két-három hét múlva, és tiszta leszek újra.
És illatozok, ha havonta egyszer – buja ám! – az asszony hozzám bújna.
Szerintem az asszony épp ezért vett meg. Vet meg.

Egyszer láttam egy nagyon idős urat. Elfeküdt az utcán. Félig megfagyott. Feladta.
Senki nem szólt hozzá, illedelmesen kikerültük, mert az emberre rá van írva az ő joga.

Lesújt-ó

Kapaszkodunk, mint ócska busz
Fellegek szélén esőben
Szürke nedvek lent és ott fenn
Csak te maradsz halványkékben. Árnyékszékben.

Dadogunk is, mint a félénk
Kit az apja anyjáért vert
S ha rászólsz, menekül máris
Egész életében keccselt. Fröccsöt csent.

Elhervadunk, nincs reménység
S nő se vonaglik alattad
Már. Kimúlt a, ...a dicsőség

Kinyúlt, mint a lusta nyálad
Arcod rángat, nyelved akad
Állítsd rendbe a ráncodat! Halál, táncokat!

A Duna baja

Oly lomha a Duna, mint népei e napon
Kék-vérét rég elitta, hiány az irgalom
Hömpölyögne, de nem pörög a tengelye
Lökné vissza medrébe elszennyezett tengere

Tikkad a víz, cseppnyi élet sincs az új világnak
Csak a vízmű kacag Bősnél, a Szigetköz alázat
S a megvert öreg, az útjáról lezavart kába részeg
Nézi bambán, mint rohadnak sárrá a lápi fészkek

Rándul a nagy folyó, egykor tündérek gyűrűztek fényén
Szerelmek köttettek, vizétől lett vitéz a csatázó legény
Alámerül a folyam, piszkos medréből szégyell kinézni

Békanyál úszik vele, ideje lesz a kék időket eltemetni
A Duna szemében két könnycsepp csordul délre, alá, le
S feketéllik a tengerben emberforma sorsú, kihányt vére

Bajnokom!

Eposzt írnék, vitézt, harcokat
Kard dicsőségét, kopján fejet
A vállamban kis csúz hasogat
Nyammogok halálhörgés helyett

Ágyúk zengését áld'nam dalban
Drámát írnék, hozsannát nekem
Mennydörgés üdvözítne bajban
De a péphúst fogatlan nyelem

Alle Gória – glória nélkül

Ülök a fészek szélén, országom kicsiny lett
Lógotom a szárnyamat, tollam renyhén vedlett
Magasban ívelnék még, ám párom megetet
S tollamban a kis bolha megéri lelkemet

Mert mivégre?! – vértre vágytam, kardra, hazára
Hol a pocoknak, ha lop, sas lesz a bírása
Vadászsólyom szab versenyt, nem ázott verebek
S nem akarnak egekben repülni az ebek

Fészkem a hazám, házam elveszett, más lakja
Bolhászkodom, rég még vágytam a tornyokba
Szél simítja arcom ráncát (csőröm éhség ura)

S a szemetet a földről mindig belém fújja.
A koronán túl nap ég, szólít a végtelen
S bár szárnyam eltört, megyek!: repülök részegen

Sötétlik

Én mindig csak érted dolgozom
Holdfényéjjel s rekkenő napon
Békét, csókot, hű lányt keresek
Jutalmam bú, kaptam eleget

Lombok alatt szél vonyít: dalom
Elszállnék, de rajt' ülsz szárnyamon
Dimenzióm, halhatatlan csoda
Vak térség: rám sújt Isten ostora

Gyűrűnk lánc lett, fogház így az otthon
Lerázzuk, vagy megfojt az unalom
Tűrj, tagadj, tilts, hangod csend veszi el

Könnyed sóvá szárad, lyuk a fényen
Adnám kincsem, a gyermek-holnapot
De múltam rám böffenti a poklot

Fele igaz, fele gaz

Félszegen élek, a másik felén hatalom
Rozsdavas étkem – éheztetnek acélon
A célom szétfoszlik, a felsőbbbség megmarad
Riadt a jaja, hogy félt az „egészség” miatt

Hátrább az agyarral; az fél, aki gyáva, Jaj
S ne hidd, hogy megkaptál az alkotmányjoggal
Egész nem lesz, nem, soha, a felemás élet
Bukott angyalok nyomába sohase lépek

Halk

Halk hangú hóhér a Halál
Zárt ablak a sírom falán
Evezőm kezembe szakad
Megyek, hová a Styx szalad

Tovatűnő tündérelet
Halhatatlan vad regények
Lassan elúszik mindenem
Árnyak csábítanak a ködben

Ringatóztam édes mellen
Harang zúgta dicsőségem
Győztes hadúr vert serege

Torkon akad az éneke
Hallgatózok éhes mellen
Rágcsáló zaj a szívemben

Vigas

Nézem a tengert, fent, fölöttem
Forr, mint a homok, hol születtem
Kéke messze visz, csillagos vég
Babám szemében az enyém ég

Úszom a földön, mezőn, réten
Isten engem nézhet e percben
Fátyolként terül rám az élet
Mátkám teste nyitja az estet

Gúny, gá-gá

Gágog két lány, úgy szeretnek
A pénzemért öltre mennek
A pénzemért szeretnek csak
Árokparton lógó vágyak

Nyáron égnek, télen fagynak
Hordók mélyén tüzet raknak
Hordalék lét, szalma, bokor
Új lendület alkonyatkor

Egy mocskos kéz, kitátott száj
Forog a kör a lányoknál
Éhes élved hajsza, fater!

Tíz perc múltán másé a hely
Fagyában ég a szexbábú
Engedélye repedt sarkú

Isteni titok

Oldódó feszület
Combodat keresztbe mért teszed?

Véráztatta szirmod
Közepét mért kellett kinyitnod?

Szétnyíló barlangban
Csókomnak júdáspénz íze van

Lágyé kod kibomlott
Jajongott, mikor léket kapott

Melleden melleleg
Az enyém reszketve reped meg

Ajka d tátva, zihál
S feszülten combomra simultál

Szegény Jézus

Annyi Jézust láttam a földeken
Átalútnál várni a kereszten
Hol ember nem jár, a múlt elment
Csak Jézus vigyázza a Jóistent

Hű fia, szürke nagy vason vagy fán
S ritkán jut neki kicsiszolt márvány
Szél üvölt, eső ver, a nap perzsel
A halott útra kel az emberrel?

Látom fáradt, megkínzott arcodat
Jégmarta oszlopon rozsdás szöveget
Korhadott minden, üreg a test alatt

S az ács nem fedte be szívedet
Néha harang kondul, ki érti, kiért
Kereszt imádkozik a varjakért

Isten csókja

Leemeltem egy-két csillagot
A szemem így oly szépen ragyog
Talpam alá szelet ereszték
Táltott szám kiáltja: vegyetek!

Hiszek a szónak, bár hitem nincs
A jónak, szemében szőke tincs
A teremtő egyesülésnek
Csók-szülte isteni gyermeknek

Olasz Ferenc: Alsópáhok

Lent és fent, egyszerre

Tűzben alszom és a fényekben ébredek
Váram fokán éljeneznek a remények
Csatát nyertem, bár a vége vérrel járt
Ember embernek elvágta az akaratát

Most már az én dalom zeng, hát szabad!
Fényemért letepertem könnyes dolgomat
Véremért cserében győztesnek kiáltanak –
Én tovább vérzem a gyászoló tudat alatt

Kint, fent, hangban, zajban vígság dalol
S majd még fizetni kell ezért is, gondolom
Most fürtöm száll az égben, páncélom erős

A lányok ajkán a mámor s a kéjvágyuk én, a hőś
Tűzben születtem, s ha vizslák martak sorsomon
Megeszik jövőm, éles fogakkal fájó torkomon

Arcom harcban

Harcokban születtem meg
Apám szava ajkamon
Anyám kardot és tört tett
Kezembe e hajnalon

Kihívtam – jöjj! – a sorsot
De gonoszul bámult rám
A szó ajkamra forrott
És kicsorbult a szablyám

A hatalmam én lettem
Elvesztettem kenyerem
Fejemen a koronám:

Vérmezőn akasztófám
Szavam egyetlen sóhaj
Isten, így bánsz a jóval?!

Sorsomiglan, sorsodiglan

Fogatlan volt szegény, így született a csikorgató korba
És ha nevetett, nem tudta, szája vagy az élete is... csorba
Vicsorított az ínyével minden járó-kelő, kiéhezett oroslányra
S mikor már ringyót sem kapott ingyen, felbattyogott a padlásra

(ment serényen, szerényem)

Lyuk volt *ott*, tátongott, ahol nem volt fog, s sehol sem volt – tátongott
Az egész szája tátva volt. Úgy is maradt volna tán...hm, de valaki bekopogott
Sietve fogsort készített neki, mert bizony...hm valóban ijesztően nézett ki lötyögve
Ahogy fogatlanul, négy napja lógott, szomorúan, s még csak be se volt gombolva a szíve. (*lábj. máshol: slicce*)

Húsvér

Vakok, vadak, sáska hadak
Törni, vágni, homály, falak
Éhség, nyomor, kihányt falat
A győzelem hervadt kacat

Ború, árvíz, kincsnyi birtok
Haldokolni meddig bírtok
Fejet kerítő abroncsok
Felderül a ti napotok

Kínozz, fojts meg, mélyre vágyom
Döngess, törj meg a nászágyon
Dúlj fel, vágj ki, homály rejtsen

És marj belém, marj keményen
Szájról szájra terjedj, hús, vér
Feléd kúszik a vörös ér

Túl hosszú

Fent, hol a bérceken a ködben a szerelemben elfáradt vágyak keresnek még egy új ösvényt
Hol megtalálhatnák azt, amire hiába vágyik a pici madár, a cápa, az oroszlán és az ember
Hol – lent, hol a völgyben – nyugszik a nyugalom; mi lesz belőle, mert nem érzi meg az örvényt
Lent, hogy a tölgyek őrzik a völgyet, kúszik az erdei út, mert nem mer felállni, ember, nem mer
Fent, hol egyszer a legszebb szűz fésülte aranyhaját arany fésűvel, sose láttál még ilyen szép lényt
Lent, alantasan lent sóhajtozik az érzés: hogyan lehet egyszer ő is tárgyiasult, fájdalom, körömmel

Generációk

A fiú letépte apja csillagát az apja szeméből
Helyette százszoros dicsőséget ragasztott oda
S nem értette meg az apa kicsorgó könnyéből
Hogy nem lehetsz vesztes szeretve, ha nincsen csoda

Pest is

Rózsát szedtem a réten, rőzse lett hamar a virág
Kiszúrta szemem – haragot mímelve – a rút világ
Iszonyt látok vakon a Csipkerózsika-mesében is
Jobb kézzel vállon ölel az árokparton szeretkező pestis

Szabad, szabad

Nemsoká lesz
Megjön, jó lesz
Ráncot szed
Könnyet ráz
Rám, megaláz
Szorongok magamban
Kint a kín, a tágasabb

Fél hal ott

Nem ismer
Nem is mer

Rongy alak
Rongya lak

Szidalom
szid: Alom!

Kitakar:
– Kit akar?

Visszatér
– Vissza, tér! Visz a tér!

Fölveri:
– Föl! – ...veri...

Hatalma
Hat alma

Halálom
Hal-álom

Oltár előtt-után

Ébennel versenyezett hajad színe
S csak lelked volt fehérebb ruhádnál
Menyasszonyom ajkán az ígérete
Többet ért, szebbet a feltámadásnál

S én, agg bölcs, kopasz fejem vélt glória
Csendben számoltam kis arám eljövő éveit
S láttam, mint lesz gyolcsfehérből gyászruha
S hajába koros gond fonja hólészürke fényeit

S én még mindig ifjan, bár tetemem porrá vált
Szellemem szellemekkel viháncolja víg táncát
Mert vesztes marad a test, s az ében esőben korhad

Ha hívságod tükörben hódol reggel-este korodnak
Ám végtelen a szellem, mely túlél minden földi bajt
Ne bánd, ha elhagyod, bár szeretted, e dicsekvő ricsajt

Ködben

Mikor magamra húztam az tengernek habját
S cápákat vezettem a réten kantárszárral
Mikor bilincsbe vertem mindenki rút púpját
Gondoltam, már kezet rázhatok Krisztussal

Kinyílik-e a néma, vak kagyló?

Ugye, barátom, nem láttál még világhírű hegedűművészt, aki koszos körömmel babrál a Stradivárin, mert épp az előbb fejezte be a cukorrépa szedését? S főleg nem láttál olyant, aki az észbontóan sebes futamok között az egyik keze körmével piszkálja a másiktól a koszt. Láttál?

Ugye, barátom, nem láttál még lángelelű költőt, ki – mikor szavaival forradalomra szólíthatna egy egész nemzetet – sört vedel a Pilvaxban, mert két napja egyfolytában ott felejtette magát az asztal alatt? Láttál?

Ugye, barátom, nem láttál még kagylóhalászt, aki életét kockáztatva 30 méter mélyről felhossa a kagylót, hogy – a világ talán legszebb gyöngyével együtt – mohón szájba szippantsa azt: *máma még nem öttem sömmit!* – boldog felkiáltással? Nem is látsz ilyeneket.

S így szerelmest sem, aki a gyönyör helyén a rációt akarná használni, szárnya helyén vasbetongerendát. A szerelem észnélküli földöntúli állapot, repülés zuhanással, egyszerre a szédítő magasban és az őrjítő mélyben. A hegedű soha nem szólalhat szebben, mint most – de loptad az este, vissza kell adnod, s mehetsz a kocsmába muzsikáni, ahunnan gyütté. Versed nem a tiéd, megírhattad volna te is, de csak gügye-dadogtál róla valaki másnak, aki megírta és fellobbantotta vele a haza lángját. A gyöngyhalász a boldogságtól fel sem meri nyitni a varázslatot zümmögő kagylót, mert bár érzi szíve heves dobbanásából, hogy ez lesz a legszebb, amit a világ látott – de ő rabszolga, semmi sem az övé, a hajcsár már messziről üvölt a hajóról.

A szerelem zavar, fájdalom, kétségbeesés – ha már egyszer, legalább egyszer átestél rajta, akkor tudod. Ha még nem, sebaj: elpusztulsz te is, el, bele.

Idegbaj, az agysejtek és a szívbillentyűk kusza összevisszasága, örült tánc. Ha megtelik vele a szíved, biztos lehetsz benne, hogy kiürül az elméd, ennek helyén kiszáradt űr tátong. Mint majd a szíved helyén is..., ha elkezd visszalopódzni onnan saját státuszába az amott megcsalatott értelem, a kóbor-ló-kivert-kutya-keverék.

Ilyen a szerelem, ha *arra vársz*, ha az a vágyad, hogy felgyútsák *benned*, és az mindig égjen. – Égő-kormos tested fogja bevilágítani a szégyenteljes éjszakát.

De mennyire más a szerelem, ha csak a *téged* átható szenvedély érdekel; ha *az* tesz boldoggá, hogy te szeretsz, s nem a fogadtatást vizslatod önzőn. Mikor mindegy, hány húr van a hegedűn, mert nélkülük is hallod a zenét. Mikor a sörpult alá bukva írod legszebb himnikus soraidat. Mikor akár soha többé nem bukkansz fel többé az óceánból, csakhogy örökké, az örök hullámsírban is magadhoz ölelhesd a világ egyetlen gyönyörű könnytengervíz gyöngyszemét – inkább, mintsem mocskos zsarnokod kezébe add.

Mennyire más az a szerelem, amelynek az a vágya, hogy mit *adhat*. Amikor értelmezhetetlen szó az egyensúly, a viszonyosság, a büszkeség és a rátartóság, a kiszámíthatóság és a kiszámított kockázat, amikor csak egy dolog éltet: *benned él a másik. Ő te lettél.*

Nincs bűn, csak bűnhődés. Senki sem veheti el tőled a reményt és a tényt, e furcsa párt: csak a tiéd a szerelmed, magad vagy az.

S ezért el is buksz. Ilyen szerelem nincs, mert nem lehetsz önmagad, te csak másokhoz képest létezel. Szerelmed, amely a mélyedben rejlik s viszonzatlan, értéktelen is: nem mások csaptak most be, hanem te, önmagadat. Önáltatás voltál, mert nem viszonzották érzéseidet. *Sose szeress, ha nem szeretnek!* – mondjuk most fennhangon a fentiekkel teljesen ellentétes tételt.

Tudod-e, hogy a szerelem sziklákon terem; fel tudsz-e menni érte az éles köveken? S ha virágát leszakítod, nem félsz-e, hogy útban lefelé a mélybe zuhansz – a halott virággal? S ha mégis leérsz, mit szorongatsz a kezeden? Virágod tovább él majd? A végtelen időnkig neked bontja szirmait? Virág még lesz a gyarló földön, vagy csak fenn, a magas sziklákon, az elérhetetlenség birodalmában ragyogott minden olyan fényesen? Halódót tartasz kezeden, a fenséges havasok gyopárát – amely ritka ugyan, de... szőrös és... gyomnövény?

Láz ver ki, hideglelés és forró veríték, ha majd elér a csalódás. Tűz akartál lenni, örök lobogás, s csak a láz maradt meg a forróságból. Szétnézel, pislantasz még kettőt a hamis-hideg világra, a csaló kedvest bámulja halszemekkel a megcsalatott – s kialszol egyhamar, ne félj, tűz nélkül nincs láng, fény nélkül vak a remény.

Felébredsz ugyan, ragyog a nap, de neked sötét lett minden. Teneked néma marad, nem köszön a reggel.

Tükörsima sziklafalon másznál egyre fentebb, itt lenni, a szurdokban ismét nyálkás, hideg és sötét a lét; és visszacsúszol, mert innen nincs út sehová. Kiugrottál a gépből, de ernyőt nem kértél, a repülés szabadsága 5000 méterrel lentebb örök békét nyújt földet éréskor.

... *És... barátom! Így szép!* Mert kiszámíthatatlan, mert soha meg nem ismételtető, mert te vagy a sziklafal, s te vagy a repülőgép, te vagy a napsütés – ha nem vagy az, képzelj annak magad, legalább arra a rövid időre, míg láng lehetsz a tűz tetején, míg a te fényed után rohan minden remény egy csókért. Ne félj, hogy leesel, elsorvadsz, megsemmisülsz – *úgyis ez a sors*. Legyen legalább az ajkadon egy, egyetlen egy igaz forró csók, kezeden feszes női mell, ágyékon az odaillő vágy.

Ne gondolkodj, mit kezdj a kagylóval az óceán mélyéről: a te igazgyöngyöd van benne, csak a tiéd.

Szabadság hajnalban

Harmatot habzsolok
Reggeli tűzfénnyel
Illatot kortyolok
A szívem ébreszt fel

Sugarat ölelek
Visongó életjel
Élezem fületem
A szívem ébreszt fel

Rózsaszín láthatár
Szabadban nyílt virág
Merész szárnyú madár

Szabad vágyú világ –
Eressz el, akarom
Százszorszép zsarnokom

Békeperspektíva

Háborúzik a föld
Dicsőség szomjazik
A béke könyörög
Miért nem alhatik

Szunnyadó akarat
Nyöszörgő félelem
Horkantsál álmokat
A béke kényelem

Feldúlt a föld, vérzik
Árvák könnye mossa
Békéje tenyészik

Másokra nincs gondja
Bús béke, száraz fa
Gyökere kivágva

Fejetlenség

Apad ömlő vérem
Szablyák szelte sorsom
Lenyakaztak éppen
Fejem kézben hordom
Ne sírjatok értem
Vitézül megoldom
Utolsó vacsorám
Sohase lesz gondom

Végre zengőn szólhatna

Újból magamba zártam a szót, hogy szeretlek, némán alva
S ajkamon ott marad a jövőnk halva
Mondtam volna bár? – Hogy tudd! S ne feszítsd magad keresztre
S ne kelljen félve kérdened: szeretsz-e?

Újra megfojtottam születőben a gőgicsélő jaj-oly-szép! érzelmet
S miben mindig hittél, most meg kell kérdezned
Születik-e kiskoma a végtelenbe kitoloncolt, csak-azért-is vágyból
Ha vénemberként kel ki álmos párunk az ágyból

Újból úgy lesz, mint mindig is volt, hogy nem lesz itt semmise
Meg nem teremtett kis világnak nem lehet neve
Nagyszemű könnyekkel ráhajolunk egymás árnyemléke fölé
Vakond-vakon nézzük a távot, a látás az istené

Újra. Újra előveszem a neved, ízlelem nyelvemen, mit jelent
Tenyerem kinyitom, jó lenne varázsolni a jelent
A napi jót, melyben ezüstösen átcsillan a múltból a jövő hídja
S testedből többé nem bukdácsol ki lelked kínja

Szeressük a hajnalt, éjt leverő bátorságát, hogy dolgát keresi reggel
Ahogy a Napot lendíti előre, föl, a világ felkel
Kapaszkodjunk újra egymásba, öleljük át bárányfelhőnk puha szélét
Nincs még nyelvemen a neved, de érzem már az ízét

Kibírom addig

Jön a tél majd, jeges, ránk fagy a hit
De most még derűs napfény langyosít
Őrizd meged, a napot, mikor meghozott
Mikor vér és kín helyett rád új testet szabott

Jön az ősz, lucskos, eső veri meg elfáradt arcunkat
De most még ezerízű gyümölcs érik, tömjük a hasunkat
Degeszre, degeszre, dugig mindent, add ide, a tiéd édesebb
S hogy enyém lett tested, mindenki másé, más öle egyre megy

Jön a tavasz is, kikel újra a Nap, leveti magáról a rideg vas láncokat
Ha kibírod addig, ha a bú és a könny nem marja rozsdává gyenge arcodat
És lesz nyár, s forró ég, égő ajak, csorgó öl és a végeken visszafordul a világ
Csak várd meg, szívedben becsülettel, hogy az élet egyszer rád is szórja aranyát

Szerelemkertben

A kalyiba előtt, hol a gyep még csak nem is gyér, nincs is
A homokban, hol nem jól látszanak a kutyából kipattanó bolhák
Két kis pöttöm játszik, s az anyjuk a küszöbön áll.

A kertből, ahol a macska ficánkol egy bogárral veszekedve – talán méhecske, darázs?
A kertből, ahol a disznóknak paréjt rángat nagy szuszogással valaki, nevetés int vissza
Két kis pöttöm apja rakkol, s az anya a küszöbön vár.

A kalyiba, amely olyan tökéletes, mert/és/hogy van belseje is, gőzt áraszt ki és illatot
Paprikás krumpli ismétli fáradhatatlan önmagát, de ma, vasárnap, külön nap, tejbe gríz is lesz
S küszöbön áll az, hogy anyának a sors ismét egy babát szán.

Kispicinylány, kezében fakanál, lekvárt főz a homokban, ragyog benne cukorként a szilikát szemcse
Kispicifiú, kezében kard, épp most törte fáról a szél, pengéje éles, mint a képzelet a Jövő legelején még
Amely majd egy anyát és négy főt kéz a kézben talál. Úgy ám.

Megtaláltam békés otthonom

Házam a méztől kicsordul, tele szeretettel minden kaptár
Méhecske füttyög kicsit furcsa akcentussal, nyaldossa virágát
Nőm nyaka ível a fényben, haján táncot jár a sudár napsugár-fényár
S szemében kacér villanással jelzi, kérés nélkül adja nekem az éj szakát

Házam nemrég rom volt még, üszkei közt kóro s a kórón vad darazsak rajban
Fekete volt az ég, sáros a föld, s nem volt földim, ki kérdezte volna: jó így lenni?
A titkok rejtélyes tudója, egy elkényeztető anyaméh egyszer szétnézett unalmában
És elküldte értem kirajzó méheit, mártsanak bele nyíló női szirmok mézébe fürödni

Most várom egy új szív dobbanását, én nem hallom még, de az anyai ősösztön tudja rég
Hogy teli van a csupor, s csak a száj hiányzik, hogy gőgicsélve kérje a virág folyékony levét
Megszületve fehérbe borítsa a világot, hó s dermedtség után a kelyhet, nyíló fehéren, égjen az ég

Hogy fölöttünk aranyszőkeséget lássunk, a Nap kacagó lányait, csókjuk életre keltő vidám leheletét
Hogy szeressem a varázst, ha hazug is, hogy imádjam a hőt, ha a kéz hideg is lesz majd úgyis egyszer
Hogy a határban, a válaszütnél, hol Krisztus plébából is irányít – kérjem: mást tisztelj, Uram, a kereszttel!

Annyi minden megtörténik

Bagoly beszélget velem néha még, irgalom
S hasam köpné kifelé, mit nem kér: undor nyom
Pók hálózna körbe minden sarkot, ne legyen kimenet
S egy hiéna a közeli kocsmában már enni kérte fejemet

Néha még..! – mondom most, simogatom képzeletbeli bajszom
S ősz szakállam mosollyal fedi, hány kudarcjelet halmozott fel arcom
Néha már csak! – *már sose!*; mert a hit nem tűr förtelmet, hazug átverést
S az én hitem tudja, hogy csak egyszer bír az ember embertelen szenvedést

Már soha többé! – mondom a bagolynak, de gyáván elszökött: hisz fent süt a nap
És az ágak között egy szikrázó fény-nyaláb – mind kedvenc nőm! – tör magának utat
Szél tisztítja a ködöt fejemben, szétrázott már minden gyatra, kínos pókhálót a sarkokon
Az udvaron – kékítő is lehetne, de most nem az – gyolcsfehér életet terít, suhogtat asszonyom

Egyszer, mikor még sorsakasztófán csattogtam, s közben pacsirtadalokat énekeltem, azt mondtam: ennyi elég volt.

Világító vakablakok

Tűzre ne rakj, már nem égnék
Érték alatt, öreg nénék
Összedőltek az életek
Kunyhótársaim egerek
Verebek

Lassan csoszog az udvarom
Talpam alatt fáradt nagyon
Kitaposott járás, kelés
Felkelni is kínszenvedés
Tévedés

Szélfúttá sors, búval bélelt
Vihar vette el az ételt
Földnek dőlt az öregem rég
A sírjába egyre mennék
Szeretnék

Most, hogy fenik már a kaszát
Sírra cseréljük a tanyát
Most, hogy leesik a kendő
S lassan közelg a temető
Uram jó

Az én drága kicsi Miskám
Közvitézként Isonzónál
Kezében az eke sarva
Minden be van szépen szántva
Nincs árva

Takárosan vetve minden
Az éhség se haljon éhen
Rend kísérte a sírig
A tanyákban csak így illik
Úgy hallik

Nem siratnak, ritkul a könny
Fészket rakok a felhőkön
Csak a tyúkom, őt sajnálom
Cserben marad, de halálom
Nem bánom

Fény néz ki a vakablakon
Kikandikál, félénk nagyon
Szemében a múltam könnyes
S a jövőm sem lesz szerelmes
Szederjes

Nagymamám tanyája vakablakán fénylik ezernegyvennyolc és fél unoka tiszta szeme: mikor jössz vissza, mamuka?

Méz

Összhang szólal meg a csókunkban
Jó napot, motyogja szorongva, halkán
A zongorán felcsendül a harmóniadallam
Ajkamon mézcsepp, tiéden egész csupor van

Túl minden gondolaton, hol az igazság csak szolgál
– *Él a lelked?* –, a valós is lézeng, zsákutcákba toloncolva
Túl az úton, mely értelmetlen és egyenes, rohan a távolba
Túl a szemedben is, lent a mélyben, vágyom a te vigasz-szódra

Fény, hó, sír

Fény hull a hóval is a földre
Szerelmünk fehérre gyötörve
Nyakunkban a téli éjszaka
Hajamban kedvesem ősz haja

Hófehér zuhanás a földre
Szívemben a ritmus eltörve
Sziszegő fájdalmak lelkemben
A sorsom többé ne becézzen

Tavaszerő sóhajtok az égre
Korom hull lágyan a szemembe
Befedem fehér fátyol testem

Vakon kereslek az agg csendben
Száll fel a hópehely a mennybe
Szerelmünk sírjában is égne

Asszonyors

Asszonyt keresek, tüzet, reményt
Ki fájdalommal' saját testébe zárja
Ráncomra simítom két kezét
Olvassza szívem' az ő forrósága

Egeket járok, szövöm jövőm
Hajnalt sugárzok, fényt kergetek
Lent a földeken vár rám a nőm
Áldást, tisztaságot ereget

Levegő vagyok, köd, fuvallat
Röptetem vágyam, harmatos lesz
Gyermekeit hordja szíve alatt

S én kivigyorgom az életet
Lángoló kis nőm, álombarát
Miért bántom meg a nyugalmát?

Vulvavulkán

Harangoznak. Melleid
Értem szólnak. Halmaid
Domborulnak. Bimbóid
Rám borulnak. Kincseim

Béklyót zárnak. Combkelyhed
Vadat kerget. Ágyé kod
Tűzben forgat. Szemérmed
Ajkat nyittat. Nyelvemen

Forró láva. Ajtódban
Őrne k állva. Hajlatod
Nyitva-tárva. Vénusz-táj
Dombra hágyva. Kéjeim

Szomjúhozod. Inni vágysz
Rózsaszínben. Szét! – Mit állsz?
Fönről lentre. Messze még?
Ömlő tenger. Veríték

Szád nem szabad. Szexasszó
Bezárt erő. Izgató
Behunyt szem, jaj!, elhaló
Véráramlás, forraló.

Egy nyelv, egy hang. Remegés
Fogad nyoma: *Még kevés!!!*
Fuldokolsz, várj. S új kezdés
Reszket a vágy. Szédelgés

Meztelen mély. Süppedek
Fogoly vagyok. Bűvölet
Végtelen úr. Vulvatér
Elmehetek... Elmentél?

Csókalom

Csókom egykoron felpattant a szájra
S ült peckesen, szerető-vágyra várva
Zsibongott, hencegett, gügyögte, drágám
S körkörös csókom sose maradt árván

Csókom most híg lekvár maszatos szájon
Mit ha kérsz, hat forint egy kiló nyáron
Nyűgös jaj!, *hagyjon békén száján lógni*
S csók helyett elkezdem fullánkod húzni

Ajkam: nyílt szó, mi világítja testem
S mondatok takarnak, ha majd elestem

Humor az akasztófám

Úgy hullámzik a testem
Nézd, majdhogynem leestem
Van ott, ott lenn, valaki?
Kín, kéj, háj vagy valami
Ember, eső, fellegek
Hasoncsúszva nem megyek
Patak, vér, homlok, leránt
Szó, csillagok, ki kiált?
Szerelem, tényleg!, szeret
Zárja végre szememet
Búcsúm combja tövében
Míg él, csók az enyémen
Utolsó szó, csók, málhám
Állok az ördög vállán
Röhög az ördög-szajha
Csődör túrt nőm ágyába

Mondom, hé, hulla testem
Hullámlásban esetlen
Ökör, a főbe harap
Ökröm, nincs jóindulat
Szarvad büszkén hordozod
Mé vigyorog asszonyod'?

Hagyjuk, adjuk fel; már-már
a Jó vagy..., így vagy jó tán
Átölelt akasztófán†.

Vége

François Villon: A testamentum, XLVIII.

S menjetek, hátat fordítva a sírnak,
oda, hol szebben szaglik a virág
s talán, ha majdan kettőezret írnak
Krisztus után, még tudja a világ,
hogy csókolott egykor Villon, a csavargó,
s mély serlegekből hogy itta a bűt,
s hogy indult végül álmos és kanyargó
vizekre, honnan nincs visszaút.

(François Villon balladái – Faludy György átköltésében, Magyar Világ, Budapest, 1991.)

Jó kedvedben teremtetél... újra

Felfelé bugyborékol a megbuggyant élet, hangosan, jajveszékelve, kínzó bőföggéssel. Kiöntésre, piszkos áradásra készült a sörkátrány.

Lefelé zuhant az élet, meg se akart már állni, jaj. Ment a pokolba, azt sem tudta, hogy a kárhozat kellemetlen. Elázott kívül, belül. Verte az eső az arcát. Belét éhség és lé lyukasztotta. Már mindent kiáztatott önmagából: értelmet, büszkeséget, még az adott szót is. Szósz-szar. Nézte a gazdagok hegyéről a várost. Szemetelt az eső, így állt már másfél órája. Mindig kéznél levő két üveg söre bizonytalanul érezte magát, az egyik még félig volt, ott lődörgött céltalanul a kezében – a másik, még másfél óra múltán is sértetlenül, felbontatlanul, ok a sértettségre. A sörök ritkán hálnak túl ki.

Nyomorult kis élet volt ez így. Lent a város, mellette a háza, ahol már régóta ismert gyilkosként lopakodott a boldogtalanság, már a családi kriptá is elkészült az áldozatoknak, előre; annyira nagy gyilkos volt ez a boldogtalanság nevű szadizmus. Pia-ár-pí-ár.

Lent a város, fent a mocskosszürke ég, a kettő között – Bródy János szavaival és hangján – jó a mákosrétes, és él egy hölgy. Hagyjuk. A sör első adagja kirepült, a sáros fűbe harapott. Sokszorosan javított, vásott fogai nem tudták visszatartani, a fogsora is lenullázható immár. Undorító ez a város, a ház, a foghíjában a lé.

Mi lesz a második üveg sörrel? Beléhasított a tudat, hogy ha ebben is kudarcot vall, ha képtelen meginni a napi 15 üveg sörét gyorsítókkel – most, esőben ráadásul eleve csökkentett a fejadag, tizennégyre –, akkor ő egy Nagy Senki, a szakma alja. És a tizenharmadikkal is bajban van. A kátrány dörmögött egyet, rándult kettőt, majd újra felküldte a névjegykártyáját.

Visszaküldte a pótlást az üvegből a gyomorba, hosszasan kivárt, hogy megy-e. Sikerült. Aztán mégse.

Újabb próba, a kurva nénikédbe, nem azért fizettem, hogy kihányjad! – kiáltott a gyomrára, az megszeppent, csöndben maradt, majd dörmögés nélkül, élből hármat rándult, és még annyi verítéket is kivet az arcára, hogy most már végképp nem tudta, mitől nedves: eső, hánydék, veríték, halotti szenteltvíz, elkésett-száraz magzatvíz, vagy mi a fene lehet még.

Eszébe jutott, hogy simán meghalhat. Mások szemében ez már megtörtént, csupán magának okozna némi meglepetést, hogy a sör és az unicum, e két életadó erő mégsem tudta életben tartani az elmúlt 7 év viharaiiban. Pedig biztos szövetség volt ez, napi, hajnaltól éjfélig, igaz, kicsit szűkített újratermelés, de azért lélet, mégis. Csorgott az arcán a fenti összetétel. Nőtt a gyomrában a lenti lyuk. Nem látott ki a szemétől, mert valami hihet-

len szürkeség takarta el. Állt, himbálózott, magában befejezte, végképp. Elégtél, élet, ciao.

Visszatámaszkodott a pad alól, nem ment könnyen. Az első üveg aljáról rácsorgott a nedű, mert nem talált a szájába. Nevető arcokat látott maga körül, kacagott néhány zajos gúny, disznóröfögés-szerű röhögés verte fel a dombtető csöndjét, árnyak nyújtogatták a kezük helyett a nyelvüket. Mégis sikerült kiinni a sört. Életében talán először nem volt büszke rá. Már az se.

Felindult felfelé a város a dombtető sétányain. Félni kezdett, remegni. Mi lesz, ha idejön mindenki, akit el- és cserbenhagyott? Beszakad a hegyoldal. Maga elé tartotta védekezésül a második, a perdöntő üveg sört, s falán keresztül jól látta, hogy felkoncolják. Testének darabjait kitűzik a sörösüveg négy falára, a fejét beledugják dugónak. E festményen jót mosolygott.

Nem bírta a szájához emelni. Tudta, hogy kiveri a fogát, hogy nem bírja leengedni a torkán, mert az bezárul, hogy kijön, ha lemegy. Reszketett kezében az üveg, jött föl a város, leesőben volt a feje az elemésztő hétéves háborútól – a hadviseléstől a józanság ellen.

Kocogott a műfoga az üveg száján, bizonytalanul csorgott le a meghibbant-ijedt lé a nyakába. Be a gatyájába, onnan – kiegyesítéssel – le a földre. Áldott állapot, mondta hangosan, hogy legalább ő meghallja.

Végtelen szomorúság fogta el, hogy meghalt. Miért? Legyintett még egyet az életnek, meghalt. Fázott *útközben* egy kicsit (ez *üzenet* a túlvilágot kutatóknak).

Haltában egészen megváltoztak a dolgok, minden másképp lett. Letette az üveget valami padra egy szép dombtetőn, friss levegőt vett s nem bánta, hogy langyos eső mossa le az arcáról a város porát-kormát; derűsen és nagyot köszönt a városból éppen fölfelé tartó megannyi embernek – jóleső, büszke érzéssel nyugtázta, hogy mindet ismeri; ja!, e régi szép idők, mikor mindenki örült annak, ha vele beszélgethetett! S ha már kéznél volt egy üveg sör épp a padon, meg is kínálta őket, s ők frissen le-lebuggyantottak egy-egy kortyot, őt is viszontkínálták az üvegből, de ő nevetve szabadkozott, hogy köszöni, már több mint két perce életében egy kortyot se iszik alkoholt...

Haltában addig volt halott, míg meg nem élt. De megélt sokáig, mert az ismeretlen kéz befoltozta a lyukat a gyomrán, amelyet közben tisztára kotort egy szippantókocsi; a koponyáján belül is végrehajtottak egy speciális műtétet, vizsgálgatták az összesűrűsödött trutymót – amely egyébként orvosi csoda: csupán egy darab agysejt volt már csak életben, de még ez is működtette volna az életet, ha az kérte volna. A szívét sterilizálták, beleültettek egy lélek nevű alapanyagot. Megkötött, jó lett. Most már élhetsz. Ég veled, halál.

Mindenszentek-kor

Nagyapám szépen nő. Talán nagyobb lesz, mint éltében, amikor csak nekünk volt nagy, amúgy nem ütötte meg a 160 centit, valahogy mégis hős katona – négy év után már tizedes – volt az első világháborúban. Galícia, Isonzó, a muszka hadifogság – ezeket a különbségeket kívülről fújtam pici koromban; nem is tudtam, mit.

Nagyapám most meghaladja önmagát néhány éven belül. Vidáman, hangos szóval, virággal kezében üzen. Főleg virággal, tavaszi újrahajtás után egész évben. Olyan nagy bokor lesz, hogy nem is gondolta. Igaz, anyámék gondját viselik. Mi lesz, ha már nem?

Nagyapám megszokta a föld mélyebben fekvő szagát Isonzó sziklájánál. Föld és szikla, sokáig ásták, mire bemagukat. Most szereti ezt a földet, a sajátja, homok. Alföldi isten ez a föld. Most már nincs 160 centi.

Viszont gyönyörű virág nő ki belőle. Nagyapám szája széle – mindig csibuk lógott benne, még azok után is, hogy ettől ott bőrrákot kapott – táplálja a virágot, tenyere az örökzöld cserje tövét simogatja, s a hasára vetve a nagy bokrot. Így növekednek már vagy húsz éve.

Ha az ember megáll mellettük – akkor is, ha ő sem hívó –, hinni kezd az örökkévalóságban. Ha hindu hívó, akkor az újjászületésben. Nagyapám ugyan soha nem hallott a reinkarnációról – csöndös, békés ember volt, nem voltak nagy vágyai –, nem is szeretne volna, ha ilyen ésszerűtlen dolgokkal babrálnák a nyugalmát. A tehennek hitt, a hajnali fejésnek, a kapának, a kaszának, nagyanyámnak már kevésbé, őt mindig megdünnyögte, ha Istenkéről nyögdécselt. Persze nem is dünnyögte meg, még azt se.

Most azonban mégis reinkarnál. Melegíti a virág fagyott gyökerét a tél végén; megfogja keze formálta csajkájában az alácsorgó esőt, álljon meg, innen már felfelé az út, az örökkévaló Nap felé. Asszimilál nagyapám is.

Júniusban, a születésnapom tiszteletére virágba borítja a sírját. *Unokáink leborulnak* – leborulnak, hé! –, mondaná, ha ismerte volna a verseket és a felkiáltójelet. Észre se veszi, milyen ritkán járok hozzá, soha nem foglalkozott azzal, más mit csinál, úgy volt vele, hogy biztosan jól csinálja. Pedig a demokrácia szó se esett ki soha a száján, nem is volt benne.

Tehát: kivirágzik nagyapám a születésnapomra. Én legalábbis ilyennek látom. Leporolja a földet magáról, előveszi a szép fekete lajbit, amit nagyon kímél amúgy; a fekete csizmát, amit már hatvan éve hord ünnepekkor; és – persze – fehér az ing. Fölkel, szétnéz, a seprűvel gyorsan rendet teremt a sír körül, akár van miért, akár nincs; a bokor leveleit megsimogatja, elrendezi, össze-

kuszálta a szél; a tarackot nem kapálja, hanem a saját kezeivel huzigálja ki, különben újra nőne végtelen és telhetetlen gyökeréről – azt hiszem, nagyapám legősbibb ellensége nem a talján volt, nem is a muszka, hanem a tarack. Most legalábbis ezt irtja.

Büszke arra, hogy virág lett belőle, vénségemre, mondja. Ezt sose gondolta volna, egyszerű ember volt ő, mint mondtam, nem voltak nagy vágyai. De hogy virág legyek? Kicsikém – mondta nekem; én aztán később a nőimnek, ugyanezt. *Kicsikém*. Mit adott volna a nagyanyám egy ilyen szóért. De asszonynak nem jár a dicséret. Asszonynak hűség jár. Meg a szája. Ezt nem a nagyapám mondta, ezt én.

Ilyenkor, Mindenszentekkor nagyapám soha nem jön fel. Nem szíveli az ünneplést. Soha nem volt benne része, mért éppen most. Már.

De ha majd elmegyünk, feljön, megcsókolja a lábunk nyomát, elrendezi a virágainkat, hogy ne takarják egymást, hogy tudja mindegyikről, ki hozta. Érdekes, most is milyen keveset beszél? Mindig így volt, inkább mosolygott csak. Mikor téeszésítették, körül és belül közel hetven éves volt – azzal ijesztgették, hogy a kályhával melegítik fel, ráültetik, mint Jani bácsit a szomszéd tanyában –, de mivel nem volt duhaj ember, hajlott a szóra, mosolygott, aláírt mindent – majd otthagyta az egész hóbeelvancot, bejött a városba lakni. Hozta két tehenét; Virág, Cukor. Akkor is mosolygott. Negyvennyolc kiló volt. Csizmában, sár nélkül.

Így november elejére abbahagyja a vegetációt. Rövidek a nappalok, hosszú az éj, inkább kukoricát kezd morzsolni, betakarja a szőlőt, kiszedi a száraz kukorica-szárat és belerúg a közeledő télbe, mert majd fázni fog, és lesz, hogy nem tud kimenni hajnalban a tehenekhez a nagy hó miatt. Kimegy azért.

Ritkán jön fel, inkább mi megyünk le hozzá, mostanában még csak elszórtan, aztán eljön majd az az idő is, amikor tömegesebben, kart karba öltve, a család különböző tagjai elindulnak nagyapám földön túli, illetve hát földön inneni, lenti virágos kertjébe kapálni, virágformát ölteni. Virág lenni, bokor.

Egymagában sose szeretne. Mi, unokái nyolc évesen beléptünk a kapálás szentélyébe, önként: szorgalmáért. Az öröme a rügyek láttán, a nyíló életet simogató keze, maga a nyíló élet is tetszett a májusi földeken. Ő volt a kapaművésze, kilencvenkét éves korában is láttam még a homokon a tarack elleni harcban.

Most inkább virágot nevel, önzetlenül, rendületlenül, télen gyűjti az erejét, tavasszal-nyáron kiontja, s november elsején halkan azt mondja: *Kicsikém*. Újabban a nőmtől hallom. Jólesik, de meg kell szoknom.

Élethalál

Selyemmel bélelt szívemben
Jelemmel szögelt síromban
Gerincemen, remegésben
Élet, halál együtt van

Vállamon áll, magas a vágy
Földre zuhan, szégyenl félni
Nyújtaná levágott jobbját
Nem mer mást, csak értem élni

Hadvezérem, dicső élet
Hű kísérom, öreg halál
Nincsen vesztes, csak remények
Kétes bosszú, engem ne várj

Ahová

Ahol még a pehely
Se éghetne el
Ahol még a villám
Is dal, szivárvány
Ahol most a madár
Lakkcipőben jár
Ahol a szerelem
Úszik a tengeren
Ahol a szelíd lány
Tűz és nem márvány
Ahol minden rendben
Az ész jár közben
Ahol az égbolt megy
S a Föld henyélget
Ahol minden örök
S én mindig jövők
Ahol nincs bú, ború
Győztes s háború
Ahol nem folyik vér
A kín rég nem él
Ahol fellángolok
Mert ujjonghatok
Ahol megújulok
Békét hoztatok
Ahol szárnyat adnak
Szellőt a lángnak
Ahol fényt sugárzok
Mert varázs vagyok
Ahová jöjj velem
Álmomban légy jelen
Ahová jöjj velem
Halálom jeltelen

Tartalomjegyzék

Szeretem Hervay Gizellát	3	Útközben	29
I. ÉN: SZERELEM	5	Ki beszél?	31
Választás előtt	5	Rózsa	31
Szerelem szabadsággal	6	Leszbosz	31
Búcsú	6	Szivárványban	32
Illúzió	6	Könnyedény	32
Nem lehet örökké versben	8	Kéj s	32
Szerelmem neve Csével kezdődik	8	Szeretőmnek	33
Vérem vár	8	Választás előtt	33
Haza	9	Virágok közt	33
Tudom	9	Amikor besüt a Nap	34
Élénkül a szívem	9	Csendes éj	35
Előszó, élő szó	10	Sírok: én sírok	36
Nevet, nevet neki	10	Anikó-I-nek egy beszélgetés emlékére	37
Jövőkép	10	Nyomtalanul	37
„Szép!” – mondanád	11	Feketén	38
(beszélgetés leendő fiammal)		Születésnapra, lányomnak	38
Születés	11	Küszöbön van	39
Mindig remény	12	Hajnal	39
Fiaimhoz	14	Kóbor-ló	40
Tavasza a magasban	14	Érzéki	41
Új világ születik	15	Könnyű vér	42
Egy villanás	16	Te és én	42
Vadon	16	Szösz, drága	43
Késő, uram	17	Jó, jó, jó	43
Véletlenül vétlenül	18	Enyém	44
Ősz, Bp.: Esküszünk..., ...hogya rab legyek	19	Borhintés	44
Vagy-vagy vágy vagy. Az esküvő.	19	Felhőkben	45
Távolban	20	Oltár elé, életem	45
Pokoli	20	Rút	46
Tetőtől talpig	20	Omlás	46
Felfelé készülök	21	Álmodban	46
Két virág	21	Lógok szertelen	47
Szabad, szerelem?	22	Mécses, fény	47
Dombhajlatok, fenn az égen	22	Gyermekded	48
Ismeretlen szerző: A Távozóhoz	23	Álom utca	48
Nagymamáink emlékére november elsején		Magamban	48
Milyen nagyon kár ez így	24	A tél halála	49
Vak alkony	25	Úr	49
Csángó csodák	25	Tájkép	49
Tengernyi érzés	26	Élj még	50
Fölfelé a földről	26	Szökőévi fiamnak – kiszöksz Te is, kisszösz	50
Zsoltárom	26	Vadon	50
Ördögi	27	Proletár alom	51
Kell	27	Félúton	51
Emlék	28	Az Ismeretlen Lány sírjánál	52
A fiú	28	Illatok	52
		Gyermekeim	52
		Arc-harc	52

Tűn(őd)és	53
Kék	53
Évek, Évák	53
Nő	54
Mi mennyi?	54
Cinikus való	55

II. TE: SZERELED 57

Édes	57
Haj-haj	57
Valaki meghalt	58
Ha a széllel szemben	58
Mindenem a tied	58
Lányom házasságához – esküvője napján	59
Égi áldás	59
Suta kis szegényem	59
Lesben	60
G. Attila születésnapjára	61
Ellenlét	61
Újra a pusztán	61
Hímzett élet	64
Köszöntő	66
Börtöndal	66
Laposkúszás	66
Le is út, fel se	67
Haláltánc	67
Öröklétben	67
Tánc	68
Csatáink	68
Végtelen sors	68
Kezdetben vón az...	69
Al-földim	69
Ördöggör	69
Az élet pirosposzsgás mezsgyéjén, dűlőjén, vagy hol	70
Mellhalmon	72
Esküszünk	73

III. TE: BAJADÉRTÁNC 75

A banda	75
Fent és lent	76
Pia-dal, via-dal	76
Végrendlet	76
Erotománia	77
Pilláim rezdülnek	77
Az élvezet megcsal, a lehetőség nem (Kierkegaard)	78
Milyen a szép	79
Nagyra	79
Ifjú, vigyázz	79
Fel, le	80
Sugárveszély	80
Gyors gyros	80

Édes kicsi nőm	81
Győzzük?	81
Kár, kár	81
Isten háta	82
Húha! Hó-ó!	82
Vágyláz	82
Könnykorty után	83
Szép is lehetne	83
Hideg van valakinek	83
Téli mese – most esik	84
Csak hajnal	84
Szív	84
Nemzés, hímzés, nőzés	86
Tűzkeresztség	86
Kétszáz év	86
Hús év múlva... így emlékszem majd rá	87
Brrrr!	87
Azért még fény vagyok	87
Cím nélkül. Nincs címem.	88
Félek	88
Karvaly-nő	89
Özvegyszer	89
Öregeim	89
Borzalmas	91
Csak a remény...	92
Ld. fentebb, kb., csak lepusztultan	92
Quid nunc?	93
In memoriam...	93
Isten fia	93
Sexpír	94
Ellenfényben	95

IV. ÉN: MEGÁLDALAK, HOGY ÁLDÁS LÉGY 97

Tündérmőm tőrrel	97
Karácsonyi dal 2002-ben	98
Itt maradunk	98
Fényes szellők nemzedéke	98
Egy-két hasas pasas	99
Anyaföldmeleg	99
Egy szép Valentin-nap	100
Egy Mindenki ért	101
Hít, remény, szeretet	102
V. – erő, hűség, remény	102
V.	103
Pokoli nesze	105
Fájdalmak	106
Ritmusok	107
Törpe tör	107
Tél, Bp.	108
Tavaszi, Bp.	108
Nyár, Bp.	108
Tavasszal, még egyszer	109

Kéz	109
Állj fel, barátom!	109
Hol a holnap?	111
2001-2002	111
Hé, béke!	111
Ékes vétkes	112
Törvénytelen	112
Ellentettben	112
Bemelegíték (Közönytől remeg a remek lét)	113
Rejtett kamera	114
Az Idő telik	114
Víg éji dal	115
Üres úr	115
Mámorító	115
Optimista pista	116
Viszem a neved	116
Álomarcú	117
A hűség bére	118
Ő és én	118
Házasság	118
Betyár világom	118
Egy pragmatikus zseni: Murphy	119
Két ifjú halála	119
Még vér	120
Gyászvitézek	120
Holdszor	120
Jó napot	121
Bölcsőnk	122
Kakastánc	122
Instálom	122
Vadon	123
Csapda	123
Szabad, gyilkos	123
A villám ajándék	124
A Nyírség nyúgja	124
Egy fehér nő	124
Az Úr csendje	125
Isteni	125
Egy ismeretlen szó	125
Patakzó roham	126
Bombaesőben	126
Jó így	127
Testérés	129
Kezemben az alkony	129
Sebaj	129
Soros sorsok	130
Megyünk előre az időben. És a térben is.	130
Szabad? Vers! Éppen hangosan gondolkodom a dűnyha alatt...	130

Lesújtó	131
A Duna baja	131
Bajnokom!	131
Alle Gória – glória nélkül	132
Sötétlik	132
Fele igaz, fele gaz	132
Halk	133
Vigasz	133
Gúny, gá-gá	133
Isteni titok	134
Szegény Jézus	134
Isten csókja	134
Lent és fent, egyszerre	136
Arcom harcban	136
Sorsomiglan, sorsodiglan	136
Húsvér	137
Túl hosszú	137
Generációk	137
Pest is	137
Szabad, szabad	137
Fél hal ott	138
Oltár előtt-után	138
Ködben	138
Kinyílik-e a néma, vak kagyló?	139
Szabadság hajnalban	140
Békeperspektíva	140
Fejetlenség	140
Végre zengőn szólhatna	141
Kibírom addig	141
Szerelemkertben	141
Megtaláltam békés otthonom	142
Annyi minden megtörténik	142
Világító vakablakok	143
Méz	145
Fény, hó, sír	145
Asszonyors	145
Vulvavulkán	146
Csókalom	146
Humor az akasztófán	147
François Villon: A testamentum, XLVIII.	147
Jó kedvedben teremtetél... újra	148
Mindenszentek-kor	149
Élethalál	150
Ahová	150

Tartalomjegyzék	150-152
-----------------	---------

Olasz Ferenc: Salföld